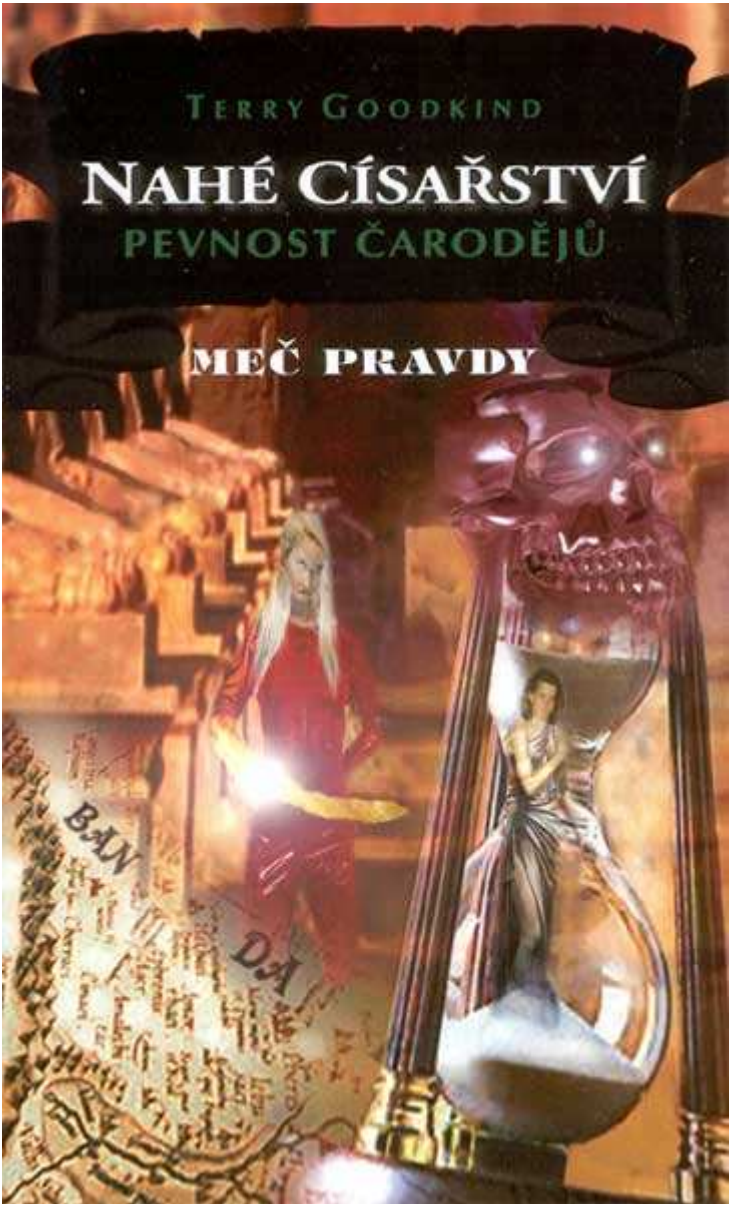

TERRY GOODKIND
NAHÉ CÍSAŘSTVÍ
PEVNOST ČARODĚJŮ
MEČ PRAVDY

NAKED EMPIRE
SWORD OF TRUTH

Copyright © **2003 by Terry Goodkind**

All rights reserved, which includes
to reproduce this book or portions
any form whatsoever.

Translation © **Daniel Biderman, 2004**

Copyright 2004 © for the Czech edition by **CLASSIC**

Cover Art © by **Dave Sarter, 2004**

ISBN: 80-86707-21-0

Distribuce - tel: 283 882 490
e-mail : classic-books@volny.cz

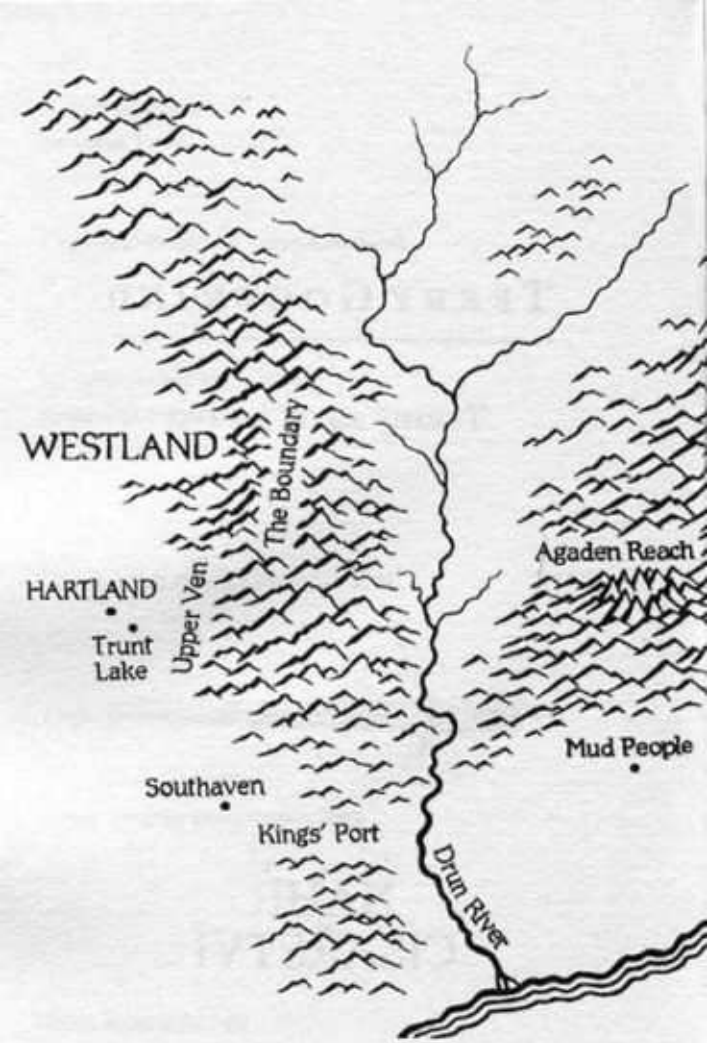
Vytiskla *Akcent* Tiskárna Vimperk s. r. o.

TERRY GOODKIND

PEVNOST ČARODĚJŮ

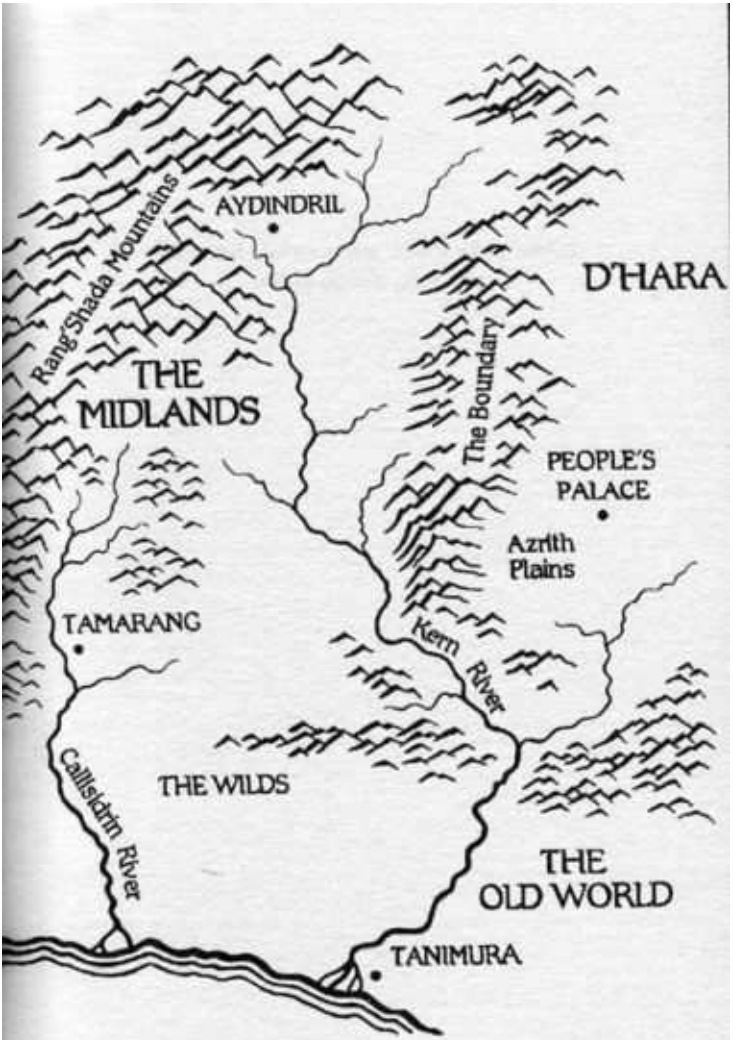
NAHÉ CÍSAŘSTVÍ

MEČ PRAVDY

Překlad názvů na mapě:

Westland - Západozemí, **The Boundary** - Hranice, **Hartland** - Hartland, **Southaven** - Jižní úkryt, **King's Port** - Královský průchod, **Upper Ven** - Horní Ven, **Trunt Lake** - jezero Trunt, **Drun River** - řeka Drun, **Agaden Reach** - Agadenská pustina, **Mud People** - Bahenní lid, **Rang'Shada Moutains** - hory Rang'Šada, **The Midlands** - Středozemí,

Aydindril - Aydindril, **Tamarang** - Tamarang, **The Wilds** - Divočina, **Callisidrin River** - řeka Callisidrin, **D'Hara** - D'Hara, **People's Palace** - Palác lidu, **Azrith Plains** - Azrithské planiny, **Kern River** - řeka Kern, **Tanimura** - Tanimura, **The Old World** - Starý svět.

Kapitola první

Richard slyšel Jennsen, jak se kdesi za ním škrábe pryč do temnoty.

„Jennsen? Co se děje? Co děláš?"

Jennsen plakala a naříkala hrůzou. Plazila se přímo ke světlu.

„Jennsen," zakřičel Richard. „Nechoď tamtudy! Zůstaň u mě!"

Byl tak vmáčknutý pod snížený strop, že se mu nedařilo se otočit a podívat se, co Jennsen dělá. Snažil se proto posunout vpřed, kde strop nebyl tak nízko, a otočit se alespoň trochu stranou. Jennsen se plazila pryč, přímo ke světlu, a jeho volání ignorovala.

Kahlan se k nim usilovně snažila dostat. „Co je s Jennsen?"

„Snaží se dostat ven. Vidí jen světlo před sebou a nic jiného nevnímá."

Richard postrkoval vaky a zoufale pospíchal vpřed, aby se vymanil z místa, kde byl strop nejníže. Chtěl se dostat tam, kde se bude moci pořádně nadechnout a snad se i zvednout na kolena a lokty.

Jennsen vykřikla. Richard viděl, jak se snaží posunout se vpřed, ale nedaří se jí to. Místo toho, aby postupovala kupředu, klouzala do strany, dolů ze svahu, kde byl strop stále nižší.

Richard na ni znovu zavolal a snažil se ji přimět, aby dělala to, co jí řekl. Ale Jennsen nevnímala a na jeho volání nijak nereagovala. Viděla jen světlo, chtěla ven a nic jiného ji nezajímalo.

Richard se co nejrychleji snažil provést temnotou Kahlan, Owena, Caru a Toma. Kahlan se pevně držela jeho kotníku a on podle těžkého dýchání rozpoznal úsilí, s jakým se všichni probíjejí vpřed.

Jennsen zařvala hrůzou. Zoufale sebou škubala, ale nedokázala se pohnout. Byla uvězněna v úzkém prostoru a nemohla pořádně dýchat.

„Jennsen! Dýchej pomalu. Pomalu!" volal Richard, který se konečně dostal k východu. Vyhoupl se ven, do ostrého světla. Pak si klekl a pomohl ven Kahlan. Za ní vyskočila ven Betty, které se nějak podařilo je následovat. Když se ven dostal i Owen a Cara, podal Richard svůj meč Kahlan.

Z otvoru už volal Tom, že se vrací pomoci Jennsen. Richard se vydal za ním. Na kolenou a loktech postupoval tmou. Všiml si, že Tom nemá ze své strany šanci se k Jennsen dostat.

„Tome, já se k ní dostanu."

„Já na ni také mohu dosáhnout," odpověděl Tom, přestože i on byl velmi těsně uvězněn pod stropem.

„Ne, od tebe to nepůjde," odvětil Richard přísně. „To, že si to přeješ, na tom nic nezmění. Jen se sám zasekneš. Poslouchej mě. Teď zacouvej, nebo i ty sklouzneš dolů a zasekneš se tak, že tě nebudeme moci dostat ven. Zacouvej, dokud můžeš. Běž, já Jennsen pomůžu."

Tom se díval, jak Richard postupuje vpřed, a pak začal se zklamaným výrazem ustupovat.

Richard postupoval místem pod těsným stropem a pak začal klesat dolů ze svahu. Musel být opatrný, aby i jeho neuvěznil strop pod svahem. Dole ve tmě křičela Jennsen v zoufalé panice.

Richard se plazil po břiše k ní a volal: „Jennsen, dýchej. Už jdu, všechno je v pořádku."

„Richarde! Nenechávej mě tady! Richarde!"

Richard mluvil klidným tichým hlasem, zatímco se sunul za ní, do ještě těsnější části jeskyně. „Neboj se, nenechám tě tady. Budeš v pořádku. Počkej na mě."

„Richarde! Nemůžu se hýbat." Jennsen zachroptěla úsilím. „Nemůžu dýchat! Strop klesá! Hýbe se. Rozmačká mě! Prosím, pomoz mi! Richarde, nenechávej mě tady!"

„Všechno je v pořádku, Jennsen. Strop se nehýbe. Za minutku tě vytáhnu ven."

Přestože se k ní blížil zezadu, kde se dalo projít, Jennsen se stále pokoušela pohybovat se vpřed a ještě tak zhoršovala svou situaci -

před ní totiž strop ještě klesal. Jak se hýbala, dostávala se hlouběji do bočního konce spáry a byla stále těsněji uvězněna pod klesajícím stropem. Richard slyšel, jak zoufale se snaží dýchat, jak těžce bojuje o každý mělký nádech pod tlakem nesmírné kamenné hmoty.

Richard se konečně dostal za Jennsen a pohyboval se teď stejným směrem jako ona. Jennsen se dostala do úzkého tunelu, který jí znemožňoval pohyb do stran. Richard ji musel donutit, aby začala couvat. Musel ji přimět, aby se začala vzdalovat od světla a místo toho směřovala do tmy, které se zoufale bála.

Kamenný strop spočíval na jeho zádech a znemožňoval mu úplně se nadechnout. Musel se spokojit se stále kratšími a mělčími nádechy.

Potřeba vzduchu spolu s účinky jedu mu způsobovala takovou bolest, jako by se mu mezi žebry otáčely nože. S rukama nataženýma vpřed se Richard znovu odrazil špičkami bot, snaže se ignorovat svou vlastní rostoucí paniku. Říkal si, že tu jsou přece ostatní, kteří vědí, kde je, že není sám. Vzhledem k silnému pocitu, že ho kamenný strop brzy rozmačká, nebylo uklidňování sama sebe zrovna jednoduché. Věděl, že bude muset Jennsen vytáhnout z tunelu ven, jinak tam zemře.

„Richarde," křičela, „to bolí. Nemůžu dýchat. Jsem tu zaseklá. Dobří duchové, nemůžu dýchat. Prosím, Richarde, já se bojím!"

Richard se natáhl a pokusil se ji chytit za kotník. Byla příliš daleko. Otočil hlavou ze strany na stranu, aby se trochu natáhl vpřed. Oběma ušima se přitom otřel o skálu. Kroutil sebou, aby se dostal alespoň o několik palců dopředu, i když mu jeho úsudek říkal, že už teď je v potížích.

„Jennsen, prosím, potřebuji, abys mi pomohla. Potřebuji, aby ses pokusila trošku zacouvat. Odraz se rukama a šoupni se směrem ke mně."

„Ne! Musím se dostat ven! Už tam skoro jsem!"

„Ne, nejsi. Tudy se tam nemůžeš dostat. Musíš mi věřit. Jennsen, musíš trošku zacouvat, abych na tebe dosáhl."

„Ne! Prosím! Já chci ven! Já chci ven!"

„Dostanu tě ven, slibuji! Jen trochu zacouvej, abych tě mohl chytit."

Vzhledem k tomu, že mu Jennsen stínila veškeré světlo, nemohl vidět, zda dělá to, co jí řekl, nebo ne. Posunul se ojeden palec a pak o další. Hlava se mu skoro zasekla mezi skály. Nechápal, jak se dívka mohla dostat tak daleko.

„Jennsen, zacouvej zpátky." Jeho hlas zněl nepřirozeně. Nemohl se dost nadechnout, nemohl dýchat ani mluvit. Natahoval před sebe prsty, šmátral a znovu se natahoval. Jeho plíce hořely potřebou vzduchu. Potřeboval alespoň jediný pořádný nádech. Nemožnost nádechu nebyla už jen bolestivá, ale také naháněla strach. V uších mu zněl tep vlastního srdce.

Tak vysoko v horách byl vzduch už dost řídký a když se navíc nemohl pořádně nadechnout, začínala se mu točit hlava. Pokud se mu co nejdříve nepodaří se dostat někam, kde se bude moci pořádně nadechnout, zůstanou oba na tomhle strašném místě navěky.

Špičky Richardových prstů konečně nahmátly podrážku Jennseniny boty. Ale stále nedokázal botu pevně uchopit.

„Zacouvej zpátky," zašeptal do tmy. To bylo to jediné, co dokázal udělat, aby svou vlastní paniku udržel pod kontrolou. „Jennsen, udělej co říkám. Zacouvej. Udělej to."

Jennsenina bota mu vklouzla do ruky. Pevně ji uchopil a okamžitě začal palec po palci couvat zpátky. Ale ať se snažil jakkoliv, nedokázal s Jennsen pohnout. Buď byla tak pevně zaklesnutá, nebo se snažila pohybovat vpřed.

„Šoupni se zpátky, Jennsen," zašeptal znovu. „Použij ruce, šoupni se ke mně. Šoupni se."

Jennsen plakala a mumlala cosi, čemu nerozuměl. Richard se zaklesl botami o podlahu a strop a vší silou zatáhl. Ruce se mu rozechvěly námahou. Podařilo se mu přitáhnout si Jennsen o několik palců.

Posunul se stejně daleko zpátky sám a zatáhl znovu. Pomalu, s obrovským úsilím a za cenu nesmírné bolesti, ji začal pomalu vyprošťovat z náruče smrtícího místa.

Ve chvílích, kdy se Jennsen pokoušela znovu plazit vpřed ke světlu, držel ji Richard vší silou, zapřený o strop a podlahu jeskyně nohama.

Nemohl narovnat hlavu. Proto byla jeho snaha vytáhnout oba ven ještě usilovnější. Náhle si Richard všiml jakési věci, která byla zaseklá pod stropem po jeho levé ruce. Nejdřív si myslel, že je to kámen, ale když se toho dotkl, zjistil, že to daleko hladší než žula. Podařilo se mu to uchopit a vytáhnout zpod stropu. Nechal si předmět a pokračoval v cestě zpět.

S obrovskou úlevou zjistil, že se konečně dostal na místo, kde se mohl pořádně nadechnout. Chvíli ležel bez hnutí a popadal dech.

Začal Jennsen táhnout doprava, kde bylo více místa. Za chvíli se mu podařilo dostat se vedle ní a uchopit ji kolem pasu. Když ji držel, začal s ní už poměrně rychle postupovat doprava, do tmy, k místu, o němž věděl, že je jedinou cestou ven.

Když měla Jennsen Richarda vedle sebe, začala trochu více spolupracovat. Ale on ji nepřestával ujišťovat o tom, že je všechno v pořádku. „Tohle je cesta ven, Jennsen. Neboj se, nenechám tě tady. Dostanu tě ven. Tohle je správná cesta. Pojď Se mnou a budeme venku v několika minutách."

Když se dostali tam, kde strop poněkud stoupl, začala Jennsen náhle plakat radostí. Znal ten pocit. Když strop ještě o stopu, dvě stoupl, spěchal co nejrychleji, aby Jennsen dostal ven, ke světlu.

Ostatní čekali přímo u východu, aby jim pomohli ven. Richard pomohl nejprve Jennsen vyhoupnout se z otvoru, drže onu věc, kterou našel dole pod stropem, pod levou paží. Jakmile byla Jennsen venku, padla do Tomova náručí, ale jen do chvíle, než se ven vyhoupl i Richard a postavil se. Pak, plačíce úlevou, vrhla se Jennsen do jeho náručí a vřele se k němu přitiskla.

„Je mi to tak líto," opakovala pořád dokola. „Odpusť mi, Richarde! Tolik jsem se bála!"

„Já vím," uklidňoval ji a pevně ji držel.

On sám už jednou v podobné situaci byl, na místě, z něhož se domníval, že se nikdy nedostane, takže jí rozuměl. Za tak extrémních okolností, kdy se bojíte o život, je snadné podlehnout slepé potřebě utéci - a žít.

„Jsem tak zmatená..."

„Já také nesnáším takhle těsné prostory," řekl Richard. „Takže ti rozumím."

„Ale já tomu nerozumím. Nikdy jsem se takových míst nebála. Už od doby, kdy jsem byla velmi malá, jsem se ráda schovávala v malých těsných úkrytech. Cítila jsem se tam bezpečně, protože mě nikdo nemohl najít a nikdo se ke mně nemohl dostat. Když strávíš celý život na útěku a ve skrývání se před Darkenem Rahlem, naučíš se takové skrýše oceňovat.

Nevím, co se to se mnou stalo. Je to podivné. Ty myšlenky, že se nedostanu ven, že nemohu dýchat, a že zemřu, se prostě náhle objevily v mojí hlavě. Pocity, které jsem nikdy předtím neměla, mě prostě nějak prostoupily. Přemohly mě. Nikdy předtím se mi nic podobného nestalo."

„Máš pořád ty podivné pocity?"

„Ano," řekla, stále plakajíc. „Ale teď, když jsem venku, jsou už slabší."

Všichni ostatní poodstoupili, aby jí dopřáli čas se vzpamatovat. Sedli si na starou kládu, která tu v místním klimatu zcela zešedla.

Richard na Jennsen nespěchal. Jen ji držel, aby si užila pocitu, že je v bezpečí.

„Je mi to líto, Richarde! Připadám si jako blázen."

„Ne, to nemusíš. Už je po všem."

„Dodržel jsi své slovo," řekla skrz slzy.

Richard se usmál, šťastný, že to tak opravdu bylo. Owen k nim přistoupil s napjatým výrazem, vypadal, jako by si prostě nemohl pomoci a musel se zeptat: „Ale Jennsen," řekl a přistoupil ještě blíž. „Proč jste nepoužila kouzla, abyste si pomohla?"

„Neovládám kouzla o nic víc než ty."

Owen si otřel ruce o boky. „Mohla byste, kdybyste si to dovolila. Vy jste ta, která se může dotknout kouzel."

„Ostatní možná mohou kouzlit, ale já ne. Nemám pro to žádné schopnosti."

„To, co si ostatní myslí, že jsou kouzla, je ve skutečnosti jen iluze, která ovlivňuje jejich smysly a činí je slepými vůči skutečným kouzlům. Naše oči nás oslepují, naše smysly nás klamou - jak už jsem vám vysvětloval dříve. A proto jen ti, kteří nikdy kouzla neviděli, nikdy je nepoužívali ani nevnímali, ti, kteří nemají žádné schopnosti ani vzdělání pro kouzlení, jen ti mohou kouzlům skutečně porozumět, a

tedy být vykonavateli skutečných kouzel. Kouzla musí být cele založena na víře, aby mohla být pravá. Musíte věřit a pak teprve můžete opravdu prozřít. Vy jste ta, která může dělat skutečná kouzla."

Richard a Jennsen na muže hleděli.

„Richarde," řekla Kahlan nervózně dříve, než stačil Owenovi cokoliv říci, „co je to?"

Richard zamrkal a podíval se na ni. „Co?"

Kahlan ukázala prstem. „Tohle. Co to máš pod rukou?"

„Ach tak," řekl. „Něco jsem našel zaklíněné ve skále v místech, kde byla uvězněna Jennsen. Ve tmě jsem nedokázal říci, co to je; poznal jsem jen, že to není kámen."

Vytáhl předmět ven, aby se podívali.

Byla to soška.

Soška, která se mu podobala. Byla oděna do jeho čarodějnického úboru. Plášť byl upevněn na svém místě a klesal dolů k nohám, takže podstavec byl širší nežli pas sošky.

Spodní část figury byla průsvitné jantarové barvy, skrz kterou byl vidět tenký pramínek písku, který už téměř zcela zaplnil spodní polovinu.

Celá soška však nebyla z jantaru, jako byla ta Kahlanina. Od úzkého středu, kterým padal písek, směrem vzhůru tmavla.

Vršek - hlava a ramena - byl černý jako noční kámen.

Noční kámen pocházel z podsvětí. Richard si moc dobře pamatoval, jak tahle ohavná věc vypadala. Vršek sošky se zdál být vyroben ze stejného hrozivého materiálu, tak hladkého, lesklého a černého, že se zdálo, že do sebe pohlcuje denní světlo.

Richard cítil srdce až v krku, když se viděl vyveden takovým způsobem, coby talisman, kterého se dotkla smrt.

„To vyrobila ona," řekl Owen a ukázal obviňujícím prstem na Jennsen, která se stále ještě choulila pod Richardovou pravicí. „Ona to vyrobila prostřednictvím kouzel. Říkal jsem, že to dokáže. Vyrobila to černými kouzly tam dole v jeskyni, zatímco nemyslela sama za sebe. Kouzla se jí zmocnila, když nemohla přemýšlet o tom, že kouzla nedovede."

Owen vůbec nevěděl, o čem mluví. Tohle nebyla soška, kterou vyrobila Jennsen.

Tohle bylo druhé výstražné světlo, které mělo varovat toho, kdo může zapečetit štít.

„Lorde Rahle..."

Richard vzhlédl. Byl to Cařin hlas.

Stála trochu stranou, zády k ostatním, a dívala se na malý výřez nebe mezi stromy. Jennsen se v Richardově náruči otočila, aby viděla, co vneslo tak podivný tón do Cařina hlasu. Stále objímaje svou sestru, otočil se také Richard, stoupl si za Caru a zahleděl se skrz stromy tam, kam se dívala ona.

Skrz koruny borovic viděl okraj horského průsmyku. Proti ocelově šedému nebi se tam tyčilo něco, co vyrobil člověk.

Vypadalo to jako obrovská socha čnící nad průsmykem.

Kapitola druhá

Ledový vítr škubal Richardovým a Kahlaninýmoblečením, když se k sobě přitiskli na okraji jehličnatého lesa. Nízko nad nimi letěla roztrhaná oblaka tak rychle, jako by chtěla utéci obrovským černým převalujícím se mračnům, která se začala objevovat nad nimi. Obrovské vločky sněhu tancovaly v poryvech studeného větru. Richardovy uši hořely mrazem.

„Tak co myslíš?" zeptala se Kahlan.

Richard zavrtěl hlavou. „Nevím." Ohlédl se za sebe, směrem k úkrytu pod korunami stromů. „Owene, jsi si jistý, že nevíš, co to je? Nemáš ani tušení?"

Letící mraky vytvořily pro obrovskou sochu nad průsmykem impozantní pozadí.

„Ne, lorde Rahle. Nikdy jsem tady nebyl. Nikdo z nás tudy necestoval. Nevím, co by to mohlo být. Leda že..."

„Leda že co?"

Owen se přikrčil a bezmyšlenkovitě začal kroutit knoflíkem na svém kabátu. Pak se nejistě rozhlédl po ostatních.

„Existuje věštba - od těch, kteří nám dali jméno a ochránili nás uzavřením průchodu. Tato věštba říká, že když nám dali jméno, tak rovněž předpověděli, že jednoho dne k nám přijde spasitel."

Richard se chtěl Owena zeptat, od čeho si vlastně původně mysleli, že měli být spaseni - když žili v tak osvícené kultuře, kde byli chráněni před neosvícenými divochy z okolního světa. Místo toho však položil jednodušší otázku, na kterou by dle jeho názoru měl Owen být spíš schopen odpovědět.

„Takže ty si myslíš, že tohle je možná socha toho spasitele?"

Owen se nervózně zavrtěl a nakonec pokrčil rameny. „On není jen spasitel. Věštba rovněž říká, že nás zničí."

Richard se na Owena zamračil a zadoufal, že tohle nebude další část jeho komplikované víry. „Váš spasitel vás zničí. To přece nedává smysl."

Owen rychle přisvědčil. „Já vím. Nikdo tomu nerozumí."

„Možná se tím myslí, že někdo přijde spasit váš lid," navrhla Jennsen, „ale neuspěje a nakonec jeho pokus skončí zkázou."

„Možná." Owenova tvář se poněkud protáhla, když musel vzít v úvahu, že by to tak skutečně dopadlo.

„Možná," řekla Cara temným hlasem, „to znamená, že ten dotyčný přijde a až pozná váš lid, zjistí, že nestojí za to, aby ho zachraňoval." Cara se naklonila blíž k Owenovi: „A možná se rozhodne, že ho místo toho zničí."

Zdálo se, že Owen shledává Cařina slova jako docela pravděpodobnou možnost, spíše než jako sarkasmus, který v nich rozeznal Richard.

„Nemyslím si, že to je smysl věštby," řekl však nakonec. Pak se obrátil k Richardovi: „Věštba, tak jak nám byla sdělena, říká, že k nám nejprve přijde muž, který nás zničí. A pak teprve říká, že nás zachrání. ‚Váš ničitel přijde a spasí vás'," citoval Owen. „Takhle nám byla věštba sdělena, tak to řekli našemu lidu, když jsme sem přišli a byli jsme zavřeni za průchodem."

„ ‚Váš ničitel přijde a spasí vás'," opakoval Richard. Pak se pomalu, trpělivě nadechl. „Ať už to znamená cokoliv, smysl byl zřejmě během let překroucen. Už se asi ani nepodobá původnímu znění."

Richard čekal, že Owen nebude souhlasit, ale muž přikývl. „Někteří věří tomu, co říkáte, že za tu dobu, co byla věštba ústně předávána z generace na generaci, byl její pravý význam možná ztracen nebo pokroucen. Jiní věří, že se dochovala v původním znění a musí mít důležitý význam. Někteří zase věří, že věštba pouze říká, že přijde spasitel. A ještě jiní se domnívají, že podle věštby přijde ničitel."

‚A čemu věříš ty?" zeptal se Richard.

Owen kroutil knoflíkem na svém kabátě tak usilovně, že si Richard pomyslel, že si ho za chvíli utrhne. „Věřím tomu, že věštba znamená, že přijde ničitel - a já si myslím, že je to ten muž, Nicholas -

a že pak přijde spasitel a zachrání nás. Já věřím, že ten muž jste vy, lorde Rahle. Nicholas je náš ničitel. Vy jste náš spasitel."

Richard z knihy věděl, že proroctví jsou v případě těchto lidí, pilířů světa, neplatná.

„To, co vaši lidé považují za věštbu nebo za proroctví," řekl Richard, Je pravděpodobně jen stará legenda, která byla během let zkreslena."

Owen však trval na svém, i když poněkud váhavě. „Bylo nám řečeno, že je to věštba. A že ti, kteří nám dali jméno, chtěli, aby byla předávána dál, aby se o ní všichni naši lidé mohli dozvědět."

Richard vzdychl. „Takže ty věříš tomu, že tam nahoře je moje socha, kterou tam před tisíci lety postavili ti, kteří vytvořili ochrannou hranici? Jak by ale mohli tak dlouho předtím, než jsem se narodil, vědět, jak budu vypadat, aby mohli udělat moji sochu?"

„Pravá realita skrývá informace o všem, co teprve přijde," řekl Owen mechanicky. Pak se donutil napůl se usmát a znovu pokrčil rameny. „Nakonec, vždyť vyrobili i tu malou sošku, kterou jste našel, a jež také vypadá jako vy."

Richard neměl radost, že mu Owen sošku připomněl, a tak se od něj odvrátil. Malá soška, která se mu podobala, byla vyrobena pomocí kouzel spjatých s hranicí a - zřejmě - s čaroději z podsvětí.

Richard si prohlížel nebe, kamenité strže všude kolem a linie stromů. Neviděl žádné známky života. Socha - ještě nedokázali rozeznat její přesnou podobu - čněla v dálce, vysoko na skále beze stromů. Cekalo je ještě pořádné stoupání k okraji průchodu, k soše.

Richardovi by se moc nelíbilo, kdyby se ukázalo, že to je jeho socha, tam nahoře pod tmavnoucím nebem.

Už teď neměl radost z faktu, že druhé výstražné světlo bylo určeno právě jemu. Zavazovalo ho to k odpovědnosti, k povinnosti, kterou nechtěl ani nemohl vykonat.

Neměl tušení, jak by mohl obnovit štít chránící Bandakar. Zedd sice vytvářel hranice, které byly zřejmě podobné téhle zničené, ale dokonce i Zedd k tomu používal už hotová kouzla, která našel v Pevnosti. A tato hotová kouzla byla vytvořena dávnými čaroději s obrovskou mocí a s rozsáhlými znalostmi. Zedd dokonce Richardovi jednou řekl, že taková kouzla už neexistují.

Richard skutečně nevěděl, jak vyvolat kouzlo, které by mohlo obnovit hranici. A navíc si nebyl jist, jestli by ještě k něčemu bylo, kdyby to kouzlo znal. Z Bandakaru už stejně unikla vlastnost místních lidí být zcela bez daru, kvůli které sem byli hlavně uzavřeni. Císařský řád už používal bandakarské ženy k tomu, aby se rodili noví takoví jedinci. Jak se tato vlastnost zatím rozšířila, se nedalo říci.

Kdyby začali používat k ‚chovu' i muže, počet narozených jedinců bez daru by se ještě výrazně zvýšil - vždyť žena může mít dítě jednou do roka, kdežto muž může za tu dobu zplodit dětí bez daru obrovské množství.

Přes přesvědčení Císařského řádu, že se každý musí obětovat ve jménu velkého dobra, se k tomu však ještě neuchýlili. Zřejmě nebyli ochotni pro něco takového obětovat své ženy. Znásilňovat bandakarské ženy a prohlašovat, že to dělají ve jménu velkého dobra, mužům Císařského řádu vyhovovalo. Ale pro muže, kteří Císařskému řádu vládli, bylo obětování svých vlastních žen pro stejný účel něčím zcela jiným.

Richard nepochyboval, že by nakonec začali používat i své vlastní ženy, ale k tomu by došlo až později. Mezitím zřejmě Císařský řád začne tímto způsobem používat úplně všechny zatčené ženy z Bandakani. Až Císařský řád začne dobývat Nový svět, získá na chov další obrovské množství žen.

Zatímco se staří v Novém světě snažili omezit počet lidí bez daru, Císařský řád se ho snažil znásobit.

„Richarde," promluvila Kahlan tichým hlasem, aby ji ostatní nemohli slyšet, „co myslíš, že znamená, když druhé výstražné světlo, to pro tebe, přechází odzdola nahoru do barvy podobné nočnímu kameni? Myslíš, že to nějak označuje čas, který máš na to, abys získal protijed?"

Richard ještě o sošce neměl čas příliš přemýšlet. Přesto ji mohl vykládat jednoznačně pouze jako strašné varování. Noční kámen byl spojen s duchy mrtvých - s podsvětím.

Mohlo to být tak, jak si myslela Kahlan, že postupné tmavnutí mu mělo ukázat, jak ho postupně stravuje jed, a že mu ubývá čas. Ale hned z několika důvodů tomuto vysvětlení nevěřil.

„Nejsem si úplně jistý," řekl jí nakonec. „Ale myslím si, že to není varování ohledně jedu. Mám za to, že postupné černání ukazuje, jak ve mně selhává dar, jak mě pomalu zabíjí a jak mě zvolna pohlcuje podsvětí, svět mrtvých."

Kahlan ho pohladila po paži, aby mu dala najevo soucit i obavy. „Také mě to napadlo. Doufala jsem, že budeš mít jiné vysvětlení. To znamená, že dar může být větším problémem než jed, když mrtví čarodějové použili výstražné světlo, aby tě před ním varovali."

Richard přemýšlel, jestli jim obrovská socha nad průsmykem dá nějaké odpovědi. Zatím toho mnoho nevěděl. Aby se k soše dostali, budou muset opustit les a putovat otevřeným prostranstvím.

Richard se otočil k ostatním a ukázal před sebe.

„Nemyslím si, že by nás tam pernatci očekávali," řekl, když se všichni shromáždili kolem něj. „Pokud se nám je skutečně podařilo setřást, nemohou vědět, kterým směrem jsme šli, takže nebudou vědět, že po nás mají pátrat právě v téhle oblasti. Myslím, že se můžeme dostat tam nahoru, aniž by se o nás pernatci - a Nicholas - dozvěděli."

„Kromě toho by kvůli těm nízkým mrakům stejně asi nemohli hledat," řekl Tom.

„Snad," řekl Richard.

Bylo pozdě. Kdesi daleko v horách zavyl vlk. A odkudsi mu odpověděl jiný. Asi jich tu bylo více než dva.

Betty nastražila uši a přitiskla se k Jennsenině noze.

„Co když Nicholas použije něco jiného?" zeptala se Jennsen.

Cara se tahala za blonďatý cop, spočívající jí na rameni, zatímco zrakem pátrala mezi stromy kolem nich. „Něco jiného?"

Jennsen si přitáhla kabát ke krku v poryvu studeného větru. „Mám na mysli, že když se může dívat prostřednictvím očí pernatců, tak se možná může dívat také očima něčeho jiného."

„Máš na mysli vlky?" zeptala se Cara. „Myslíš, že vlk, kterého jsme slyšeli, by mohl být on?"

„To nevím," připustila Jennsen.

„V případě, že se může dívat očima pernatců," řekl Richard, „může se stejně dobře dívat očima myši."

Tom si odhrnul vlasy z čela a ustaraně se podíval na nebe. „Proč tedy zřejmě pořád používá pernatce?"

„Nejspíš proto, že dokáží nejlépe překonávat velké vzdálenosti," řekl Richard. „Asi by mu dělalo daleko větší potíže nás najít jako myš.

Navíc se mu podle mě líbí představa, že je spojen s tak majestátními stvořeními; zřejmě se mu líbí být součástí silného dravce. Koneckonců, vždyť on nás loví."

„Takže se domníváš, že se musíme obávat jen pernatců?" zeptala se Jennsen.

„Myslím si, že dává přednost pohledu očima pernatců, ale to neznamená, že nepoužije něco jiného," řekl Richard. „Jde po mně a po Kahlan. Myslím, že použije jakýkoliv prostředek, aby nás dostal. Když mu to pomůže, bude se klidně dívat i očima myši."

„Pokud vás chce dostat, tak mu Owen vlastně pomáhá tím, že vás přivádí přímo k němu."

Proti tomu neměl Richard argument. Ale prozatím se musel řídit Owenovými přáními. Ale už brzy hodlal začít jednat podle svých vlastních přání.

„Prozatím," řekl Richard, „se stále snaží nás najít. Proto si myslím, že zůstane u pernatců, kteří dokáží překonávat velké vzdálenosti. Ale vzhledem k tomu, že jsem několik pernatců zabil šípy, je mu jasné, že přinejmenším máme podezření, že nás jejich prostřednictvím někdo sleduje. Až se k němu dostaneme blíže, nebo on k nám, nevylučuji, že použije ještě něco jiného, abychom nevěděli, že nás sleduje."

Zdálo se, že Kahlan Richardova slova dost poplašila. „Máš na mysli něco jako vlka, nebo... nebo... já nevím, třeba sovu?"

„Sovu, holuba, vlaštovku. Myslím, že alespoň do doby, než nás najde, použije ptáka."

Kahlan se k němu přitiskla a schovala se za něj před větrem. Byli už dost vysoko na to, aby je tu zastihl sníh. Podle toho, co Richard zatím o Starém světě věděl, bylo v této zemi obecně na sníh příliš horko. Sněžit tu mohlo právě jen vysoko v horách.

Richard ukázal na tančící sněhové vločky. „Owene, je v Bandakaru v zimě sníh?"

„V zimě je velmi chladno, ale sníh máme jen jednou za několik let. A netrvá to dlouho. Většinou v zimě jen více prší. Nechápu, proč tady sněží, když je léto."

„Kvůli nadmořské výšce," odvětil Richard, zkoumaje úbočí skal a strže kolem.

Ještě výše, než se nacházeli, byla sněhová pokrývka poměrně silná a mohla být zrádná. Pokus o překonání těchto úseků by byl přinejmenším riskantní. Naštěstí si cestou podzemím pomohli překonat nejvyšší bod a brzy se dostanou k průsmyku, takže snad nebudou muset jít hlubokým sněhem. Ale palčivě studený vítr jim situaci značně znepříjemňoval.

„Chtěl bych vědět, jak vypadá ta socha," řekl Richard a ukázal nahoru nad průsmyk. Rozhlédl se po ostatních, zda někdo něco nenamítá. Nikdo nic neřekl. „A rád bych věděl, proč tam je."

„Nemyslíš, že bychom měli čekat na soumrak?" zeptala se Cara. „Temnota by nás lépe skryla."

Richard zavrtěl hlavou. „Pernatci ve tmě určitě výborně vidí - vždyť obvykle loví v noci. Kdybych si měl vybrat, raději bych byl na otevřeném prostranství přes den, kdy je uvidím přilétat."

Richard ohnul luk a napnul na něj tětivu. Vytáhl z koženého toulce na svém rameni šíp a vložil jej do luku. Pak se rozhlédl po nebi. Pátral mezi mraky po jakémkoliv znamení přítomnosti pernatců. Nebyl si zcela jistý o původu stínů mezi stromy, ale nebe bylo čisté.

„Myslím, že bychom měli raději jít." Richardův pohled přejel po tvářích všech, aby se ujistil, že mu věnují pozornost. „Snažte se jít po kamenech, kdykoliv to jen bude možné. Nechci tu Nicholasovi nechat stopy ve sněhu."

Všichni přikývli na souhlas a pak vykročili za ním. Owen, stále pod bedlivým dohledem Mord-Sithy, se bojácně podíval k nebi. Jennsen s Betty spíše sledovaly lesy po obou stranách. V řídkém vzduchu a prudkém větru to bylo vyčerpávající stoupání. Richard cítil, jak ho z námahy pálí svaly na nohou. A plíce mu hořely kvůli jedu.

Prudké srázy nedávaly jinou možnost průchodu než průsmykem.

Nikdo z nich během stoupání nemluvil. Občas se na chvilku zastavili, aby popadli dech. Každý se občas podíval na nebe, kterým se hnaly mraky. Richard v dálce spatřil několik malých ptáků, ale jinak nezahlédli nic podezřelého.

Když se křivolakými stezkami blížili k vrcholu, mohl Richard tu a tam zahlédnout části sochy, spočívající na mohutném žulovém bloku.

Z jednoho obzvlášť výhodného stanoviště dokázal rozeznat, že srázy kolem sochy padají strmě do propasti. Byly to téměř kolmé srázy, vysoké tisíce stop.

Ať už se v nižších polohách nacházely jakékoliv odbočky z cesty, poznal Richard, že tohle je jediná cesta, kterou se dá projít k průsmyku a přes hory.

Uvědomil si, že kdokoliv se touto cestou blíží k Bandakaru, musí narazit na tajemný monument.

Konečně se protáhl mezi dvěma zasněženými balvany, dvakrát vyššími než on sám, a spatřil celou sochu, která hlídala průsmyk.

A skutečně tu byla, aby hlídala průchod. Byl to strážce.

Vznešená postava, spočívající na vrcholu, byla situována tak, jako by pozorně sledovala průsmyk. V jedné ruce socha držela meč, jehož špička se opírala o zem. Zdálo se, že je postava oděna do kožené zbroje. Ostražitý postoj strážci propůjčoval energické vzezření. Socha vyjadřovala jasný postoj - hlídala to, co je dále za průsmykem.

Kámen byl omšelý staletími, ale ani extrémní povětrnostní podmínky nevzaly soše její sílu. Tato socha byla zhotovena a sem umístěna z vážného důvodu. To, že byla umístěna sem, do země nikoho, do pustých hor, nad cestu, kterou už staletí nikdo nepoužíval, činilo sochu ještě zajímavější.

„Alespoň nevypadá jako ty," řekla Kahlan.

Alespoň to.

Ale přesto ta věc, která tu dost dobře mohla stát opuštěná po tisíce let, naháněla hrůzu.

„Rád bych věděl," řekl Richard Kahlan, „proč druhé výstražné světlo bylo tam dole v jeskyni a ne tady nahoře."

„Pokud by Jennsen nezpanikařila, nikdy bys ho nenašel."

Richard obcházel kolem základny sochy a rozhlížel se. Sám nevěděl, co hledá. Brzy ale uviděl na přední straně podstavy, na ozdobné liště podivnou díru v sněhu. Vypadalo to, jako by tam dříve něco leželo a bylo to odstraněno. Byla to vlastně jakási stopa.

Richard si pomyslel, že prázdné místo vypadá povědomě. Vytáhl z vaku výstražné světlo a porovnal otisk ve sněhu s jeho podstavou. Podezření se potvrdilo, když sošku vložil do díry. Perfektně tam pasovala.

Malá soška stála původně tady, u velké sochy.

„Jak myslíte, že se dostala dolů do jeskyně?" zeptala se Cara podezíravým tónem.

„Možná že spadla," navrhla Jennsen. „Možná že ji sfoukl vítr a ona se skutálela z kopce."

„A náhodou se jí podařilo prokutálet se lesem, aniž by se zastavila o nějaký strom," řekl Richard. „A pak se trefila do malého vstupu do jeskyně a zasekla se pod strop právě tam, kde ses zasekla i ty. Na hrozném místě, kterého ses však nikdy předtím nebála."

Jennsen zamrkala překvapením. „Když se na to díváš takhle..."

Richardovi se od sochy otevíral impozantní rozhled na průsmyk, kterým se dalo dojít do Bandakaru. Hory, které blokovaly výhled do stran, byly mohutné, nejmohutnější, jaké kdy viděl. I přesto, že byli na vrcholu vysoké, sněhem pokryté skály, na které spočívala socha, byli vlastně jen na úpatí těchto hor.

Socha se nedívala přímo před sebe, její pohled se stáčel poněkud doprava. Richard si pomyslel, že je to trochu divné. Říkal si, že možná ochránce upírá pozornost směrem, odkud by nejspíše mohla přijít nějaká hrozba.

Stál přímo před sochou, před místem, kde byla malá soška, a podíval se doprava, tam, kam se dívala i socha.

Viděl ústí průsmyku a dole za ním rozsáhlé zelené lesy. Ještě dále za nimi byly nižší hory, které už přešli. A v těchto horách spatřil průrvu.

Oči sochy se určitě dívaly právě tam, kam se teď díval Richard.

„Dobří duchové," zašeptal.

„Co je?" zeptala se Kahlan. „Co vidíš?"

„Pilíře světa."

Kapitola třetí

Kahlan se postavila vedle Richarda a zahleděla se do dálky. Od podstavy sochy měli široký výhled na západ. Zdálo se, že pohledem obsáhnou půlku světa.

„Nevidím je," řekla.

Richard se k ní naklonil, aby měl stejný úhel pohledu jako ona, a ukázal do dálky. „Támhle. Ta tmavší prohlubeň v té rovině."

Richard viděl na dálku lépe než ona. To, na co ukazoval, vypadalo dost nejasně.

„Můžeš rozeznat, kde leží, podle orientačních bodů v krajině, támhle," ukázal trošku doprava a pak zase doleva, „a támhle. Ty tmavší hory v dálce, které jsou trošku vyšší než zbytek té zvláštně tvarované krajiny. Podle nich se můžeš zorientovat."

„Teď, když jsi mi je ukázal, si už vybavuji krajinu, kudy jsme cestovali. Na ty hory si vzpomínám."

Bylo úžasné dívat se tam, kde předtím byli, odtud shora. Viděli daleko do pustiny pod horami, a i když Kahlan nemohla rozeznat každý detail, konečně uviděla tu tmavší prohlubeň. Věděla, že ta prohlubeň, to údolí, jsou Pilíře světa.

„Owene," řekl Richard, „jak daleko jsou tví muži - ti, se kterými ses skrýval v lesích - od tohohle průsmyku?"

Zdálo se, že Owen je otázkou vyvedený z míry. „Ale lorde Rahle, já jsem v téhle části hor nikdy nebyl. Nikdy jsem neviděl tuhle sochu. Nikdy jsem nebyl ani nikde tady poblíž. Nedokážu proto na vaši otázku odpovědět."

„Ale dokážeš," řekl Richard. „Pokud znáš svou zemi, dokážeš podle orientačních bodů určit, kde se nacházíme a kde zhruba jsou tví

muži. Stejně jako jsem já dokázal najít Pilíře světa a cestu, kudy jsme putovali. Rozhlédni se po horách kolem a zkus se zamyslet, jestli ti něco nebude připadat povědomé."

Owen se tvářil skepticky, ale obešel sochu a zahleděl se k východu. Chvíli stál nehybně ve větru a jen se díval. Pak ukázal na jednu vzdálenou horu za průsmykem.

„Myslím, že znám támhleto místo." Jeho hlas zněl udiveně. „Znám ten tvar hor. Vypadá to odsud poněkud odlišně, ale myslím, že jej skutečně poznávám. A támhleta hora. Tu taky znám!"

Spěchal zpátky k Richardovi. „Měl jste pravdu, lorde Rahle. Vidím odsud místa, která znám." Zahleděl se do dálky a šeptal si pro sebe: „Mohl bych odhadnout, kde je můj domov, i když jsem tu nikdy nebyl. Podle orientačních bodů to poznám."

Kahlan ještě nezažila, aby byl někdo tolik užaslý z tak prosté věci.

„Takže," řekl Richard. „Jak asi daleko odtud jsou tví muži?"

Owen se podíval přes rameno. „Támhle přes tu nížinu, pak kolem svahu doprava..." Otočil se zpátky k Richardovi: „Schovávali jsme se blízko místa, kde bývala hranice našeho císařství. Nikdo tam nechodil, protože tam začínalo území smrti. Bylo to poblíž průsmyku. Myslím, že je to asi den chůze odtud." Owen však náhle zaváhal. „Ale vždyť nemůžu věřit tomu, co mi mé oči zprostředkují. Možná vidím jen to, co chce vidět moje mysl. Mohu se mýlit."

Richard si založil ruce na prsou, opřel se o žulový podstavec sochy a zahleděl se k Pilířům světa. Owenovy pochyby ignoroval. Kahlan věděla, že teď zvažuje možnosti dalšího postupu.

Stála vedle něj a také se chtěla opřít o sochu, a nejprve z ní smetla sníh vedle místa, kde původně spočívalo druhé výstražné světlo. A náhle si všimla, že pod sněhem jsou do ozdobné římsy vyryta nějaká slova.

„Richarde... podívej se na tohle."

Otočil se, aby se podíval, a pak začal rychle odhrabovat další sníh. Ostatní se shromáždili kolem, aby se i oni podívali, co je vyryto do kamene v podstavci sochy. Cara smetla rukou sníh z celé délky římsy.

Kahlan nápis nedokázala přečíst. Byl v cizím jazyku, který neznala, ale zdálo se, že tuší, o jakou řeč jde.

„Horní d'haranština?"

Richard přikývl, zatímco nespouštěl oči z nápisu. „Musí se jednat o velmi starý dialekt," řekl napůl pro sebe. „Je to nějaké nářečí, které příliš dobře neznám. Možná proto, že je na tak nedostupném místě."

„Co tam stojí?" chtěla vědět Jennsen těkající pohledem mezi ním a Kahlan. „Dokážete to přeložit?"

„Je to dost těžké," zamumlal Richard. Jednou rukou si odhrnul vlasy, zatímco druhou přejel přes nápis.

Nakonec se narovnal a podíval se na Owena, který stál u strany podstavce a díval se na ně.

Všichni čekali, zatímco se Richard znovu podíval dolů na nápis.

„Nejsem si jistý," řekl konečně. „Ty výrazy jsou podivné..." Podíval se na Kahlan. „Nemohu si být jistý. Ještě nikdy jsem neviděl horní d'haranštinu napsanou takhle. Cítím, že bych měl vědět, co je tu napsáno, ale nějak na to nemůžu přijít."

Kahlan si nebyla jistá, jestli Richard skutečně nezná smysl nápisu, nebo ho jen nechce vyslovit před ostatními.

„Tak o tom chvíli v klidu přemýšlej, třeba na to přijdeš," řekla mu, aby měl možnost o nápisu nemluvit, pokud by nechtěl.

Richard však této možnosti nevyužil. Místo toho poklepal prsty na část nápisu vlevo od původní pozice výstražného světla. „Tahle část je mi o něco jasnější. Myslím, že říká něco jako ‚Obávej se porušení pečeti k císařství za ní...' "

Přejel si rukou přes ústa a zaměřil se na druhou část nápisu. „Nejsem si jistý zbytkem," řekl nakonec. „Zdá se, že říká ‚protože za ní je zlo: ti, kteří nevidí.' "

„Samozřejmě," zamumlala Jennsen zlostně, když porozuměla.

Richard si prsty prohrábl vlasy. „Nejsem si vůbec jistý, že jsem to přeložil správně. Něco na tom ještě stále nedává smysl."

„Máš to naprosto správně," řekla Jennsen. „Ti, kteří nevidí kouzla. Bylo to sem napsáno obdarovanými, kteří lidi bez daru umístili sem za pečeť, jež je izolovala od zbytku světa, jen kvůli tomu, jací se narodili."

Její hněvem se blýskající oči se zalily slzami. „Obávej se porušení pečeti k císařství za ní, protože za ní je zlo - ti, kteří nevidí kouzla. To je význam nápisu."

Nikdo se s ní nehádal. Jediným zvukem byly poryvy větru.

Richard k ní tiše promluvil. „Nejsem si jistý, že je to takhle, Jenn."

Založila si ruce na prsou, otočila se a zahleděla se k Pilířům světa.

Kahlan chápala, jak se Jennsen právě cítí. Dobře věděla, jaké to je, když se člověka straní všichni kromě těch, kteří jsou stejní jako on. Zpovědnice byly mnoha lidmi vnímány jako monstra. Kahlan byla přesvědčena, že by většina lidí byla ráda, kdyby ji mohla zavřít někam do izolace jen proto, že byla zpovědnicí.

Ale to, že ji chápala, ještě neznamenalo, že si Kahlan myslí, že má Jennsen pravdu. Jennsenin hněv na ty, kteří vyhnali lidi bez daru sem, za hranici, byl spravedlivý. Ale její hněv na Richarda a ostatní za to, že mají alespoň jiskru daru, už ne.

Richard se otočil k Owenovi. „Kolik mužů čeká v kopcích na tvůj návrat?"

„Necelá stovka."

Richard si zklamaně povzdechl. „Co se dá dělat. Budeme se muset později postarat o to, aby jich bylo více.

Pro teď bych chtěl, aby ses vydal ke svým mužům. Přiveď je sem, ke mně. Počkáme tu na tebe, než se vrátíš. Tohle bude naše základna, tady vypracujeme plán, jak dostat Císařský řád z Bandakaru. Dole si zbudujeme tábor, pod stromy, ať jsme chráněni."

Owen se podíval dolů ze svahu, kam Richard ukazoval, a pak se zahleděl směrem ke své vlasti. Zmateně se zamračil. „Ale lorde Rahle, jste to vy, kdo nám musí dát svobodu. Proč nejdete se mnou za mými muži, když je chcete vidět?"

„Protože si myslím, že tohle bude bezpečnější místo než to, kde se skrývají teď. Císařský řád zřejmě ví, kde se skrývají."

„Ale Císařský řád neví, že se někde skrývají nějací muži, ani kde jsou."

„Teď lžeš sám sobě. Muži Císařského řádu jsou brutální, ale nejsou hloupí."

„Pokud opravdu vědí, kde se mí muži skrývají, proč si pro ně ještě nepřišli?"

„Ale oni to udělají," řekl Richard. „Až se jim to bude hodit, udělají to. Tví muži pro ně nejsou žádnou hrozbou, proto Císařský řád nijak s jejich zatčením nespěchá. Ale dřív nebo později to udělá, protože nechce, aby si někdo myslel, že se dá Císařskému řádu uniknout.

Proto chci, aby tví muži odtamtud zmizeli a přesunuli se na místo, kde ještě nikdy nebyli - sem. Chci, aby si Císařský řád myslel, že odešli, že utekli, takže po nich nepůjde."

„Dobrá," řekl Owen přemýšleje. „Myslím, že to bude v pořádku."

Tom stál opodál u zadního rohu podstavce sochy a dopřával Jennsen čas, aby mohla být sama. Vypadala rozzlobeně a on zřejmě usoudil, že bude nejlepší ji nechat chvíli o samotě. Tom se skoro tvářil, jako když cítí vinu za to, že se narodil s darem, který mu umožňuje vidět kouzla.

„Tome," řekl Richard, „chtěl bych, abys šel s Owenem."

Jennsen rozpojila ruce a otočila se k Richardovi: „Proč chceš, aby šel s ním?" Zdálo se, že se už uklidnila.

„To je pravda," řekl Owen. „Proč by měl jít?"

„Protože," řekl Richard, „se chci ujistit, že se ty i tví muži vrátíte sem. Potřebuji protijed, vzpomínáš? Čím více lidí, kteří vědí, kde protijed je, bude tady se mnou, tím lépe. Chci, aby prozatím byli z dosahu Císařského řádu. Tom má blonďaté vlasy a modré oči, takže mezi vaše muže dobře zapadne. Pokud by vás vojáci náhodou zajali, budou si myslet, že je Tom jedním z vás. Tom se ale postará, abyste se všichni dostali sem."

„Ale to by mohlo být nebezpečné," namítla Jennsen.

Richard se na ni podíval svým pronikavým pohledem. Neřekl nic, jen čekal, jestli se odváží nějak ospravedlnit svou námitku. Jennsen nakonec sklopila oči.

„Myslím, že je to rozumné," připustila.

Richard se obrátil zpátky k Tomovi. „Chtěl bych, aby ses pokusil sem dopravit nějaké zásoby. A rád bych používal tvou sekeru, zatímco budeš pryč, jestli ti to nevadí."

Tom přikývl a vytáhl sekeru z vaku. Když ji Richard přebíral, upřesnil ještě, jaké zásoby má na mysli. Určité nástroje, tisové dřevo, lepidlo, kůži a ještě spoustu dalších věcí, které Kahlan už neslyšela.

„Dobrá," řekl nakonec Tom. „Nepředpokládám, že se mi podaří hned získat všechno. Chcete, abych se po tom porozhlédl, než se vrátím?"

„Ne. Potřebuji to všechno, ale také potřebuji, aby všichni ti muži byli tady. Přines to, na co narazíš, a co nejdříve se vrať i s Owenem a jeho muži."

„Dobrá, přinesu všechno, co budu moci. Kdy máme vyrazit?"

„Hned. Nemáme ani chvilku nazbyt."

„Hned?" zeptal se Owen, jako by nevěřil svým uším. „Za hodinu nebo za dvě bude tma!"

„Mohou to být právě ty dvě hodiny, které potřebuji," řekl Richard. „Nepromarněte je."

Kahlan si myslela, že mluví o hodinách, které mu budou zbývat kvůli jedu, ale on mohl mít stejně dobře na mysli dar. V každém případě museli nalézt řešení.

Podívala se na malou sošku Richarda stojící na podstavci velké sochy. Polovina sošky byla černá jako noční kámen, černá jako smrt, jako nejtemnější část samotného podsvětí.

Tom si hodil přes rameno svůj vak. „Postarej se mi tu o všechny, ano, Caro?" řekl a zamrkal na Mord-Sithu. Cara se usmála na souhlas.

„Takže se uvidíme za několik dnů," řekl Tom a zamával všem na rozloučenou. Jeho pohled se poněkud déle zdržel u Jennsen, a pak už s Owenem zamířil kolem sochy k jeho vlasti.

Cara si založila ruce na prsou a podívala se na Jennsen. „Jsi blázen, jestli mu nepůjdeš dát pusu na cestu."

Jennsen zaváhala a její pohled se obrátil k Richardovi.

„Zjistil jsem, že je lepší Caře neodporovat," řekl Richard.

Jennsen se usmála a vzápětí se rozběhla za Tomem, aby ho ještě dostihla, než s Owenem zmizí v kopcích. Betty ji následovala, klopýtajíc na dlouhé šňůře.

Richard zastrčil malou sošku do vaku a zvedl svůj luk, který si předtím opřel o sochu. „Raději sestoupíme dolů a rozbijeme tábor."

Richard, Kahlan a Cara začali sestupovat do bezpečného úkrytu pod koruny velkých borovic. Kahlan si říkala, že beztak už byli zbytečně dlouho venku, na otevřeném prostranství. Byla jen otázka času, než se sem dostanou pernatci a budou po nich pátrat.

Přestože tady nahoře byla pořádná zima, věděla Kahlan, že si nemohou dovolit rozdělat oheň - pernatci by mohli zahlédnout kouř a najít je. Místo toho si budou muset postavit malý přístřešek. Kahlan doufala, že někde najdou padlý nebo nakloněný strom, pod který by se schovali na noc, ale žádný takový tu nikde neviděla.

Opatrně našlapovali na kameny trčící ze sněhu, aby po sobě nezanechali stopy. Kahlan si všimla, že se nebem ženou černé mraky. Možná se trochu oteplí a sněžení se změní v déšť. Tak jako tak to bude nepříjemná a studená noc.

Jennsen s Betty je už dohnaly, všichni teď scházeli cik cak dolů ze svahu. Vítr sílil a sníh těžkl.

Když sestoupili na rovnější terén, chytila Jennsen Richarda za rukáv. „Richarde, promiň. Nechtěla jsem být ošklivá. Já vím, že nemůžeš za to, že ti lidé byli vyhnáni. Vím, že to není tvoje chyba. Hrozně mě ale štve, že se ktěm lidem někdo takhle zachoval. Jsem jako oni, tak mě to štve."

„Způsob, jakým s nimi bylo naloženo, tě může štvát," řekl Richard, „ale ne proto, že tak jako oni nemáš ani jiskru daru."

Byla jeho slovy překvapena a dokonce vypadala trochu dotčeně. „Co tím myslíš?"

Richard se zastavil a otočil se k ní. „Tak přemýšlí Císařský řád. Tak přemýšlejí Owenovi lidé. Je to víra, která dává buď nesmyslnou prestiž nebo naprosté zatracení někomu jen proto, že je nějakým způsobem jiný.

Císařský řád by chtěl, aby sis myslela, že nějaká tvoje ctnost, tvá unikátní hodnota nebo třeba tvá zkaženost z tebe od narození automaticky dělá člena nějaké dané skupiny, a že svobodná vůle snad ani neexistuje. Chtějí, abys uvěřila, že všichni lidé jsou jen nahraditelnými členy pevně daných skupin s předem danou charakteristikou, a že jsou předurčeni k tomu, aby žili v jakési kolektivní identitě, aby jejich vůle byla podrobena kolektivní vůli skupiny, ve které neexistuje význam individuality a nezávislost.

Když se na mě hněváš kvůli vlastnostem, které nemám já, ale někdo jiný, tak mě vlastně viníš z jejich zločinů. Přesně to se děje, když o mně lidé mluví jako o zrůdě jen proto, že můj otec byl zrůda. Když někoho obdivuješ jen proto, že si myslíš, že si to zaslouží jeho skupina, tak se dopouštíš naprosto stejné chyby.

Císařský řád tvrdí, že žádný jedinec nemá právo něčeho dosáhnout sám, získat něco, co někdo jiný získat nemůže, a tak musí být kouzla lidstvu odebrána. Říkají, že úspěch je zlo, protože má kořeny v sobectví, takže plody úspěchu jsou sobectvím a zlem otráveny. Proto hlásají, že každý zisk musí být obětován ve prospěch těch, kteří se o něj nijak nezasloužili. Jen prostřednictvím takové oběti může být otrávené ovoce očištěno a může přinést dobro.

My naproti tomu věříme, že každý individuální život má svou hodnotu, a čeho někdo během svého života dosáhne, náleží jemu.

Jen ty sama si pro sebe můžeš získat sebeúctu. Každá skupina, která by ti ji nabízela, nebo ji po tobě žádala, by ti přinesla jen řetězy otroctví."

Jennsen se na něj dlouho mlčky dívala. Nakonec se musela usmát. „Tak proto jsem vždycky chtěla, aby mě lidé brali takovou, jaká jsem, a vždycky jsem si myslela, že je nefér, když mě někdo odsuzuje jen proto, jaká jsme se narodila."

„Ano, asi proto," odpověděl Richard. „Když chceš na sebe být hrdá kvůli tomu, čeho jsi dosáhla, pak se nikdy nenech svázat do nějaké skupiny, ani to nechtěj po ostatních. Nech každého jednotlivce, ať si u tebe sám zaslouží tvé hodnocení.

To znamená, že já bych neměl být nenáviděn jen proto, že můj otec byl zlý, ani bych neměl být obdivován jen proto, že můj dědeček byl hodný. Já mám právo žít svůj vlastní život. Ty jsi Jennsen Rahlová a tvůj život by měl být takový, jaký si ho ty sama uděláš."

Po zbytek cesty dolů mlčeli. Jennsen měla stále trochu nepřítomný pohled, neboť přemýšlela o tom, co jí Richard řekl.

Kahlan pocítila úlevu, když vstoupili pod koruny prastarých borovic, a ještě víc se jí ulevilo, když se ocitli pod hustým porostem nižších stromů a křovin. Postupovali tak dlouho, dokud neobjevili převislou skálu, která nabízela úkryt před deštěm i sněhem. Zde bude mno-

hem snazší vybudovat úkryt, stačí o skálu opřít několik větví a mohlo by jim být i teplo.

Richard použil Tomovu sekeru, porazil několik mladých borovic a vztyčil je na místo. Pak je svázal pomocí dlouhých, tenkých, ale pevných borových kořenů. Když byl hotov, pokryl konstrukci chvojím a mechem, zatímco Kahlan, Cara a Jennsen nanosily dovnitř suché větve a připravily lůžka.

„Richarde," ozvala se Jennsen při práci, jak vlastně chceš zbavit Bandakar Císařského řádu?"

Richard položil na přístřešek těžkou větev a pevně ji přivázal. „Nevím, jestli to půjde. Mým primárním záměrem je získat protijed."

Jennsen poněkud překvapeně vzhlédla. „Takže ty těm lidem nepomůžeš?“

Ohlédl se na ni přes rameno. „Oni mě otrávili. Ať už to pojmeš jakkoliv, byli ochotni mě zabít, pokud neudělám to, co chtějí - pokud za ně neudělám špinavou práci. Myslí si, že jsme divoši a že jsou lepší než my. Myslí si, že naše životy nemají takovou cenu - jen proto, že nejsme členy jejich skupiny. Já mám odpovědnost v první řadě ke svému vlastnímu životu, musím získat protijed."

„Chápu, co máš na mysli," řekla Jennsen a podala mu další větev. „Ale stejně si myslím, že kdybychom odtamtud Císařský řád a toho Nicholase vyhnali, tak bychom pomohli hlavně sami sobě."

Richard se usmál. „S tím mohu souhlasit, a proto uděláme, co budeme moci. Ale abych jim mohl skutečně pomoci, musím přesvědčit Owena a jeho muže, že musí pomoci sami sobě."

Cara vyprskla smíchy. „To asi bude dobrý trik, učit beránky, jak se stát vlky."

Kahlan si myslela to samé. Myslela si, že přesvědčovat Owena a jeho muže, aby se bránili, bude těžší, než kdyby měli vyhnat z Bandakaru Císařský řád v pěti. Zajímalo ji, co má Richard za lubem.

„Dobrá," ozvala se Jennsen. „Nemyslíte si, že když v tom jsme teď všichni - když spolu máme vyhnat Císařský řád z Bandakaru - nemyslíte si, že mám právo vědět všechno? Vědět i to, co přede mnou skrýváte?"

Richard chvíli hleděl na Jennsen a pak se zas podíval na Kahlan.

Kahlan položila svůj náklad větví na zem. „Ano, to je pravda," řekla.

Richarda to zjevně nepotěšilo, ale nakonec přikývl a odložil větev, kterou právě držel. „Skoro před dvěma lety našel Jagang způsob, jak pomocí kouzel rozpoutat mor. Ten mor ale nebylo žádné kouzlo, byl to skutečný mor. Rozšířil se po mnoha městech a zabíjel lidi po desetitisících. Vzhledem k tomu, že byl kouzly rozpoután, našel jsem způsob, jak ho kouzly zastavit."

Kahlan nevěřila, že tak strašná historie jde zredukovat na tak krátké a prosté vyprávění.

„Aby se Richard mohl vrátit z místa, kam musel jít, aby mor zastavil, musel se nakazit," řekla Kahlan. „Kdyby to neudělal, přežil by, ale žil by po zbytek života sám a už by mě, ani nikoho jiného, neviděl. Nakazil se morem, aby se vrátil a řekl mi, že mě miluje."

Jennsen na ně zírala s otevřenou pusou. „Ty jsi nevěděla, že tě miluje?"

Kahlan se hořce usmála. „Nemyslíš, že by se tvá matka vrátila ze světa mrtvých, kdyby mohla, jen proto, aby ti řekla, že tě miluje, i když to moc dobře víš?"

„Ano, to by myslím udělala. Ale proč ses musel nakazit, aby ses mohl vrátit? Vrátit odkud?"

„Bylo to místo zvané Chrám větrů, které bylo zčásti v podsvětí." Richard ukázal nahoru k průsmyku. „Něco podobného jako ta hranice tady, jenom byla částečně ve světě mrtvých, ale přesto na tomto světě. Protože jsem musel překročit něco jako hranici do podsvětí, duchové mi určili cenu, kterou musím zaplatit, abych se mohl vrátit do světa živých."

„Duchové? Ty jsi tam viděl duchy?' zeptala se Jennsen. Když Richard přikývl, Jennsen položila další otázku. „Proč ti určili takovou cenu?"

„Duch, který tuto cenu určil, byl Darken Rahl."

Jennsen otevřela ústa.

„Když jsme lorda Rahla našli," řekla Cara, „byl skoro mrtvý. Matka zpovědnice se vydala na nebezpečnou cestu průchodem, úplně sama, aby našla něco, co by ho mohlo vyléčit. Uspěla a přinesla to zpátky, ale lord Rahl byl už na pokraji smrti."

„Použila jsem kouzlo, které jsem získala," řekla Kahlan. „Bylo to něco, co dokázalo odvrátit mor, který rovněž vyvolala kouzla. Kouzlo, které jsem kvůli tomu vyvolala, bylo kouzlo tří zvonů."

„Zvonů? Jakých zvonů?" zeptala se Jennsen.

„Zvony jsou kouzla podsvětí. Když si přivoláš jejich pomoc, zabrání to člověku překročit hranici světa mrtvých.

Bohužel, nebo spíš bohudík, jsem v té době nevěděla o třech zvonech všechno. Zjistilo se, že byly vytvořeny během velké války, aby skoncovaly s kouzly. Zvony jsou vlastně bytostmi, ale nemají duši. Pocházejí z podsvětí. Ničí kouzla ve světě."

Jennsen vypadala zmateně. „Ale jak mohou něco takového dokázat?"

„Přesně nevím, jak to funguje. Ale jejich přítomnost v tomto světě, vzhledem k tomu, že jsou součástí světa mrtvých, zahájila ničení kouzel."

„A ty se těch zvonů nemůžeš zbavit? Neexistuje způsob, jak je poslat zpátky?"

„To už jsem udělal," řekl Richard. „Ale když ještě byly tady, v tomto světě, kouzla už začala mizet."

„Zjevně jsem ten den, kdy jsem je vyvolala," řekla Kahlan, „odstartovala řetězec událostí, které stále pokračují, přestože zvony byly už navráceny do podsvětí."

„To ale nevíme," řekl Richard, spíše Kahlan než Jennsen.

Richard má pravdu," řekla Kahlan. „Nevíme to najisto, ale máme dobrý důvod věřit, že je to pravda. Hranice, která uzavírala Bandakar, padla. Zdá se, že padla nedlouho potom, co jsem vyslovila jména zvonů. Byla to možná jedna z těch chyb, o kterých jsem ti vyprávěla, pamatuješ?"

Jennsen přikývla. „Ale ty jsi to neudělala, abys někomu ublížila. Nevěděla jsi, co se stane. Nevěděla jsi, že by mohla tahle hranice padnout, že by mohl Císařský řád vtrhnout do Bandakaru a začít týrat a zneužívat jeho obyvatele."

„Ale to na věci nic nemění. Udělala jsem to. Způsobila jsem to. Kvůli mně možná kouzla zmizí. Dokázala jsem to, o co se Císařský řád tak usilovně snaží. Výsledkem toho, co jsem udělala, je, že lidé

Bandakaru umírají, nebo se dostali pryč, do světa, kde způsobí, že lidstvo přijde o dar.

Stojíme na pokraji konce kouzel, jen kvůli mně, kvůli tomu, co jsem udělala."

Jennsen stála jako přimrazená. „A proto lituješ toho, co jsi udělala? Že jsi udělala něco, kvůli čemu možná zaniknou kouzla?"

Kahlan ucítila, jak ji Richard objal kolem pasu. „Znám jen svět s kouzly," řekla nakonec. „Stala jsem se matkou zpovědnicí - částečně - proto, abych prostřednictvím kouzel mohla pomáhat lidem, kteří si nedovedou pomoci sami. I já sama jsem stvořena kouzly - jsou se mnou nerozlučně spjata. Znám nesmírně krásné kouzelné věci, které miluji a které jsou součástí světa živých."

„Takže se obáváš, že jsi možná způsobila konec toho, co ze všeho nejvíc miluješ."

„Ne nejvíc," usmála se Kahlan. „Stala jsem se matkou zpovědnicí, protože jsem věřila v zákony, které chrání všechny lidi a zaručují jim právo žít svůj život. Nechtěla jsem, aby sochařovy schopnosti vytvářet sochy byly potlačovány, nechtěla jsem, aby zpěváci byli umlčováni a aby někdo zakazoval lidem myslet. Stejně tak nechci, aby lidé přišli o kouzelné schopnosti, které by jim umožňovaly dosáhnout toho, co chtějí.

Kouzla sama o sobě nejsou tím nejdůležitějším. Jen chci, aby všechny květiny, co jich je, měly šanci vykvést. Ty jsi tak krásná, Jennsen. Nechtěla bych tě nikdy ztratit. Každý člověk má právo na život. Myšlenka, že za tebe rozhoduje někdo jiný, je v rozporu s tím, čemu věříme."

Jennsen se usmála, když ji Kahlan pohladila po tváři. „Myslím, že ve světě bez kouzel bych mohla být královnou."

Cara se sehnula pro hromadu větví a poznamenala: „I královny se musejí klanět matce zpovědnici, na to nezapomínej."

Kapitola čtvrtá

Dovnitř proniklo světlo, neboť se náhle zvedl poklop. Rezavé panty naříkaly s každým palcem, o který se víko zvedlo. Zedd zamrkal, oslněný denním světlem. Svalnaté paže poklopem praštily stranou. Pokud by řetěz, který byl upevněn kolem jeho krku, měl nějakou vůli, Zedd by při tom hromovém bouchnutí, které ho zasypalo špínou a rezavým prachem, uskočil.

V ostrém světle a hustém prachu skoro nic neviděl. Řetěz na jeho krku byl navíc připevněn k podlaze, takže mohl zvednout hlavu jen o několik palců. Vzhledem k tomu, že ruce měl kovovými pouty spoutány za zády, nemohl dělat o moc více, než ležet na podlaze.

Alespoň se teď mohl nadechnout trochu chladnějšího vzduchu, protože jinak bylo v bedně nesnesitelné vedro. Při několika příležitostech, když stavěli na noc, dostal Zedd alespoň pohárek vody. Bylo to zoufale málo. Jídla ale s Adie dostávali ještě méně. Zoufale se potřeboval napít. Stěží dokázal myslet na něco jiného než na vodu.

Ztratil pojem o čase, nevěděl, kolik dní už je takhle přikován k podlaze bedny, ale divil se, že je ještě naživu. Bedna poskakovala vzadu na voze, který se dost rychle hnal nerovnými cestami. Tušil pouze, že ho vezou k císaři Jagangovi. Věděl také, že bude litovat, jestli na konci cesty bude ještě živý.

Chvílemi měl v bedně pocit, že musí každou chvíli upadnout do bezvědomí a zemřít. Byly chvíle, kdy toužil po tom, aby zemřel. Byl si jistý, že kdyby upadl do věčného spánku, bylo by to mnohem lepší než to, co ho čeká. Ale neměl na výběr - Sestry ho prostřednictvím Rada'Hanu ovládaly natolik, že se nemohl třeba oběsit na řetězu, a bylo velmi těžké, jak se přesvědčil, donutit se zemřít silou vůle.

Zedd se pokusil vzhlédnout. Zahlédl však jen kousek nebe. Slyšel, že se otevírá ještě jeden poklop. Zakašlal, když se na něj snesl další oblak prachu. Když uslyšel, že kašle také Adie, nevěděl, jestli má cítit úlevu, že je ještě naživu, nebo toho spíše litovat, protože ona bude muset stejně jako on hodně vytrpět.

Zedd byl svým způsobem připraven na mučení, které ho čeká. Byl čarodějem a prošel zkouškami bolesti. Bál se mučení, ale měl by ho vydržet až do doby, kdy způsobí jeho smrt. V jeho zubožením stavu neočekával, že by to trvalo moc dlouho. Svým způsobem pro něj bylo mučení jako starý známý, který ho nakonec dostihl.

Ale skutečně se bál mučení kvůli Adie. Nejvíc ze všeho nenáviděl mučení jiných. Nemohl ani pomyslet na to, čím bude Adie asi muset projít.

Vůz se otřásl a přední strana bedny se otevřela. Adie zavzlykala, když ji udeřil nějaký muž. „Uhni, ty hloupá stará bábo, ať se můžu dostat k zámku!"

Zedd slyšel, jak Adiiny podrážky šoupou o podlahu bedny. Podle zvuku úderu pěsti poznal, že muž nebyl spokojen s rychlostí, kterou Adie plní jeho přání. Zedd zavřel oči a přál si, aby mohl zavřít také uši.

Otevřela se i přední strana Zeddovy bedny a dovnitř se dostalo ještě více světla i prachu. Padl na něj stín blížícího se muže. Vzhledem k tomu, že měl Zedd hlavu přikovanou k podlaze, nemohl toho muže vidět. Muž vsunul do zámku klíč. Zedd se snažil natáhnout co nejvíce hlavu, aby měl muž co nejvíce místa na odemknutí zámku. Svou snahou si vysloužil silnou ránu do tváře, až mu začalo zvonit v uších.

Muž konečně odemkl zámek, popadl Zedda obrovskou tlapou za vlasy a vyhodil ho z bedny dozadu do vozu jako pytel zrní. Zedd stiskl rty, aby mu neunikl žádný sten. Muž ho srazil z vozu na zem.

V uších mu zvonilo a točila se mu hlava. Pokusil se posadit, ale dostal kopanec, který byl rozkazem k tomu, aby vstal. Vyplivl špínu. S rukama spoutanýma za zády nebylo snadné rozkazu vyhovět. Po třech nakopnutích ho ten velký muž popadl za vlasy a trhnutím ho postavil na nohy.

Zeddovi se skoro zastavilo srdce, když uviděl, že se nacházejí uprostřed ohromné armády. Obrovská temná masa lidí zaplavila krajinu, kam až dohlédl. Pochopil, že jsou zřejmě u konce cesty.

Koutkem oka zahlédl Adie, jak sedí na zemi vedle něj a hlava jí visí bezvládně dolů. Na tváři měla červenomodrou modřinu. Ani nevzhlédla, když na ni dopadl stín.

Přistoupila k nim žena v dlouhých nevýrazných šatech. Zedd na ni upřel svou pozornost a přestal odhadovat sílu nepřátelské armády. Rozpoznal ty hnědé vlněné šaty. Byla to Sestra temnoty, která jim dala na krky obojky. Neznal její jméno, nepředstavila se. Vlastně s nimi nemluvila od chvíle, kdy byli zavřeni do beden. Teď před nimi stála jako vychovatelka neposlušných dětí. Kroužek v jejím spodním rtu jí dodával vzezření otrokyně a v Zeddově mysli jí ubíral zdání autority.

Zem tu byla pokryta koňskou mrvou, většinou starou a suchou. Za Sestrou stáli koně mezi vojáky, zdánlivě bez jakéhokoliv pořádku. Koně, kteří zřejmě patřili jízdě, byli dobře ošetřováni. Pracovní koně už v tak dobrém stavu nebyli. Tu a tam stál mezi vojáky a zvířaty povoz.

Zapáchalo to tu mělkými záchody, koňmi, mrvou a pachem davu lidí, kteří nedodržovali základní hygienické zvyky. Zedd zamrkal, když mu do očí vnikl kouř z jednoho z tisíců ohnišť.

Bylo tu také plno moskytů, komárů a much. Mouchy byly nejhorší. Kousnutí od moskyta sice později svědilo, ale kousnutí od mouchy pálilo hned, a protože měl Zedd ruce spoutané za zády, nemohl s tím nic dělat, snad kromě potřásám hlavou, aby je setřásl z očí a nosu.

Dva vojáci, kteří vyvedli Zedda a Adie z jejich beden, stáli nehybně po stranách. Za Sestrou se donekonečna rozprostíral obrovský tábor armády. Všude tu byli muži, muži zaobírající se nějakou prací, odpočinkem nebo vařením. Byli oblečeni do různých druhů oděvu, od kožených zbrojí a drátěných košil až po špinavé tuniky a kalhoty na pokraji hnilobného rozkladu. Většina mužů byla neoholena a špinavá. Ozývaly se tu neustálé výkřiky, pískání, smích, zvonění a řinčení kovu, údery kladiv, řezavé zvuky pil a občas tím vším prolétl srdceryvný nářek bolesti.

Do nedohledna se táhly tisíce stanů. Mnoho z nich bylo ozdobeno bavlněnými závěsy u vchodů a před nimi stály malé stolky a židličky a na některých stanech vlálo spodní prádlo žen coby dobytá trofej. Zem tu byla rozrytá na jemný prach.

„Jeho Excelence si vás oba vyžádala," řekla jim Sestra.

Zedd i Adie mlčeli. Muži je postavili na nohy a vlekli je za Sestrou. Zedd si všiml, že je doprovází asi tucet vojáků.

Vůz je předtím dopravil až na konec jakési cesty, kde byly vyrovnány všechny ostatní vozy armády. Toto místo se zároveň zdálo být vstupem do vnitřního tábora. Jejich eskortování sledovala spousta vojáků, kteří přitom jedli, pili, hráli kostky, hádali se o kořist, vtipkovali nebo jen tak odpočívali.

Zedda napadlo, že kdyby zakřičel, že on je tím, kdo je zodpovědný za vržení světelné sítě, která zabila nebo zranila tolik jejich přátel, možná by se na ně muži vrhli a zabili je dříve, než by měl Jagang příležitost dostat je do rukou a podrobit je nejhoršímu mučení.

Zedd otevřel ústa, aby se o to pokusil, ale pak spatřil Sestru, jak se na něj ohlíží přes rameno. Zjistil, že jeho hlas je umlčen prostřednictvím Rada'Hanu. Nemohl promluvit, pokud to ona nedovolila.

Procházeli kolem velkých povozů, z nichž žádný nebyl prázdný, ve všech byly bedny.

Zedd náhle pochopil. Byly to vozy s kořistí z Pevnosti čarodějů. Tyto vozy jely celou cestu s nimi. Byly plné věcí, které ti neobdarovaní muži na rozkaz Sester vzali z Pevnosti. Zedd se bál jen pomyslet, jak neuvěřitelně cenné a nebezpečné věci byly v těch bednách. V Pevnosti existovaly věci, které byly nebezpečné každému, když byly přemístěny z dosahu štítů, které je v Pevnosti chránily. Některé z nich byly chráněny třeba jen tím, že byly umístěny v temnotě. Teď, když byly vzaty z míst, kde byly bezpečné, mohly se rychle a snadno stát smrtelně nebezpečnými.

Vnitřní tábor hlídali větší, hrozivěji vyhlížející a lépe vyzbrojení vojáci. Ti teď vedli Sestru, Zedda a Adie průchodem v kůlové hradbě. Za ní byly zvláštní kulaté stany stejné velikosti. Zedd si pomyslel, že jsou to zřejmě stany lidí, které chce mít císař po ruce, jeho sluhů a osobních otroků. Zedd přemýšlel, jestli také Sestry jsou ubytovány v císařově blízkosti.

Před nimi se objevily ještě honosnější stany, uspořádané do kruhu. V nich byli ubytováni velitelé armád, nejvyšší důstojníci a císařovi rádci. Ve středu kruhu těchto stanů byl zřejmě stan samotného Jaganga.

Zedd si přál, aby měl zase kouzelnou moc a mohl všechny tyhle stany zapálit. Asi by tak zničil celý Císařský řád. Ale ten by se pravděpodobně zase dal dohromady a našel by si jiného tyrana, aby stanul v jeho čele. Skoncovat navždy s Císařským řádem by vyžadovalo více než jen zabití Jaganga. Zedd si vlastně nebyl jistý, co by se muselo stát, aby Císařský řád definitivně padl.

Vždyť císař Jagang nebyl hnací silou invaze. Hnací silou byla samotná ideologie.

„To jsou oni?" zeptal se jeden ze strážců s krátkými vlasy. Kovové kroužky v jeho nose a uších připomněly Zeddovi prase, ozdobené na letní slavnost. I když prase by bylo čistě umyté a lépe by vonělo.

„Ano," řekla Sestra. „Oba, jak bylo nařízeno."

Muž si Adie i Zedda důkladně prohlížel. Podle jeho zamračeného výrazu se dalo rozpoznat, co si asi myslí: že on je počestný muž a pohoršuje ho to, co vidí - zlo. Když zkontroloval obojky na jejich krcích a ujistil se tak, že nemohou pro císaře představovat žádné nebezpečí, ustoupil stranou a palcem je nasměroval skrz další kůlovou hradbu kolem stanů důstojníků a poradců. Strážcův pohled provázel hříšníky na cestě k jejich dalšímu osudu.

Uvnitř druhé hradby je obklopili další muži, kteří měli formálnější odění - kožené zbroje s širokými opasky, za nimiž se houpaly různé zbraně. Na prsou měli překřížené kožené pásy s ozdobnými cvočky. Podle způsobu, jakým se pohybovali, Zedd poznal, že tohle nejsou obyčejní vojáci, ale speciálně vycvičení muži.

Byli to císařovi elitní tělesní strážci.

Zedd se toužebně podíval na vědro s vodou, která tu byla pro stráže stojící venku na slunci. Věděl, jaká by asi byla odpověď, kdyby o ni požádal, a proto se raději ovládl. Po očku se podíval na Adie a všiml si, že si olizuje vyprahlé, rozpraskané rty, ale i ona zůstala ztracha.

Nahoře, na malé vyvýšenině, stál největší a nejmajestátnější ze všech stanů. Byl to spíše cestovní palác než stan. Byl podepřen obrov-

skými kládami, na nichž povlávaly barevné vlajky a zástavy. Červené a žluté transparenty se líně třepotaly v dusném vzduchu pozdního odpoledne.

Strážce u dveří se podíval Zeddovi do očí a pak odhrnul jehněčí kůži pokrytou zlatými plíšky a medailony, která sloužila jako dveřní závěs. Jeden z vojáků do Zedda strčil tak, že téměř upadl. Podařilo se mu však udržet rovnováhu a vklopýtal do stanu, jehož interiér byl jen slabě osvětlen. Adie vpadla dovnitř hned za ním.

Hlučení tábora bylo uvnitř slyšet jen velmi slabě, protože stěny pokrývaly vrstvy tlustých koberců. Na zemi byly rozloženy další koberce a hedvábné a brokátové polštáře. Otvory ve střeše, zakryté průsvitným materiálem, pouštěly dovnitř trochu světla i vzduchu. Přesto kolem byly ještě zapálené lampy a svíčky.

Uprostřed a poněkud vzadu naproti vchodu bylo ozdobné křeslo pokryté červeným a žlutým hedvábím. Pokud to byl Jagangův trůn, císař na něm neseděl.

Teprve když strážci těsně obklopili Zedda a Adie, zašel jeden z nich za závěsy, tvořící jakousi látkovou stěnu, do prostoru, z něhož vycházelo světlo. Stráže, které stály kolem Adie se Zeddem, páchly potem. Jejich boty byly pokryty mrvou. Přes veškerý přepych, který je obklopoval a který měl vyvolat zdání posvátnosti, tu byl neustálý zápach jako v chlévě. A koňská mrva a lidský pot to ještě zhoršovaly.

Muž, který odešel za závěsy, vystrčil hlavu a pokynul Sestře, aby k němu přistoupila. Něco jí pošeptal a pak oba zmizeli za závěsy.

Zedd se kradmo podíval na Adie. Její zcela bílé oči zíraly strnule vpřed. Nenápadně se naklonil a povzbudivě se dotkl svým ramenem jejího. Vrátila mu slabé postrčeni - vzkaz byl přijat a oceněn. Toužil, aby ji mohl obejmout, ale věděl, že to už asi nikdy nebude moci.

Bylo slyšet tlumená slova, ale jejich smysl Zedd nepochytil. Kdyby měl přístup ke svému daru, porozuměl by každému z nich, ale obojek ho od jeho schopností odřízl. Přesto rozpoznal, že Sestřino hlášení je stručné a věcné.

Otroci, kteří ve stanu čistili koberce, leštili vázy a uklízeli, nevěnovali příchozím vůbec žádnou pozornost, ale hrozivý hluboký tón zpoza závěsů je náhle přiměl, aby začali svou práci provádět ještě pečlivěji.

Zpoza závěsů sem pronikla také vůně teplého jídla. Ve vůni bylo úžasné množství přísad, které Zedd dokázal rozeznat. I přes pach ve stanu poznal, že v jídle je maso, olivový olej, česnek, cibule a nějaké pikantní koření.

Sestra vyšla zpoza závěsů. Kovový kroužek v jejím spodním rtu kontrastoval s její bledou pokožkou. Lehce kývla na muže po bocích vězňů.

Silné prsty uchopily jejich paže a Zedd a Adie byli vlečeni za závěsy, odkud vycházelo světlo.

Kapitola pátá

Zedd byl trhnutím za paži donucen, aby se zastavil. Konečně stanul před pátravým zamračeným pohledem samotného snového cestovatele, císaře Jaganga.

Jagang seděl ve vyřezávaném křesle za velkým jídelním stolem a opíral se v předklonu o lokty, prsty obíral husí stehno a žvýkal. Odlesk světla svíček pableskoval na jeho vyholené hlavě. Jeho tenký knírek, který se kroutil nad horním rtem a tvořil úzkou čárku pod spodním rtem, se rytmicky hýbal spolu s jeho žvýkajícími čelistmi, stejně tak jako zlatý řetízek, který spojoval jeho nos a ucho. Tuk z husy se leskl na jeho tlustých prstech s mnoha prsteny.

Jagang si nejnovější zajatce nenuceně prohlížel.

Přes svit svíček bylo ve stanu temné přítmí připomínající celu. Na obou stranách stolu ležely před Jagangem talíře s jídlem, číše, láhve, mísy a také knihy a svitky pergamenu. Kvůli množství nádobí nebylo pro pergameny na stole dost místa, proto byly některé z nich umístěny na malých ozdobných sloupcích. Zdálo se, že je tu dost jídla pro malou armádu.

Zcela to popíralo ideologii Císařského řádu, která hlásala, že se má jedinec obětovat ve prospěch celku. Nebyl tu však nikdo jiný, kdo by to mohl vidět než císař Jagang.

A samozřejmě tu byli také otroci, kteří stáli vyrovnáni podél stanové stěny za Jagangem, někteří drželi další talíře, jiní nehybně stáli v prkenných postojích a očekávali rozkazy. Někteří z nich, až úplně vzadu, byli mladí mužové - mladí čarodějové, podle toho, co Zedd zaslechl - oblečení pouze do volných bílých kalhot. Byli to čarodějové, kteří byli cvičeni v Paláci proroků a kteří byli i se svými učitelka-

mi, Sestrami světla, zajati snovým cestovatelem. Tito muži s ohromným potenciálem byli teď přiděleni na podřadné práce v Jagangově stanu. Tímhle císař mimoděk dokazoval, že ti nejlepší a nejzářivější jedinci drhnou hrnce, když jim vládnou brutální tyrani.

Mladé ženy, Sestry světla i temnoty, jak předpokládal Zedd, byly zahaleny do dlouhých šatů od krku až po kotníky, ale tak průsvitných, že mohly být klidně nahé. Také to dokazovalo, jak si císař Jagang váží jejich talentu, a že pro něj mají cenu jen jako zdroj erotického potěšení. Starší, ne už tak atraktivní ženy, které stály až úplně vzadu, na sobě měly nevýrazné hnědé šaty. Byly to zřejmě Sestry, které pro Jaganga vykonávaly nějaké podřadné práce.

Jaganga těšilo, že zcela ovládá některé z nejtalentovanějších lidí na světě. Odpovídalo to povaze ideologie Císařského řádu ponížit nadané, místo aby je oslavovali.

Jagang se díval na Zedda, ale neprojevoval žádné emoce. Býčí šíje snového cestovatele mu dodávala skoro nelidského vzezření. Díky otevřené vestě z ovčí vlny bez rukávů byly vidět svaly na jeho hrudi a ramenou. Byl silný a podsaditý a naháněl hrůzu, jako všechno kolem něj.

Zedd a Adie stáli a tiše čekali, zatímco si Jagang ukousl další sousto z husího stehna. V napjatém tichu pozoroval zajatce, zatímco žvýkal, jako by uvažoval, jak naloží se svou novou kořistí.

Ze všeho nejvíce děsily jeho inkoustově černé oči, které neměly žádné panenky, duhovky ani bělma. Byly tak hrozivé, že Zeddovi tuhla krev v žilách.

Naposledy, když viděl tyhle oči, Zedd spoután nebyl, ale tenkrát mu ta neobdarovaná žena zabránila, aby s císařem skoncoval. Zdálo se, že to byla zmeškaná příležitost, které bude Zedd litovat nejvíce. Šance zabít Jaganga mu ten den proklouzla mezi prsty, ne kvůli mohutné síle cvičených Sester a početných oddílů, ale kvůli jedné neobdarované ženě.

Černé oči, oči snového cestovatele, se leskly ve svitu svíček. Jejich černou prázdnotou se míhaly temné stíny, jako mraky v bezměsíčné noci.

Směr pohledu snového cestovatele byl stejně zjevný jako Adiin, když se dívala svýma zcela bílýma očima. Podroben tomu pohledu se Zedd musel soustředit, aby uvolnil napětí svalů a nezapomněl dýchat.

To, co ho na těch očích děsilo nejvíce, bylo to, co viděl za nimi - chtivá a vypočítavá mysl. Zedd s Jagangem bojoval dost dlouho na to, aby zjistil, že podceňovat ho by bylo osudovou chybou.

„Jagang Spravedlivý," řekla sestra a pokynula rukou k císaři. „Excelence, tohle je Zeddicus Zu'l Zorander, čaroděj prvního řádu, a kouzelnice jménem Adie."

„Vím, kdo to je," řekl Jagang hlubokým hlasem plným hrozby a znechucení.

Zaklonil se, opřel se jednou rukou o opěradlo křesla a přes druhé si přehodil nohu. Pak zamával husím stehnem:

„Dědeček Richarda Rahla, jak se povídá."

Zedd neřekl nic.

Jagang odhodil napůl obrané husí stehno na talíř před sebou a uchopil nůž. Jednou rukou uřízl kus červeného pečeného masa a pak je nabodl. Ruku opřenou o stůl, mával nožem, když mluvil. Po čepeli stékala šťáva.

„Asi sis nepředstavoval, že se setkáme za těchto okolností."

Zasmál se hlubokým rezonujícím smíchem, v němž zaznívala hrozba.

Jagang zuby odtrhl sousto z masa na noži a žvýkal ho, zatímco se díval na zajatce, jako by se nemohl rozhodnout mezi množstvím nádherně příšerných možností, letících mu hlavou, jak s nimi naložit.

Spláchl maso hltem z vykládaného stříbrného poháru, nespouštěje z nich zrak. „Ani nevíš, jakou radost mám z toho, že jsi mě přišel navštívit."

Jeho škleb připomínal samotnou smrt. „Živý."

Zakroužil zápěstím ruky, v níž držel nůž. „Musíme toho hodně probrat."

Jagangův smích zmlkl, ale škleb zůstal. „Určitě mi máš co říci. Budu dobrým hostitelem a budu ti naslouchat."

Zedd i Adie byli stále zticha, zatímco Jagangův pohled klouzal z jednoho na druhého.

„Zatím nejste moc hovorní, co? No, nevadí, brzy se nablábolíte až hanba."

Zedd se Jagangovi nesnažil vysvětlovat, že mučením toho u něj příliš nedosáhne. Jagang by tomu stejně nevěřil, a i kdyby, stejně by ho to neodvrátilo od přání mučení vidět.

Jagang vzal do prstů několik bobulí hroznového vína z velké stříbrné mísy. „Jsi velmi nápaditý muž, čaroději Zorandere." Vložil si několik bobulí do úst a během jejich žvýkání začal hovořit: „Byl jsi úplně sám tam dole v Aydindrilu, kolem tebe celá moje armáda, a ty jsi mě přiměl věřit, že mám v pasti lorda Rahla a matku zpovědnici. Dobrý trik. Musím uznat, že si zaslouží ocenění.

A to světelné kouzlo, které jsi vrhl na mé muže, bylo úžasné." Jagang si vložil do úst další bobuli vína. „Tuším vůbec, kolik stovek tisíc mužů bylo tvými kouzly zasaženo?"

Zedd si všiml, jak se natáhly pletence svalů na Jagangově chlupaté paži, když císař sevřel ruku v pěst. Palcem si uškubl kus šunky a zamával jím, zatímco pokračoval v monologu. „Potřebuji, abys tento druh kouzla udělal pro mě, dobrý čaroději. Od těch hloupých čubek, které si říkají Sestry světla nebo Sestry temnoty, jsem se dozvěděl, že jsi toto kouzlo zřejmě nedokázal vytvořit sám, ale spíš jsi použil hotové kouzlo z Pevnosti čarodějů, které jsi jen vrhl proti mým mužům pomocí jakéhosi triku, nebo spouště, kterou ovšem jedna z těch čubek odhalila a nakonec odrušila."

Zedd byl poněkud poplašen z toho, kolik se toho Jagang dozvěděl. Císař si ukousl velký kus šunky a nespouštěl z nich oči. Z jeho pohledu se však začala vytrácet shovívavost.

„Takže když nemůžeš tak úžasné kouzlo udělat sám, vzal jsem pro tebe pár věcí z Pevnosti, abys mi řekl, jak fungují a k čemu jsou. Jsem přesvědčen, že mezi nimi musí být mnoho fascinujících věcí. Rád bych měl několik takových hotových kouzel, abych mohl s jejich pomocí prorazit průsmyky vedoucí do D'Hary. Ušetřilo by mi to čas a problémy. Myslím, že chápeš mou touhu být ve D'Haře a zlomit tamní malicherný odpor."

Zedd se zhluboka nadechl a konečně promluvil. „Co se týče většiny těch věcí z Pevnosti, můžeš mě mučit třeba do skončení věků a já ti stejně nebudu schopen o nich nic říci, protože o nich nic nevím. Na

rozdíl od tebe, já znám své vlastní hranice. Prostě nevím, jak takové hotové kouzlo vlastně vypadá. A i kdybych to věděl, ještě to neznamená, že bych věděl, jak s ním pracovat. S tím jedním, které jsem použil, jsem měl prostě štěstí."

„Možná, možná. Ale o některých věcech, co jsem z Pevnosti přivezl, přece jen něco víš. Jsi přece, jak jsem slyšel, čaroděj prvního řádu, Pevnost patří tobě. Nevěřím, že jsi tak neznalý. Přestože se odvoláváš na štěstí, podařilo se ti zjistit dost na to, abys mohl na mé muže úspěšně vrhnout světelnou síť, takže o těchto nejsilnějších kouzlech zjevně něco vědět musíš."

„Zato ty nevíš o kouzlech to nejdůležitější," vyštěkl Zedd. „Máš hlavu plnou velkolepých myšlenek a myslíš si, že jediné, co musíš udělat, je rozkázat, aby se staly. Ale ony nemohou. Jsi blázen, který neví nic o pravých kouzlech a jejich hranicích."

Jagang zvedl obočí nad jedním svým temným okem. „Ó, já si myslím, že toho vím víc, než bys mohl tušit, čaroději. Víš, já rád čtu a mám výhodu v tom, že mohu číst v některých z nejnadanějších myslí na světě. Pravděpodobně toho vím o kouzlech mnohem více, než si myslíš."

„Pravděpodobně si lžeš do kapsy mnohem více, než jsem si myslel."

„Lžu si do kapsy?" Rozhodil rukama. „Dokážeš vytvořit Slidea, čaroději Zorandere?"

Zeddovi ztuhla krev v žilách. Jagang to jméno někde slyšel, nic víc. Císař rád čte. Někde se o tom jméně dočetl.

„Samozřejmě, že ne. To dnes nikdo živý nedokáže."

„*Ty* nedokážeš takovou bytost stvořit, čaroději Zorandere. A nemáš ani tušení, kolik toho já vím o kouzlech. Tak slyš, že já jsem se naučil přivést ztracené talentované čaroděje zpátky k životu, spolu s jejich uměním, o kterém se dlouho říkalo, že je mrtvé a navždy zmizelo."

„Přiznávám tvému snění velkolepost, Jagangu, ale snění je snadné. Tvé sny se nestanou skutečností jen tím, že je budeš snít a budeš si přát, aby se splnily."

„Tady Sestra Tahirah zná pravdu," řekl Jagang a ukázal nožem. „Řekni mu to, zlato. Řekni mu, o čem sním a co dokážu přivést k životu."

Žena váhavě postoupila o několik kroků vpřed. „Je to tak, jak říká Jeho Excelence." Uhnula Zeddově zamračenému pohledu a pokračovala: „Pod skvělým vedením Jeho Excelence jsme dokázali oživit něco ze starého vědění. Pod odborným dohledem našeho císaře jsme dokázali do čaroděje jménem Nicholas vložit schopnosti, které na tomto světě nikdo neměl po tři tisíce let. Je to jeden z největších úspěchů Jeho Excelence. Mohu vás osobně ujistit, že je to přesně tak, jak Jeho Excelence říká - Slide znovu kráčí po tomto světě. Není to žádná fantazie, čaroději Zorandere, je to pravda.

Ať mi to dosvědčí duchové," dodala ještě. „Byla jsem u toho, když se Slide znovu zrodil do tohoto světa."

„Ty jsi vytvořila Slidea?" Zedd s rukama spoutanýma za zády vykročil směrem k Sestře. „Ty nemůžeš být normální, ženská!"

Sestra před ním couvla až ke stěně. Zedd však svůj hněv obrátil na Jaganga. „Slideové byli katastrofou! Nikdo nad nimi neměl kontrolu! Musíš být blázen, jestli jsi ho vytvořil!"

Jagang se usmál. „Žárlíš, čaroději? Žárlíš, že bys to sám nedokázal? Že proti mně nemáš takovou zbraň, zatímco já ano, abych dostal lorda Rahla a jeho ženu?"

„Slide má moc, kterou nemůžeš nikdy kontrolovat."

„Slide není pro snového cestovatele žádnou hrozbou. Moje schopnosti jsou rychlejší než jeho. Jsem lepší než on."

„Nezáleží na tom, jak jsi rychlý. Nejde o rychlost. Slide nemůže být ovládán a nikdy nebude dělat to, co ty chceš!"

„Zatím se zdá, že ho ovládám docela dobře." Jagang se naklonil dopředu a opřel se o loket. „Myslíš si, že je potřeba kouzel k tomu, abys mohl někoho ovládat, ale já kouzla nepotřebuji. Ani na ovládání Nicholase, ani na ovládnutí lidstva.

Zdá se, že ty jsi posedlý ovládáním, ale já ne. Mně se podařilo najít lidi, které takoví jako ty nechtěli nechat chodit volně po světě mezi ostatními. Lidi, kteří byli vyhnáni obdarovanými za to, že neměli ani jiskru daru. Lidi, kteří byli nenáviděni, protože nemohli být ovlá-

dáni. To bylo jejich zločinem: nebylo možno je ovládat tvými kouzly."

Jagangova pěst dopadla na desku stolu. Všichni otroci s podnosy nadskočili.

„Takhle si takoví jako ty představují budoucnost - chcete, aby jen ti, kteří mají jiskru daru, mohli volně chodit po světě. Tak, abyste mohli používat svůj dar k jejich ovládání! Tak jako obojek na tvém krku - toužíš po tom, abys nasadil celému lidstvu obojek z kouzel.

Já jsem ale ty vyděděnce našel, ty neobdarované lidi, a přivedl jsem je zpátky, aby se mohli smísit s ostatními. A oni, k tvé nelibosti, nemohou být dotčeni tvými odpornými kouzly."

Zedd si nedokázal představit, kde mohl Jagang takové lidi najít. „Takže máš teď Slidea, aby je pro tebe ovládal..."

„Takoví jako ty je odsoudili a vyhnali. My jsme je přivítali mezi sebou. Ve skutečnosti bychom podle nich chtěli stvořit budoucího člověka. Chceme vyčistit lidstvo od všech stop kouzel. Tak bude svět konečně a navždy žít v míru.

Mám proti tobě jednu výhodu, čaroději. Právo je na mé straně. A nepotřebuji kouzla, abych vyhrál. Ty ano. Já mám na zřeteli nejlepší budoucnost lidstva a neochvějně k ní směřuji.

S pomocí těchto lidí jsem získal tvou Pevnost. S jejich pomocí jsem získal poklady neuvěřitelné ceny. Ty nemůžeš udělat nic, abys je zastavil. Lidstvo se teď vydá novým směrem, bez prokletí kouzel, které ničí jeho snahy.

Já teď mám Slidea, aby mi pomohl naplnit tuto ušlechtilou vizi. Pracuje s těmi lidmi pro úspěch našich záměrů. Nicholas se už teď ukázal zcela neocenitelným.

Ba co více, tento Slide, kterého ty nikdy nemůžeš ovládnout, mi přísahal, že pro mě dostane to, co chci ze všeho nejvíce - tvého vnuka a jeho manželku. Mám pro ně připravené velkolepé věci." Jeho hněvem zrudlá tvář se opět zkřivila šklebem. „Pro něj to vlastně zas tak velkolepé nebude."

Zedd dokázal jen stěží ovládat svůj hněv. Kdyby neměl obojek, který dusil jeho schopnosti, srovnal by celé tohle místo se zemí a nechal by tu po něm jen popel.

„Pokud ten Nicholas získal takové schopnosti a dokáže to, co říkáte, pak brzy zjistíte, že svým způsobem prahne po pomstě a cena, kterou budete muset za jeho stvoření zaplatit, bude zřejmě příliš vysoká."

Jagang rozpřáhl ruce. „V tom se mýlíš, čaroději. Já si můžu dovolit dát cokoliv, co bude Nicholas za lorda Rahla a matku zpovědnici chtít. Není cena, kterou bych nemohl zaplatit.

Možná že si myslíš, že jsem namyšlený a sobecký, ale to nejsem. I když rád získávám kořist, největší radost mám z role, jakou hraji při pronásledování pohanů. To mě skutečně zajímá a nakonec to vyvrcholí tím, že se celé lidstvo podrobí Stvořitelově vůli."

Jagang se zaklonil a nabral si několik vlašských ořechů ze stříbrné mísy.

„Zedd se skutečně plete," promluvila konečně také Adie. „Dokázal jsi nám, že víš, co děláš. Ty dokážeš ovládat svého Slidea. Jestli ti mohu něco doporučit, měj ho po ruce, aby ti mohl být nápomocen v tvých záležitostech."

Jagang se na ni usmál. „Také ty, má stará vyschlá čarodějko, mi řekneš všechno, co víš o věcech v těch bednách."

„Pche," vyprskla Adie. „Jsi blázen s bezcennými poklady. Doufám, že se pořádně nadřeš, až je budeš tahat všude s sebou."

„Adie má pravdu," vpadl jí do řeči Zedd. „Jsi nekompetentní křupan, který nakonec tak akorát..."

„Ale jděte, oba dva. Myslíte si, že mě naštvete a já vás zabiju přímo tady na místě?" Opět se mu vrátil jeho odporný škleb. „Myslíte, že vás ušetřím spravedlivého osudu, který vás čeká?"

Zedd i Adie zůstali zticha.

„Když jsem byl chlapec," řekl Jagang tichým hlasem a zahleděl se kamsi do dálky, „nebyl jsem nikdo. Byl jsem kriminálníkem v Altur'Rangu. Násilník. Zloděj. Můj život byl prázdný. Žil jsem z ruky do úst.

Jednoho dne jsem uviděl na ulici muže. Vypadal, že by mohl mít nějaké peníze a já jsem je chtěl. Stmívalo se. Tiše jsem k němu zezadu přistoupil a chtěl jsem ho praštit do hlavy, ale v tu chvíli se otočil a pohlédl mi do očí.

Jeho úsměv mě odvrátil od mých záměrů. Nebyl to laskavý úsměv, ani úsměv slabocha, ale úsměv muže, který ví, že vás může zabít, kdykoliv se mu zamane.

Vyndal z kapsy minci a hodil mi ji. Pak se beze slova otočil a pokračoval v cestě.

O několik týdnů později jsem se uprostřed noci probudil v jedné uličce, kde jsem spal pod starými dekami a krabicemi. Uviděl jsem na ulici jakousi stínovou postavu. Věděl jsem, že je to on.

Příště jsem ho viděl, jak sedí na kamenné lavici na kraji náměstí v Altur'Rangu, kde se zdržovali podobné existence, jako jsem byl já. Stejně jako mně, nikdo nedal těmto lidem v životě šanci. Lidská chtivost z nich vysála život. Chodíval jsem tam, abych se na ně podíval, a říkal si, že nesmím v životě dopadnout tak jako oni. Ale věděl jsem, že tak pravděpodobně skončím, stanu se duší bez života.

Sedl jsem si na lavici vedle toho muže a zeptal jsem se ho, proč mi dal peníze. Místo toho, aby mi dal odpověď, která by se hodila pro chlapce, poučil mě o smyslu lidského života, o významu lidstva a o tom, že jsme tu jen na krátké zastávce na cestě k tomu, co s námi zamýšlí Stvořitel - pokud jsme ovšem dost silní tuto výzvu přijmout.

Ještě nikdy jsem nic takového neslyšel. Řekl jsem mu, že si nemyslím, že na takových věcech v mém životě záleží, protože jsem jen zloděj. On řekl, že se jen mstím za nespravedlnost, které se mi v životě dostalo. Řekl, že za to může lidstvo, že jsem takový, jaký jsem. Ale že pouze tím, že se obětuji pro takové, jako jsem já, můžu dosáhnout spasení a šance na posmrtný život. Otevřel mi oči pro to, co je v život správné a co špatné.

Ještě než odešel, otočil se na mě a zeptal se, jestli vím, jak dlouho trvá věčnost. Řekl jsem, že ne. Řekl, že náš čas trápení na tomto světě je jen jako krátké mrknutí, než se dostaneme do jiného světa. To mě poprvé v mém životě přimělo přemýšlet o vyšším smyslu bytí.

V dalších měsících si bratr Narev udělal čas, aby se mnou mluvil, aby mi řekl o Stvoření a o věčnosti. Dal mi naději na lepší budoucnost, kterou jsem předtím neměl. Poučil mě o sebeobětování a vykoupení. Myslel jsem si, že jsem odsouzen k věčnému životu v temnotě, než mi ukázal světlo.

Nakonec mě vzal s sebou, abych mu pomáhal na jeho misích.

Pro mě byl bratr Narev učitel, kazatel, rádce na cestě ke spáse," Jagangův pohled spočinul na Zeddovi, „a dědeček, všechno v jedné osobě.

Ukázal mi, čím by lidstvo mohlo a mělo být. Ukázal mi, jak hříšné je být sobecký a chtivý. Ukázal mi temnou prázdnotu, do které tyto vlastnosti lidstvo zavedou. Časem jsem se stal nástrojem jeho vizí. On byl duší a já byl kostmi a svaly.

Bratr Narev mě poctil tím, že mi dovolil zahájit revoluci. Nechal mě stanout na prahu cesty vykoupení lidstva z útlaku a hříchu. My jsme novou nadějí lidstva. Bratr Narev mě nechal nést jeho vizi skrz plameny, které lidstvo očistí a vykoupí."

Jagang se zaklonil ve svém křesle a díval se na Zedda nejtemnějším pohledem, jaký Zedd kdy viděl.

„A pak tohle jaro, když jsem nesl vznešenou výzvu bratra Nareva pro lidstvo těm, kteří ještě nikdy neměli šanci pochopit, čím se může člověk stát, vizi budoucnosti člověka bez kouzel, bez nadřazenosti a touhy být něčím více než ostatní, přišel jsem do Aydindrilu... a co jsem tam našel?

Hlavu bratra Nareva napíchnutou na kopí se vzkazem ‚Zdraví Richard Rahl'.

Muž, kterého jsem obdivoval z všech nejvíce, muž, který nás všechny zavedl do svatého snu a odhalil nám pravý úkol lidstva, který mu dal sám Stvořitel, byl mrtvý a jeho hlava byla napíchnuta na kopí tvým vnukem.

Pokud někdy došlo k většímu rouhání a stal se horší zločin proti celému lidstvu, nevím o něm."

Zasmušilé stíny plynuly Jagangovýma černýma očima. „Richardu Rahlovi se dostane spravedlnosti. Bude pořádně trpět, než ho pošlu ke Strážci podsvětí. Chci, abys znal svůj vlastní osud, stařiku. Tvůj vnuk pozná, co je to bolest, a pozná, jaká jsou to muka vědět, že mám jeho ženu, kterou přinutím zaplatit za její vlastní hříchy." Do jeho tváře se znovu vrátil stín šklebu. „Až tuhle cenu zaplatí, zabiju ho."

Zedd zívl. „Hezký příběh. Vynechal jsi všechny části, ve kterých jsi zabíjel nevinné lidi po statisících jen proto, že nechtěli žít podle pravidel Narevovy zvrácené víry.

A co se týče samotného Nareva, nemusíš se rmoutit. Prostě mi usekni hlavu, nabodni ji na kopí a bude to vyřízeno."

Jagangovi se do tváře vrátil široký úsměv. „Tak lehké to nebude, stařiku. Nejdřív si musíme trochu popovídat."

Kapitola šestá

„Ó ano," řekl Zedd. „Mučení. Málem jsem zapomněl."

„Mučení?"

Jagang dvěma prsty cosi naznačil ženě, která stála za ním u stěny. Starší Sestra ihned odkvačila za závěsy. Zedd slyšel, jak komusi udílí šeptem instrukce, a pak podle zvuku kroků poznal, že několik lidí vyšlo ven ze stanu.

Jagang pokračoval v jídle, zatímco Zedd a Adie stáli před ním, vyhladovělí a polomrtví žízní. Snový cestovatel nakonec položil nůž na talíř. Když to viděli otroci, okamžitě začali uklízet všechno zbylé jídlo. Z většiny pokrmů Jagang alespoň kousek ochutnal, ale sotva z nich ubylo. Během chvíle všechno jídlo a pití ze stolu zmizelo. Zbyly na něm jen knihy, svitky, svíčky a stříbrná mísa s vlašskými ořechy.

Sestra Tahirah, která zajala Zedda a Adie v Pevnosti, stála vedle Jaganga a dívala se na ně. Bez ohledu na to, jak se Jaganga bála a jak mu ostentativně podlézala, její samolibý úsměv prozrazoval, že ji těší to, co má přijít.

Když dovnitř vpochodoval půltucet hrozivě vyhlížejících mužů, začal Zedd chápat, co sestru Tahirah tolik potěšilo.

Byli to neupravení, svalnatí a nejnemilosrdněji se tvářící muži, jaké Zedd kdy viděl. Měli zacuchané a mastné vlasy, špinavé ruce a nehty roztřepené a černé. Jejich zpola shnilé šaty byly pokryté skvrnami zaschlé krve.

Byli to profesionální mistři mučení.

Zedd odvrátil pohled od Sestry. Ona doufala, že uvidí strach, paniku a snad nářek.

Vzápětí byla do císařova stanu přivedena skupina mužů a žen. Vypadali jako farmáři a rolníci, které zřejmě někde sebrala hlídka. Muži objímali své ženy, kolem jejichž sukní se mačkaly děti. Tito lidé byly natlačeni k opačné stěně, než u které stáli mistři mučení.

Zedd se podíval na Jaganga žvýkajícího ořech. Černé oči snového cestovatele zase sledovaly Zedda.

„Císaři," řekla Sestra, která přivedla farmáře. „Tohle jsou někteří z místních lidí, zemědělci, jak jste si přál." Pak vznosným gestem ukázala na Jaganga: „Dobří lidé, tohle je náš ctěný císař, Jagang Spravedlivý. On přináší světlo Císařského řádu světu, provázen Stvořitelovou moudrostí, abychom my všichni mohli žít lepší životy a najít vykoupení posmrtného života ve Stvořitelově společnosti."

Jagang si rozpačitě se uklánějící příchozí prohlížel.

Zeddovi se udělalo nevolno, když viděl potlačovanou hrůzu v jejich tvářích. Museli projít celým ležením vojáků Císařského řádu. Museli vidět velikost jeho armády, která přišla do jejich domova.

Jagang zdvihl ruku a ukázal na Zedda. „Možná že znáte tohoto muže. Je to čaroděj prvního řádu Zorander. To on vám dosud vládl pomocí kouzel. Jak vidíte, teď je tady, svázaný. Osvobodili jsme vás od jeho hrozné nadvlády."

Lidé těkali pohledy mezi Zeddem a Jagangem, nejisti si svou rolí v císařově stanu. Nakonec svěsili hlavy a mumlali slova díků za své osvobození.

„Obdarovaní, jako jsou tihle dva, by mohli použít své schopnosti ve prospěch lidstva. Místo toho je zneužívají pro svůj vlastní prospěch. Místo toho, aby se obětovali pro ty, kdo jsou v nouzi, jsou sobečtí. Chovají se jako kriminálníci. Vždy se velmi rozhněvám, když pomyslím, kolik by toho mohli udělat pro ty, kdo jsou v nouzi, pro chudé lidi, jako jste vy, jen kdyby nebyli tak sobečtí.

Tento čaroděj a čarodějka jsou teď tady, protože odmítli pomoci osvobodit zbytek lidstva v Novém světě tím, že by nám prozradili funkci některých odporných kouzelných artefaktů, které se nám podařilo získat, když jsme je zajali. Jedná se o kouzelné artefakty, s jejichž pomocí zabili nezměrné množství lidí. Udělali to proto, že jsme nechtěli dovolit, aby bylo po jejich."

Všechny doširoka otevřené oči se obrátily k Zeddovi a Adie.

„Mohl bych vám říci, za kolik ztracených životů je tenhle muž zodpovědný, ale obávám se, že byste tomu stejně neuvěřili. Mohu vám jen říci, že nesmím dovolit, aby byl zodpovědný za další desítky tisíc mrtvých."

Jagang se usmál na děti a rozpřáhl ruce, aby jim naznačil, že k němu mají přijít. Děti, kterých bylo asi dvanáct, staré od takových šesti sedmi až do dvanácti let, se však pevně držely svých rodičů. Jagang pohledem naznačil dospělým, aby k němu děti poslaly. Rodiče mu váhavě vyhověli.

Děti se pomalu přiblížily k Jagangovi, který se široce šklebil. Císař děti objal a trochu pocuchal světlé vlasy jednoho chlapce. Když je Jagang svýma masitýma rukama žoviálně poplácával po tvářích, několik dětí hledělo prosebně k svým rodičům.

Atmosféra ve stanu znatelně houstla.

Byla to ta nejhrozivější scéna, jaké byl Zedd kdy svědkem.

„Dobrá tedy," řekl Jagang a usmál se. „Teď vám sdělím důvod, proč jsem vás, lidé, nechal zavolat."

Jeho silné paže shromáždily děti do jednoho hloučku. Když Sestra zastoupila jednomu chlapci, který se chtěl vrátit k rodičům, cestu, Jagang vzal kolem pasu malou holčičku a posadil si ji na koleno. Dívčiny široce otevřené oči hleděly na jeho smějící se tvář, holou hlavu, ale hlavně do císařových temných očí.

Jagang se podíval zpět k rodičům. „Jak vidíte, čaroděj a čarodějka odmítli nabídnout svou pomoc. Abych mohl zachránit velké množství životů, musím získat jejich spolupráci. Musejí pravdivě zodpovědět všechny moje otázky. Oni to odmítají. Doufám, že vy, dobří lidé, je přesvědčíte, aby nám řekli to, co potřebujeme vědět, abyste tak pomohli zachránit mnoho životů a osvobodit ještě několikanásobně větší množství životů od nadvlády jejich kouzel."

Jagang pohlédl k řadě mužů, stojících tiše u opačné stěny. Ti na jemné pokývnutí jeho hlavy vykročili vpřed.

„Co to děláte?" zeptala se jedna žena, přestože se jí v tom její muž snažil zabránit. „Co máte v úmyslu?“

„Co mám v úmyslu?" řekl Jagang skupině rodičů. „V úmyslu mám, abyste vy, dobří lidé, pomohli přesvědčit čaroděje a čarodějku, aby mluvili. Odvedu vás do stanu, kde s nimi budete sami a budete je

moci přemluvit, aby naplnili svou povinnost k lidstvu - přemluvte je, ať s námi spolupracují."

Když se Jagangovi muži začali chápat dětí, propukly všechny v ustrašený pláč. Rodiče se okamžitě vrhli vpřed, aby děti vytrhli mužům ze spárů. Ale velcí muži, všichni držící jedno nebo dvě malá zápěstí v pěsti, je zatlačili zpátky.

Rodiče začali hystericky ječet, aby děti pustili.

„Je mi líto, ale to nemohu udělat," řekl Jagang. Znovu pokynul hlavou a muži začali odvádět naříkající a vzpouzející se děti ze stanu. Rodiče začali také naříkat a snažili se dostat z velkých špinavých rukou to, co jim bylo na světě nejdražší.

Rodiče byli rozlícení, ale také ustrašení - netroufli si opustit stan. Přes ohlušující nářek byly děti odvedeny pryč.

Sestry okamžitě zablokovaly východ, aby rodičům zabránily je následovat. Ve stanu vypukla vřava.

Jediným slovem ‚ticho', provázeným úderem pěsti do stolu, přiměl Jagang všechny přítomné zmlknout.

„Tak a teď," řekl Jagang, „půjdou oba vězni do stanu, kde se je vy všichni budete snažit přesvědčit. Nebudou tam s vámi žádné stráže, ani nikdo jiný."

„Ale co naše děti?" naříkala jedna žena v slzách, nejevíce o Zedda a Adie žádný zájem.

Jagang si k sobě přitáhl tlustou svíčku, která stála před ním na stole. „Tohle je stan, kde budou ti dva a vy, dobří lidé." Obkroužil svíčku rukou. „Všude kolem tohoto stanu budou další, menší stany."

Všichni se dívali na jeho prsty plné prstenů, jak krouží kolem svíčky. „Vaše děti budou blízko, v těchto stanech." Jagang si ze stříbrné mísy nabral hrst vyloupaných ořechů. Některé rozsypal po stole a ostatní si vložil do úst.

V místnosti bylo ticho, všichni se dívali, jak žvýká ořechy, a báli se zeptat, co se tam bude dít, protože se báli, jaká by mohla být odpověď.

Nakonec to jedna žena už nevydržela a vyhrkla: „Proč budou děti v těch stanech?“

Jagangovy černé oči se všech dotkly pohledem, aby se císař ujistil, že nikomu neunikne to, co teď řekne.

„Ti muži, kteří odvedli vaše děti do stanů, je tam budou mučit."

Rodiče vyvalili oči a zbledli. Jedna žena omdlela. Několik dalších se k ní sehnulo. Sestra Tahirah se mezi ně vmáčkla a položila dlaň na ženino čelo. Žena rázem otevřela oči. Sestra řekla ženám, ať jí pomohou na nohy.

Když zase všichni věnovali pozornost Jagangovi, obkroužil císař znovu rukou svíčku, kolem níž byly rozsypány ořechy. „Stany budou tak blízko, že dobře uslyšíte, jak jsou vaše děti mučeny, a že si budete jistí, že nebudou ušetřeny ani toho nejhoršího, co tamti muži dovedou."

Rodiče stáli jako přimrazení, jako by ani nemohli uvěřit, že to, co slyší, je pravda.

„Každých několik hodin se přijdu podívat, jestli jste vy, dobří lidé, už přesvědčili čaroděje a čarodějku, aby nám řekli, co potřebujeme vědět. Pokud zjistím, že jste dosud neuspěli, odejdu si za svou prací a až budu mít chvilku času, tak se zase přijdu podívat, jestli se tihle dva už rozhodli mluvit.

Jen si dejte pozor, aby čaroděj a čarodějka během vašeho přesvědčování nezemřeli, protože kdyby byli mrtví, tak by nemohli mluvit. A vaše děti budou propuštěny pouze v případě, že ti dva promluví.

Jagang obrátil pohled svých příšerných očí k Zeddovi: „Moji muži mají s mučením lidí velké zkušenosti. Až uslyšíš řev z okolních stanů, nebudeš o tom moci ani zapochybovat. Asi víš, že dokážou udržet při mučení člověka naživu několik dní, ale zároveň nemohou dělat zázraky. Lidé, zvláště tak malí a křehcí, nemohou žít donekonečna. Ale i kdyby tyto děti zemřely dříve, než se rozhodneš mluvit, je tady ještě mnoho rodin s dětmi, které sem mohu nechat přivést."

Zedd nedokázal zastavit slzy, které se mu rozkutálely po tvářích a kapaly mu dolů z brady. Sestra Tahirah ho vzala za ruku a odváděla ho ke dveřím.

Dav rodičů se na něj vrhl, tahal ho za šaty, křičel na něj a naříkal, ať udělá to, co po něm císař chce.

Zedd se zapřel patami do země a vynutil si zastávku před stolem. Zoufalé ruce mu mačkaly šaty. Když se však rozhlédl kolem sebe po uslzených tvářích, všichni rázem ztichli.

„Doufám, že vy všichni rozumíte tomu, o co tady vlastně bojujeme. Je mi líto, ale já nemohu zmírnit bolest nejtemnější hodiny vašich životů. Pokud bych učinil to, co tento muž chce, nezměrně více dětí by bylo vystaveno brutalitě tohoto tyrana. Vím, že to nevyváží vzácné životy vašich dětí, ale já to nemohu udělat. Modlete se k dobrým duchům, aby si vaše děti vzali rychle, a aby je přivedli na místo věčného míru."

Zedd jim nedokázal říci nic jiného. Obrátil své vlhké oči k Jagangovi. „Tohle nebude fungovat, Jagangu. Vím, že to stejně uděláš, ale rozhodně to nebude fungovat."

Jagang za svým těžkým stolem zvolna povstal. „Tady ve vaší zemi je mnoho dětí. Kolik z nich jsi ochoten obětovat, než konečně dovolíš, aby bylo lidstvo osvobozeno?"

Těžké zlaté a stříbrné řetězy kolem jeho krku, ukořistěné medailony spočívající na jeho svalnaté hrudi a královské prsteny na jeho prstech se třpytily ve světle svíček.

Zedd pocítil strašlivou tíhu beznadějné budoucnosti pod nadvládou monstrózních ideálů tohoto muže a dalších jemu podobných.

„V téhle bitvě nemůžeš vyhrát, čaroději. Stejně jako všichni ti, kteří bojují na tvé straně, aby mohli utlačovat lidstvo, nedokážeš připustit, aby obyčejní lidé byli vystaveni krutému osudu; nejsi ochoten za svou věc obětovat životy jejich dětí. Jsi odvážný ve slovech, ale máš chladnou duši a slabé srdce. Nemáš dost silnou vůli na to, abys udělal to, co se musí stát, za každou cenu. Já to dokážu."

Jagang pokynul hlavou a Sestra postrčila Zedda směrem ke dveřím. Křičící, naříkající dav se nahrnul kolem Zedda a Adie a zoufale se na ně sápal.

Z dálky Zedd zaslechl strašlivý řev jejich vyděšených dětí.

Kapitola sedmá

„Nejsou daleko," řekl Richard, když se vrátil zpátky do lesa. Tiše stál a díval se, zatímco si Kahlan urovnávala ramena svých šatů.

Ačkoli byly dlouho zabaleny ve vaku, nebyly nijak pomačkané. Bílá saténová vlákna se leskla v tajemném přísvitu pomalu se zatahující oblohy. Když Richard viděl Kahlan v těchto šatech, stále mu brala dech.

I ona se dívala mezi stromy, když uslyšeli Cařino písknutí. Varovným signálem, který Richard Caru naučil, bylo vysoké, jasné a tklivé písknutí, jaké vydává každý lesní kos. Když Caře poprvé řekl, že ji chce naučit kosí volání jako varovný signál, řekla, že se nebude učit pískání hloupého kosa. Richard jí slíbil, že ji místo toho naučí pískání jestřába krátkoocasého, ale jen když se bude snažit a zvládne to správně, protože je složitější. Cara se to naučila bezvadně a používala to jako varovný signál. Richard jí nikdy neřekl, že neexistuje žádný pták, který by se jmenoval jestřáb krátkoocasý, ani že žádný jestřáb takhle nepíská.

Skrz větve stromů viděli temnou siluetu sochy, která už po tisíce let hlídala opuštěnou krajinu. Richard znovu přemýšlel, proč lidé kdysi postavili tuto sochu nad průsmykem, kterým zřejmě velmi dlouho nikdo nepůjde. Přemýšlel o prastaré společnosti, která sem sochu umístila, o tom, jak asi její lidé uvažovali a proč uzavřeli někoho jiného za magickou bariéru za zločin, kterým byla absence jiskry daru.

Richard oprášil z rukávů Kahlaniných šatů borové jehličí. „Tak ukaž, ať si tě prohlédnu."

Kahlan se otočila a on jí uhladil látku na pažích. Její odhodlané zelené oči pod hnědým obočím zalomeným do křivky dravce v letu se setkaly s jeho. Její rysy snad od doby, kdy ji poznal, ještě zkrásněly.

Její pohled, držení těla i úsměv v něm rozezněly nádherný akord emocí. V jejích očích viděl inteligenci, která ho od první chvíle tolik zaujala.

„Proč se na mě tak díváš?"

Přes všechno, čím procházeli, se nemohl ubránit úsměvu. „Když tu takhle stojíš, v těchto šatech, s nádhernými rozpuštěnými vlasy, na pozadí zeleně stromů. .. náhle mi to připomnělo okamžik, kdy jsem tě uviděl poprvé."

Usmála se tím zvláštním úsměvem, který měla jen pro něj. Položila si jeho ruce na ramena a sama ho objala kolem krku. Políbili se.

Jako vždycky, polibek od ní ho zcela pohltil a na chvíli ztratil pojem o okolním světě. Ona se rozplynula v jeho objetí. V tu chvíli pro ně neexistoval žádný Císařský řád, žádný Bandakar, žádná D'Haranská říše, žádný meč pravdy, žádné zvony, žádný dar, který by obracel svou sílu proti němu, žádný jed, žádné výstražné světlo, žádní černozobí pernatci, žádný Jagang, žádný Nicholas, žádné Sestry temnoty. Její polibek mu dal zapomenout na všechno kromě ní. Kahlan naplnila jeho život a tento polibek mu to znovu připomněl.

Zaklonila se a podívala se mu do očí. „Zdá se, že od chvíle, kdys mě potkal, máš jen samé problémy."

Richard se usmál. „Můj život je tím, co mám od chvíle, kdy jsem tě potkal. Když jsem tě našel, našel jsem svůj život."

Uchopil ji oběma rukama a znovu ji políbil.

Betty mu vrazila do nohy a zamečela.

„Už jste připraveni, vy dva?" zavolala Jennsen shora. „Už tady brzy budou. Neslyšeli jste Cařino písknutí?"

„Slyšeli," odpověděla Kahlan. „Za chvilku přijdem."

Otočila se zpátky k Richardovi. „No, lorde Rahle, vy rozhodně nevypadáte stejně, jako jste vypadal, když jsem vás viděla poprvé. Ale vaše oči jsou stejné jako ten první den." Natáhla hlavu a usmála se. „Nevidím ve tvých očích bolest daru."

„Na chvilku odezněla. Při takovém polibku není možné, aby mě bolela hlava."

„Dobrá, tak až se ti vrátí, řekni mi a já se vynasnažím, aby zase zmizela," slíbila Kahlan.

Richard si prohrábl vlasy a ještě naposledy se jí zadíval do očí, než ji objal kolem pasu. Spolu pak šli mezi stromy k Jennsen. Viděli ji, jak skáče z kamene na kámen dolů z kopce. Setkali se u malé skupinky stromů.

„Viděla jsem je," řekla, popadajíc dech. „Viděla jsem je v jedné vzdálené rokli. Brzy budou tady." Ušklíbla se. „A Tom je všechny vede."

Jennsen si je oba prohlédla - Kahlan v bílých šatech matky zpovědnice a Richarda v obleku, který objevil v Pevnosti a který kdysi nosili váleční čarodějové. Jennsen z toho byla celá pryč a zdálo se, že se jim snad ukloní.

„Tedy!" řekla. „To jsou krásné šaty." Znovu si prohlédla Richarda od hlavy až k patě. „Vypadáte, jako byste měli začít vládnout světu."

„Jen ať si to Owenovi muži myslí," řekl Richard.

Zpoza stromů se tu náhle objevila Cara. Na sobě měla znovu svůj přiléhavý oděv z červené kůže a vypadala skutečně hrozivě, stejně jako když ji Richard viděl poprvé v Paláci lidu v D'Haře.

„Lord Rahl se mi už jednou svěřil, že chce vládnout světu," řekla Cara, která zaslechla Jennsenina slova.

„Opravdu?" zeptala se Jennsen.

Richard si povzdychl. „Ukázalo se, že vládnout světu je mnohem těžší, než jsem si myslel."

„Kdybys víc poslouchal matku zpovědnici a mě," řekla mu Cara, „bylo by to pro tebe mnohem snazší."

Richard její přidrzlou poznámku ignoroval. „Mohla by ses tady o to postarat? Chtěl bych být s Kahlan tam nahoře dříve, než dorazí Tom s Owenem a jeho muži."

Cara přikývla a pečlivě začala sbírat věci, které s velkým úsilím vyrobili. Některé skládala na hromadu a jiné počítala. Richard položil ruku na Jennsenino rameno.

„Přivaž Betty, aby pro tentokrát zůstala tady, ano? Nepotřebujeme ji tam nahoře."

„Dobře," přikývla Jennsen, „postarám se o to, aby neotravovala."

Bylo zřejmé, jak se těší, že zase uvidí Toma. „Vypadáš nádherně," ujistil ji Richard.

Bettyin ocas se komíhal jako vrtule, když koza viděla, že k ní Jennsen přichází. „Tak pojď," řekla jí dívka. „Musíš tu chvilku zůstat."

Jennsen uchopila provaz, jímž byla Betty přivázaná, a ještě se ohlédla za Richardem a Kahlan, kteří bok po boku kráčeli z úkrytu posledních stromů na otevřené prostranství. Ponuré mraky visely nízko, dotýkaly se okolních hor.

Dole při zemi nefoukal vítr, stromy stály naprosto nehybně. Valící se masy mraků proto vypadaly jako živé. Včera se dokonce na chvíli objevilo sluníčko, ale Richard si říkal, že dnes se to nejspíš opakovat nebude.

Monumentální kamenný ochránce čekal na vrcholu a tak jako už po tisíce let hleděl směrem k Pilířům světa. Když se k soše blížili, Richard se rozhlížel po nebi, ale viděl jen několik malých ptáků. Přivítal, že se pernatci od doby, kdy dorazili k soše, neobjevili.

První večer tady u průsmyku se snažili postavit si úkryt a stihli to ještě předtím, než do nedozírných lesů padla tma. Brzy zrána druhého dne smetl Richard sníh ze sochy a jejího podstavce.

Objevil ještě další nápisy.

Teď už věděl více o muži, jehož socha byla sem nad průsmyk umístěna. Mezitím přišla další sněhová vánice, takže po věky mrtvá slova znovu pohřbil sníh.

Kahlan mu položila ruku na záda. „Budou tě poslouchat, Richarde."

S každým nádechem ho ochromovala bolest. Zhoršovalo se to. „To doufám, protože jinak nebudu mít šanci získat protijed."

Věděl, že sám to dokázat nemůže. I kdyby věděl, jak ovládnout svůj dar, nedokázal by vyvolat takové kouzlo, které by vyhnalo Císařský řád z Bandakaru. Věděl, že to by nedokázala ani ta nejsilnější kouzla.

Kouzla nebyla tím, co ho mohlo zachránit. Kouzla nebyla všelék. Pokud měl uspět, musel se spolehnout na vlastní hlavu a vymyslet způsob, jak přežít.

Navíc nevěděl, jestli se ještě může spolehnout na kouzelnou moc meče pravdy. Ani nevěděl, jak dlouho ještě může trvat, než ho zabije jeho vlastní dar. V té chvíli se zdálo, jako by se jeho dar a jed přetahovaly o to, kdo ho dostane první.

Richard zavedl Kahlan nahoru k soše a pak za ni, kde několik kamenů tvořilo vrcholek hory nad průchodem. Tam chtěl na přicházející muže počkat. Z tohoto místa bylo mezi horami vidět až do Bandakaru. Richard zahlédl dole pod nimi Toma v čele ostatních.

Tom vzhlédl a spatřil Richarda a Kahlan. Viděl, jak jsou oblečení, kde stojí a že na něj nemávají, protože by se to nehodilo. Richard si všiml, že k nim vzhlížejí i někteří z mužů.

Richard o několik palců povytáhl meč, aby se přesvědčil, že je dokonale naleštěný. Nad nimi se nakupily těžké černé mraky.

Když tam tak Richard stál, vzpřímený a zahleděný do neznámé krajiny před sebou, směrem k neznámému císařství, vzal Kahlan za ruku.

Ruku v ruce tak tiše očekávali začátek něčeho, co mohlo navždy změnit povahu světa, nebo mohlo být koncem jeho šancí na přežití.

Kapitola osmá

Když se muži vedení Tomem objevili na otevřeném prostranství před nimi, pocítil Richard velké zklamání, neboť jich bylo mnohem méně, než Owen tvrdil. Richard se otočil ke Kahlan a ta při pohledu do jeho tváře zdvihla obočí. „Co se děje?"

„Přivedli sotva padesát mužů."

Kahlan ho vzala za ruku a povzbudivým tónem řekla: „To je o padesát víc než máme."

V tu chvíli k nim dorazila Cara a shodila svůj náklad na zem. Stoupla si za Richarda trochu po jeho levé straně, zatímco Kahlan stála po Richardově pravici.

Richard se zadíval do Mord-Sithina zamračeného obličeje. Přemýšlel, jak to ta žena dělá, že stále vypadá, jako že přesně ví, co se stane.

Konečně se Tom i s muži vyškrábal k vrcholku. Byl po namáhavém výstupu zpocený, ale široce se usmál, když uviděl Jennsen, která se objevila na druhé straně vrcholku. Oplatila mu úsměv a postavila se stranou, do stínu sochy.

Když skupina zanedbaných mužů spatřila Richarda v jeho černých kalhotách, botách a tunice stejné barvy vyšívané zlatem, s širokým koženým opaskem a stříbrem vykládanými koženými pásky na zápěstích s prastarými symboly, zdálo se, že jim spadlo srdce do kalhot. A když uviděli Kahlan po jeho boku, couvli všichni o několik kroků zpátky a začali se váhavě uklánět, protože zjevně nevěděli, jak by se v takové situaci měli zachovat.

„Pojďte, přistupte blíže," vyzval je Tom.

Owen mužům cosi šeptal, zřejmě ve snaze dodat jim odvahy. Muži cosi nesměle namítali a krok za krokem se šourali blíže, ale stále si od Richarda udržovali bezpečný odstup.

Když se přece jen všichni shromáždili kolem, vystoupila vpřed Cara a ukázala na Richarda. „Představuji vám lorda Rahla," řekla jasným hlasem, „hledače pravdy a držitele smrtícího meče pravdy, vládce D'Haranské říše a manžela samotné matky zpovědnice."

Jestliže muži už předtím vypadali plaší a nejistí, teď se to ještě zhoršilo. Všichni padli na kolena a začali se Richardovi znovu klanět.

Když Cara záměrně vystoupila do popředí a také ona si klekla před Richardem, pochopil Tom její záměr a učinil to samé. Oba se poklonili a dotkli se čely země.

„Lorde Rahle, veďte nás," řekla Cara jasným hlasem. Tom se otočil k mužům a zamračil se. Muži pochopili a všichni se také dotkli čely země.

„Lorde Rahle, veďte nás," začala Cara znovu, nezvedajíce hlavu.

Tentokrát všichni muži od Tomovým vedením opakovali její slova.

„Lorde Rahle, veďte nás," mumlali bez souladu. „Lorde Rahle, učte nás," řekla Cara, když konečně všichni muži domumlali. Znovu opakovali její slova, ale stále ještě poněkud váhavě a bez jakékoliv koordinace.

„Lorde Rahle, ochraňujte nás," řekla Cara.

Tentokrát v hlase mužů zaznělo mnohem větší odhodlání a jednota.

„Ve vašem světle vzkvétáme."

Muži opakovali slova po ní.

„Ve vaší milosti nacházíme útočiště."

Znovu opakovali její slova.

„Skláníme se před vaší moudrostí."

Znovu se ozvala sborová ozvěna.

„Žijeme jen abychom přinášeli dobro."

Když všichni slova zopakovali, přednesla Cara poslední větu: „Naše životy jsou vaše."

Cara se narovnala a ohlédla se po mužích, kteří se všichni ještě klaněli a vzhlíželi vzhůru k ní.

„Tohle je vyznání oddanosti lordu Rahlovi. Teď je se mnou třikrát zopakujete, jak se to patří."

Cara znovu položila čelo na chladnou žulu a začala znovu opakovat předepsané věty.

Nebylo to prázdné představení, ale vyznání oddanosti lordu Rahlovi, jak bylo pronášeno po tisíce let, a Cara myslela vážně každé slovo.

„Teď můžete vstát," řekla mužům, když třikrát zopakovali vyznání.

Muži opatrně vstali na nohy, ale stále se ustrašeně krčili a tiše čekali, co přijde. Richard se jim všem podíval do očí, nežli promluvil.

„Já jsem Richard Rahl. Jsem muž, kterého jste se rozhodli otrávit, abyste ho donutili udělat to, co chcete.

To, co jste udělali, je zločin. I když si myslíte, že můžete své jednání ospravedlnit nebo je brát jen jako jakousi pojistku, nic vám nedává právo ohrozit nebo vzít život někoho, kdo vám nijak neublížil, ani to nezamýšlel. To, co jste udělali, je spolu s mučením, znásilňováním a vražděním jedním z nástrojů moci Císařského řádu."

„Ale my jsme vám nechtěli nijak ublížit," zvolal zoufale jeden z mužů. A další se k němu hned souhlasně přidal s vysvětlením, že si to Richard vykládá špatně.

„Myslíte si, že jsem divoch," řekl Richard tónem, který muže rázem umlčel a donutil je o krok couvnout. „Myslíte si, že jste lepší nežli já, a že vám to jaksi dává právo takto jednat - jen proto, že něco chcete. Jste jako rozmazlené děti a teď čekáte, že vám vyhovíme.

Alternativa, kterou mi nabízíte, je smrt. Úkol, který jste mi uložili, je daleko nesnadnější, než si vůbec umíte představit, a tak je smrt následkem otravy vaším jedem docela reálná a pravděpodobná možnost. To je realita, tohle jste ve skutečnosti udělali.

Už jsem na váš jed téměř zemřel. V posledním možném okamžiku jste mě zachránili, když mi jeden z vás podal dočasný protijed. Mí milovaní a přátelé věřili, že tu noc zemřu. A vy jste toho byli příčinou. Vy jste se vědomě rozhodli mě otrávit, přestože to s sebou neslo možnost, že mě tím zabijete."

„Ne," trval na svém muž, který se ozval už předtím. „Nikdy jsme vám nechtěli ublížit."

„Pokud by mi nehrozila smrt, proč bych měl dělat to, co chcete? Pokud mi skutečně nechcete ublížit a nejste rozhodnuti mě nechat zemřít, dokažte to a dejte mi protijed, abych dostal svůj život zpátky. Je to můj život, ne váš."

Tentokrát se nikdo neozval.

„Ne? Tak tedy vidíte, že je to tak, jak říkám. Jste ochotni zabíjet a zotročovat. Kvůli vám mám jen dvě možnosti, z nichž jednou je smrt. Už nechci slyšet nic o vašich pocitech a o tom, co zamýšlíte. Vaše činy pravdivě vystihují vaše záměry, a ne vaše pocity."

Richard spojil ruce za zády a pomalu před muži přecházel sem a tam.

„Teď bych mohl udělat to, co vy děláte tak rádi. Mohl bych si říci, že nic z toho, co se děje, není pravda. Mohl bych si říci, že nejsem schopen poznat pravdu, a rozhodnout se, že nebudu čelit realitě.

Ale já jsem hledač pravdy proto, že se před realitou nesnažím schovávat. Pokud chcete žít, musíte čelit pravdě. Já to udělám. Chci žít.

Musíte se dnes rozhodnout, co uděláte vy. Musíte se rozhodnout, jaká bude vaše budoucnost. Budete se muset postavit realitě, stejné realitě, jaké čelím já, pokud chcete mít šanci přežít. Dnes musíte stanout tváří v tvář pravdě, pokud chcete najít to, co hledáte."

Richard pohlédl na Owena. „Myslím, že jsi říkal, že se v lesích skrývá více mužů, než jsi přivedl. Kde je zbytek?"Owen postoupil o krok dopředu. „Lorde Rahle, oni, aby předešli násilí, se vzdali mužům Císařského řádu."

Richard na něj nevěřícně hleděl. „Owene, po všem, co jsi mi řekl, jak mohli uvěřit, že tím předejdou násilí?"

„Ale jak jsme měli vědět, že tentokrát se násilí skutečně nezastaví? Vždyť nemůžeme poznat povahu reality..."

„Už jsem ti říkal, že když jsi se mnou, máš se omezit pouze na to, co je, a neopakovat nesmyslné fráze, které ses naučil zpaměti. Pokud znáš skutečná fakta, chci je slyšet. Nesmysly mě nezajímají."

Owen shodil svůj malý vak ze zad. Zalovil uvnitř a vytáhl malý plátěný pytlík. Slzy mu vstoupily do očí, když se na něj podíval.

„Vojáci Císařského řádu zjistili, že se v lesích skrývají muži. Jeden z mužů, který tam byl s námi, měl tři dcery. Někdo z našeho města, kdo chtěl zastavit řetězec násilí, řekl Císařskému řádu, které tři to jsou.

Každý den přivázali jedné z dcer na prst provaz a tahali za něj tak dlouho, dokud jí ho neutrhli. Vojáci řekli muži z našeho města, aby šel k nám a dal nám tři jejich prsty. Přišel každý den.

Owen podal pytlík Richardovi. „Tohle jsou prsty jeho dcer.

Muž, který je přinesl, nám měl od Císařského řádu vyřídit, že od lidí v našem městě získali vojáci jména dalších mužů v lesích, a že mají jejich děti. A když se muži z lesů nevrátí, povede se jejich dětem stejně jako třem dcerám našeho druha.

Více než polovina mužů v lesích nedokázala unést vědomí, že by mohli být příčinou takového násilí, a vrátili se zpátky do města, kde se vzdali Císařskému řádu."

„Proč mi tohle dáváš?" zeptal se Richard.

„Protože," řekl Owen a začal vzlykat, „chci, abyste věděl, proč moji muži neměli jinou možnost, než se vzdát. Nedokázali unést myšlenku, že by jejich bližní podstupovali takové utrpení kvůli nim."

Richard se rozhlédl po skleslých mužích. Cítil, jak v něm roste hněv, ale potlačil ho, když promluvil.

„Chápu, co se ti muži pokoušeli dokázat tím, že se vzdali. Nemohu jim to vyčítat. Je mi líto, že ty a tví lidé trpíte pod brutální nadvládou Císařského řádu. Ale pochopte jedno: je to pravda, realita, a příčinou toho je Císařský řád. Vaši muži, ať už by rozkaz poslechli nebo ne, by nebyli příčinou násilí. Odpovědnost za ně spadá cele na Císařský řád. Vy jste nevtrhli do jejich země a nenapadli je. Oni přišli k vám a zaútočili, začali vás zotročovat, znásilňovat, vraždit."

Většina mužů stála v pokleslých postojích a dívala se do země.

„Má někdo z vás děti?"

Několik mužů přikývlo a zamumlalo, že ano.

Richard si rukou prohrábl vlasy. „Proč jste se tedy nevzdali i vy? Proč jste tady a proč se také nesnažíte zastavit násilí na vašich blízkých, tak, jak to udělali ostatní?"

Muži se dívali jeden na druhého, někteří zjevně zmatení touto otázkou, jiní neschopni vyjádřit své důvody slovy.

Richard však pozvedl váček se strašlivým obsahem a nedovolil jim vyhnout se odpovědi. „Všichni o tomhle víte. Proč jste se také nevrátili a nevzdali?"

Nakonec jeden z mužů promluvil. „Připlížil jsem se k městu a zeptal se jednoho muže, který tam pracoval na poli, co se stalo s muži, kteří se vzdali. On mi řekl, že většina jejich dětí už byla stejně předtím odvedena pryč. Nikdo z mužů se nesměl vrátit ke své rodině ani do svého domova. Co dobrého by nám tedy přineslo, kdybychom se vrátili?"

„Ano, co dobrého," zamumlal Richard. Tohle byla první známka toho, že pochopili pravou podstatu situace.

„Musíte zastavit Císařský řád," řekl Owen. „Musíte nám dát svobodu. Proč jste nás donutil přijít sem?"

Richardův nastupující optimismus se poněkud zkalil. Jestliže snad částečně pochopili pravdu o svých problémech, evidentně to neznamenalo, že porozuměli, jaké řešení situace žádá. Oni jen chtěli být zachráněni. A stále očekávali, že to za ně někdo udělá: Richard.

Zdálo se, že se všem mužům ulevilo, když se Owen konečně zeptal na to, co je všechny zajímalo. Někteří z nich pokukovali po Jennsen stojící vzadu za Richardem. Také se zdálo, že nemají velkou radost z sochy, kterou viděli jen zezadu a o níž nevěděli, co vlastně představuje.

„Protože," řekl konečně Richard, „abych mohl udělat to, co chcete, je důležité, abyste pochopili, co to vlastně obnáší. Vy očekáváte, že to pro vás prostě udělám. Ale to nemohu. Budete mi muset pomoci, nebo budete vy i všichni vaši blízcí ztraceni. Abychom mohli uspět, budete muset pomoci vašemu lidu, aby pochopil to, co vám teď musím říci.

Došli jste až sem a mnoho jste vytrpěli a museli jste učinit tohle rozhodnutí. Uvědomili jste si, že kdybyste udělali to samé co vaši druhové, kdybyste zvolili stejné bezcenné řešení, byli byste i vy zotročeni a zabiti. Došly vám jiné možnosti. Všichni jste se rozhodli, že se alespoň pokusíte uspět, že se pokusíte zbavit se brutálních tyranů, kteří zotročují a vraždí váš lid.

Vy jste jeho poslední šancí... jeho jedinou šancí.

Teď poslyšte zbytek toho, co vám musím říci, a pak se *vy* musíte rozhodnout, jaká bude vaše budoucnost."

Ztrhaní, k smrti unavení ubozí muži, všichni oblečení ve špinavých otrhaných šatech, vypadali, jako by život v lesích byl pro ně velmi tvrdý. Všichni ale přikyvovali, že ho vyslechnou. Dokonce se zdálo, že se některým ulevilo, když k nim promluvil tak zpříma a otevřeně. Mnozí zřetelně toužili slyšet, co se jim chystá říci.

Kapitola devátá

„Před třemi lety na začátku podzimu," začal Richard, jsem ještě žil na místě zvaném Hartland. Byl jsem lesním průvodcem. Žil jsem mírumilovným životem na místě, které jsem miloval nade všechno. Mnoho jsem toho o okolním světě nevěděl. Svým způsobem jsem na tom byl podobně jako vy, než přišel Císařský řád, takže chápu, jak jste se asi museli cítit, když se všechno změnilo.

Stejně jako vy jsem žil za hranicí, která nás oddělovala od těch, kteří by nám mohli ublížit."

Muži začali vzrušeně šeptat, zjevně příjemně překvapení tím, že jsou si s lordem Rahlem takhle podobní, že mají tolik společného.

„A co se stalo potom?" zeptal se jeden z mužů.

Richard si nemohl pomoci - nedokázal už zadržet úsměv, který ho přemáhal.

„Jednoho dne se v mých lesích," řekl a pokynul rukou doprava, „objevila Kahlan. Stejně jako vy, byli její lidé v krajní nouzi. Potřebovala pomoc. Ale místo toho, aby mě otrávila, vyprávěla mi svůj příběh a řekla mi, jaké potíže se valí i na nás. Stejně jako ve vašem případě padla hranice, která chránila její lid, a do země vnikli uchvatitelé. Přišla mě zároveň varovat, že muž, který stojí v jejich čele, zřejmě brzy obrátí pozornost k mé zemi a přijde si podrobit její lid, mé přátele, mé blízké."

Všechny pohledy se obrátily ke Kahlan. Muži se zdáli ohromeni tím, že tahle graciézní žena mohla být divoškou - jak smýšleli o všech cizincích - a že mohla mít stejné potíže, jako teď mají oni. Richard dlouhé pasáže příběhu vynechával, protože se snažil ho učinit pro tyto muže srozumitelným.

„Byl jsem jmenován hledačem pravdy a dostal jsem tento meč, aby pomohl v tomto důležitém boji." Richard povytáhl meč z pochvy do půli ostří, aby všichni muži mohli spatřit naleštěnou ocel.

„Spolu, bok po boku, jsme s Kahlan bojovali, abychom muže, který nás hodlal všechny zotročit a zničit, zastavili. V podivných zemích mi byla průvodcem, pomáhala mi nejen bojovat proti těm, kdo nás chtěli zabít, ale pomáhala mi rovněž pochopit svět v širších souvislostech, které jsem si nikdy neuvědomoval. Otevřela mi oči pro to, co bylo tam venku, za hranicí, která chránila mě i můj lid. Pomohla mi spatřit blížící se stín tyranie a pochopit, co je v sázce - sám život.

Díky ní jsem vzal boj proti této tyranii za osobní výzvu. Kdyby nebylo Kahlan, nebyl bych dnes už mezi živými a mnoho dalších lidí by bylo zotročeno nebo zabito."

Richard se musel odvrátit, když ho zaplavil příval bolestných vzpomínek na všechny, které v tomto boji ztratili. Na těžké prohry a na tvrdě zaplacená vítězství.

Opřel se rukou o sochu a vzpomněl si na strašnou vraždu George Cyphera, muže, který ho vychovával a o němž se Richard až do oné osudné bitvy domníval, že je jeho otcem. Bolest z jeho ztráty, tak dávná a vzdálená, k němu náhle přispěchala znovu v plné síle. Vzpomněl si na ty hrůzné časy, vzpomněl si, jak si náhle uvědomil, že už toho muže, kterého vroucně miloval, nikdy neuvidí. Znovu si uvědomil, jak moc mu chybí.

Richard se trochu sebral a otočil se znovu k mužům. „Nakonec jsem díky Kahlanině pomoci vyhrál boj proti tyranovi, o kterém jsem ani nevěděl, že existuje, než Kahlan přišla do mých lesů a varovala mě.

Ten muž byl Darken Rahl, můj otec, muž, kterého jsem do té doby neznal."

Muži tomu nemohli uvěřit. „Neznal jste ho?" zeptal se jeden z nich užasle.

Richard zavrtěl hlavou. „Je to velmi dlouhý příběh. Možná vám ho povím někdy jindy. Teď vám ale musím vyprávět části, které jsou pro vás a pro vaše blízké důležitější."

Richard se na chvíli zadíval na zem a zamyslel se. Pak začal před neuspořádaným hloučkem mužů zvolna přecházet.

„Když jsem zabil Darkena Rahla, udělal jsem to jen proto, abych mu zabránil zabít mě a mé blízké. On zabil a umučil mnoho lidí a za to by si už zasloužil smrt, ale já jsem ho musel zabít proto, že kdybych to neudělal, zabil by on mě. V té době jsem nevěděl, že je mým pravým otcem, a že tím, že ho zabiji, se stanu novým lordem Rahlem.

Kdyby věděl, kdo jsem, tak by se mě možná nesnažil zabít, ale on to nevěděl. Měl jsem jisté informace, které potřeboval. Zamýšlel je ze mě dostat mučením a pak mě zabít. Ale já zabil první.

Od té doby jsem se toho hodně dozvěděl. To, co jsem se dozvěděl, nás spojuje," Richard ukázal rukou na muže a pak na sebe, „způsobem, který musíte pochopit, pokud máme uspět v našem novém boji.

Země, ve které jsem vyrostl, Kahlanina země a D'Hara tvoří dohromady Nový svět. Jak jistě víte, tahle pustina kolem místa, kde žijete, se nazývá Starý svět. Poté, co jsem se stal lordem Rahlem, padla hranice, která oddělovala Starý a Nový svět, stejně tak, jako padla vaše hranice. Když se tak stalo, využil toho císař Jagang, vůdce Císařského řádu, tady ve Starém světě k tomu, aby vpadl do Nového světa, do mého domova, stejně tak jako vpadl do toho vašeho. Bojovali jsme s ním a s jeho jednotkami skoro dva roky, snažili jsem se ho porazit, nebo alespoň zatlačit zpátky do Starého světa.

Hranice, která padla, nás před Císařským řádem chránila tři tisíce let, tedy déle, než jste byli hranicí chráněni vy. Ještě než byla hranice na konci velké války vytvořena, použil nepřítel kouzel tomu, aby vytvořil lidi, kterým se říkalo snoví cestovatelé."

Muži si znovu začali šeptat. Slyšeli to označení, ale nerozuměli mu, a teď spekulovali, co může znamenat.

„Snoví cestovatelé," vysvětlil Richard, když se ztišili, „mohou vniknout do mysli člověka, aby ho mohli kontrolovat. Neexistuje proti nim žádná obrana. Jakmile snový cestovatel vnikne do vaší mysli, stanete se jeho otrokem, který jeho rozkazům nedokáže odporovat. Lidé z toho byli tenkrát zoufalí.

Muž, který se jmenoval Alric Rahl, můj předek, přišel s nápadem, jak lidi před snovými cestovateli chránit. Alric nebyl jen lordem Rahlem, který vládne D'Haře, ale byl také velkým čarodějem. Díky

svým schopnostem vytvořil pouto, které může prostřednictvím zvláštního zaříkávání, pokud je proneseno upřímně, chránit lidi před vstupem snového cestovatele do jejich mysli. Alricovo kouzelné spojení s jeho lidem tento lid od té doby chránilo.

Vyznání, které jste vy všichni vyřkli při příchodu sem, je vlastně tímto zaříkáváním, které tvoří svazek. Bylo pronášeno lidem D'Hary k lordu Rahlovi po tři tisíce let."

Několik mužů postoupilo vpřed a v jejich tváří bylo možné číst zděšení. „Jsme tedy chráněni před snovými cestovateli, lorde Rahle, když jsme pronesli vyznání? Jsme chráněni před tím, aby snoví cestovatelé vstoupili do našich myslí a ovládli nás?'

Richard zavrtěl hlavou. „Vy ani ostatní vaši lidé takovou ochranu nepotřebujete. Už jste chráněni jinak."

Mužům se znatelně ulevilo. Vypadali, jako by byli před snovými cestovateli zachráněni na poslední chvíli.

„Ale jak to, že jsme chráněni?" zeptal se Owen.

Richard se zhluboka nadechl. „To je právě to, co nás svým způsobem spojuje. Kouzla, alespoň podle mě, potřebují rovnováhu, aby mohla fungovat."

Všichni kolem přikyvovali, jako by kouzlům dokonale rozuměli.

„Když Alric Rahl použil kouzla, aby vytvořil svazek, bylo zapotřebí, aby tu stále byl nějaký lord Rahl, který by sílu onoho kouzla udržel. Ale ne všichni čarodějové měli děti, které by vykazovaly potřebné schopnosti, takže Alric Rahl také pomocí kouzel zajistil, aby každý lord Rahl měl jednoho syna, který bude mít dar a bude moci onen svazek s lidem D'Hary naplnit. Tímto způsobem jsou D'Harané provždy chráněni."

Richard však zvedl prst a přejel skupinu mužů pohledem. „Co ale tenkrát nevěděli, bylo, že si kouzla sama zajistí svou rovnováhu. Takže protože lord Rahl má zajištěno, že vždycky bude mít potomka s darem, ukázalo se později, že jeho ostatní potomkové jsou zcela bez daru."

Richard podle lhostejných pohledů mužů zjistil, že nepochopili, co jim říká. Uvědomil si, že pro lidi, kteří byli tak dlouho izolováni, musí být jeho příběh značně matoucí, když už ne rovnou přitažený za vlasy. Vzpomněl si, jak byl on sám zmatený z kouzel, než padla hra-

nice a potkal Kahlan. Nebyl vychován v prostředí, kde byla kouzla běžná, a sám ještě pořád mnohému kolem kouzel nerozuměl. Narodil se s oběma aspekty daru, ale stále ještě nevěděl, jak dar ovládat.

„Je to tak," řekl, „že jen někteří lidé mají magické schopnosti, mají dar, jak se tom říká. Ale všichni lidé se narodí alespoň s malým záblesk tohoto daru, i když sami nemohou kouzla tvořit a manipulovat s nimi. Ještě donedávna se o těchto lidech říkalo, že jsou bez daru. Chápete? Lidé s darem, jako jsou čarodějové, mohou kouzla vytvářet a manipulovat s nimi, a zbytek lidí to nedokáže, takže se věřilo, že jsou bez daru.

Ale ukázalo se, že to není přesné. Záblesk daru umožňuje lidem vnímat působení kouzel v okolním světě, působí na ně kouzla a působí na ně i stvoření, vyrobená pomocí kouzel."

„Pár lidí v Bandakaru také ovládá kouzla," řekl jeden muž. „Pravá kouzla. Jen ti, kteří nikdy neviděli..."

„Ne," vpadl mu do řeči Richard. Nechtěl, aby ztratil nit toho, co jim chtěl sdělit. „Owen mi už řekl o tom, co vy a vaši lidé považujete za kouzla. To ale nejsou kouzla, to je mysticismus. A o tom já nemluvím. Já mluvím o skutečných kouzlech, která působí skutečné jevy ve skutečném světě. Zapomeňte na to, co jste se učili o kouzlech. Není to pravdivé. Je to jen směšná iluze o kouzlech, vyvolaná lidskou představivostí."

„Ale je to skutečné," řekl jeden z mužů. „Skutečnější než to, co vidíte a cítíte."

Richard se na toho muže přísně podíval. „Pokud je to tak, proč jste použili jed namíchaný mužem, který se celý život zabýval rostlinami? Protože víte, co je skutečné. Když je to ve vašem zájmu, v zájmu vašich životů, tak se stejně uchýlíte k realitě, k tomu, o čem víte, že opravdu funguje."

Richard ukázal na Kahlan. „Matka zpovědnice umí skutečná kouzla. A ne jen nějakou směšnou kletbu, o níž lidé věří, že byla příčinou smrti člověka deset let po jejím uvalení. Ona zná pravá kouzla spojená se smrtí, která by působila dokonce i na vás. Může se tímto kouzlem kohokoliv dotknout a on bude na místě mrtvý. Ne za deset let. Přímo tady, hned."

Richard stál vzpřímený před skupinou mužů a díval se jim přímo do očí.

„Pokud někdo nevěří na pravá kouzla, udělejme zkoušku. Ať ten, kdo věří svým kouzlům založeným na víře a cti, uvrhne kletbu na mě, abych tady na místě zemřel. Poté se ho matka zpovědnice dotkne svou smrtící silou. Ostatní pak budou moci posoudit, co je skutečné." Stál jim tváří v tvář. „Je tu někdo, kdo by chtěl zkoušku podstoupit? Je tu mezi vámi, neobdarovaní lidé, nějaký kouzelník, který to zkusí?"

Když se nikdo z mužů neozval, ba ani nepohnul, Richard pokračoval.

„Tak se zdá, že přece jen máte určité ponětí o tom, co je opravdu skutečné a co ne. Myslete na to. Poučte se z toho.

Právě jsem vám řekl o tom, že lord Rahl musí vždy mít jednoho potomka s darem. Ale později se zjistilo, že - asi proto, aby byla zachována rovnováha - má lord Rahl kromě jediného potomka s darem všechny ostatní potomky zcela bez daru. Tito potomci nemají ani jiskřičku daru.

Kvůli tomu nejsou schopni kouzla ve světě vyvolávat a na ně samotné kouzla nijak nepůsobí. Pro ně vlastně kouzla neexistují, protože se narodili bez schopnosti je vidět i vnímat. Jsou jako ptáci, kteří nemohou létat. Vypadají jako ptáci, mají peří, jedí hmyz, ale létat nemohou.

Tenkrát, před třemi tisíci lety, kdy byl vytvořen svazek mezi lordem Rahlem a jeho lidem, aby ho chránil před snovými cestovateli, uspěli dávní čarodějové také v tom, že dokázali vytvořit hranici mezi Novým a Starým světem. Nikdo ze Starého světa už nemohl přijít do Nového světa, aby pokračoval ve válce. Velká válka skončila. Konečně přišel mír.

Lidé v Novém světě ovšem zjistili, že mají problém. Potomci lorda Rahla, kteří byli zcela bez daru, předávali tuto vlastnost svým dětem. Každé manželství, kde jeden z partnerů byl zcela bez daru, mělo jen zcela neobdarované děti. Každé. A děti těchto dětí na tom byli stejně. Neobdarovanost se začala šířit populací.

Tehdejší lidé se toho začali obávat, protože oni byli na kouzlech závislí. Kouzla byla částí jejich světa. Kouzla byla tím, co je zachránilo před snovými cestovateli. Kouzla stvořila hranici, která je ochránila

před hordami Starého světa. Kouzla ukončila válku. Kouzla uzdravovala lidi, nacházela ztracené děti, tvořila krásná umělecká díla a přinášela radost. Kouzla mohla lidem pomoci se orientovat v budoucnosti. Skoro každý z kouzel nějak těžil.

Neříkám, že kouzla jsou nepostradatelná, ale byla užitečnou pomocí a nástrojem. Kouzla byla jejich pravou rukou. Bez ruky se dá přežít. Ale kouzla byla tak propletena s běžným životem, že mnozí uvěřili, že jsou nepostradatelná.

Lidé si začali myslet, že neobdarovaní jsou pro ně novou hrozbou. Báli se, že by kvůli nim mohlo skončit všechno, co znají, všechno, co považují za důležité. Že by mohli přijít o svou nejsilnější ochranu - o kouzla."

Richard se rozhlížel po tvářích mužů a zkoumal, jestli pochopili smysl jeho vyprávění, jestli si uvědomili, jak zoufalí museli tehdy lidé být a proč.

„A co tedy lidé udělali s těmi neobdarovanými mezi sebou?" zeptal se jeden muž, který stál úplně vzadu.

Richard odvětil tichým hlasem. „Něco strašného."

Vytáhl z koženého pouzdra na svém opasku knihu, zvedl ji, aby ji všichni muži viděli, a začal před nimi znovu přecházet sem a tam. Nad ním zvolna pluly těžké mraky a dotýkaly se zasněžených vrcholků.

„Tahle kniha se jmenuje *Pilíře světa.* Tak dávní čarodějové říkali těm zcela neobdarovaným lidem, protože měli kvůli schopnosti předávat neobdarovanost na své potomky moc změnit samotnou podstatu lidstva. Byli začátkem úplně nového druhu lidí - lidí bez jakéhokoli spojení s kouzly.

Teprve nedávno jsem tuto knihu objevil. Je určena lordu Rahlovi a jeho lidu, aby se dozvěděl o neobdarovaných lidech. Kniha vypráví o historii těchto lidí, o tom, co o nich bylo zjištěno. Říká se v ní také to, jak lidé před tisíci let s pilíři světa naložili."

Muži si třeli rukama paže, aby se ve studeném větru zahřáli, ale zdálo se, že všichni pozorně naslouchají.

„Takže," řekl Owen, „co s nimi udělali?"

Richard se zastavil a opět se rozhlédl po jejich tvářích.

„Vyhnali je."

Muži si mezi sebou začali ohromeně šeptat. Tito muži moc dobře věděli, co je to vyhnanství, a dokázali soucítit s lidmi, kteří byli vyhnáni před třemi tisíci let.

„To je strašné," řekl muž v popředí a zavrtěl hlavou.

Další muž se zamračil a zvedl ruku. „Ale neměli ti pilíře světa nějaké vztahy s ostatními lidmi? Nebydleli v městech? Nebyli ostatní lidé smutní, že je vyhánějí?"

Richard přikývl. „Ano. Měli rodiny, přátele. V knize se píše, jak lidé těžko nesli rozhodnutí, které bylo učiněno ohledně neobdarovaných. Musely to být těžké časy. Lidé učinili hrozné rozhodnutí, které sami nenáviděli. Ale ti, kteří tehdy rozhodovali, dospěli k názoru, že je to jediný způsob, jak ochránit své lidi, kouzla, přirozené vlastnosti lidstva.

Oni navíc rozhodli, že budoucí potomci lorda Rahla, kromě toho obdarovaného, budou zabiti, aby se ujistili, že se mezi nimi už nikdy neobjeví žádný pilíř světa."

Tentokrát už nešeptal nikdo. Muži jen smutně koukali do země.

Nakonec ale jeden z nich zvedl hlavu, zamračil se a položil otázku, na kterou Richard celou dobu čekal.

„Ale kam vlastně ty pilíře světa vyhnali?"

Richard počkal, až se k němu všechny oči zvědavě zvednou. Teprve když se tak stalo, promluvil: „Tihle lidé nemohli být zasaženi kouzly, a hranice mezi Novým a Starým světem byla vytvořena pomocí kouzel."

„Poslali je přes hranici!" vykřikl jeden muž nahlas.

Richard přikývl. „Mnoho čarodějů zemřelo, když vložili svou sílu do této hranice, aby byl jejich lid chráněn před Starým světem, který je chtěl ovládnout a skoncovat s kouzly. To byla jedna z hlavních příčin velké války - Starý svět chtěl zcela vymýtit kouzla.

Takže lidé v Novém světě poslali neobdarované přes hranici do Starého světa.

Nikdy se už nedozvěděli, co se tam s jejich přáteli a blízkými stalo, protože nikdo kromě neobdarovaných nemohl hranici přejít. Všichni se domnívali, že si vyhnanci zařídili nové životy, nový začátek.

Nakonec, před několika lety, hranice padla. Pokud by si neobdarovaní zařídili nový život, museli by mít děti a neobdarovanost by se rozšířila po celém Starém světě. Ale ve skutečnosti po ní nikde nebyla ani stopa. Lidé ve Starém světě jsou stejní jako v Novém světě - někteří se narodí s darem, jiní jen s jiskřičkou daru.

Zdálo se, že vyhnanci z dávných časů prostě zmizeli."

„Takže teď víme," řekl Owen zamyšleně, „že všichni ti lidé poslaní kdysi skrz hranici do Starého světa tragicky zahynuli... nebo byli možná zavražděni."

„Přesně to jsem si také myslel," řekl Richard, otočil se k mužům čelem a počkal, až se na něj všichni podívají.

„Ale pak jsem je našel. Našel jsem ty dlouho ztracené lidi."

Muži začali znovu vzrušeně šeptat.

„A kde tedy jsou, lorde Rahle?" zeptal se jeden muž.

Richard se na ně zadíval. „Pojďte se mnou a já vám řeknu, co se s těmi lidmi stalo."

Vedl je kolem sochy tam, odkud mohli poprvé vidět celou podobu sochy. Muži byli ohromeni, když viděli tvář kamenného ochránce, a začali si mezi sebou mumlat o tom, jak realisticky socha vypadá a jak věrné jsou rysy v její tváři.

Podle toho, jak šokovaní byli, a z toho, co říkali, Richard usoudil, že sochu nikdy předtím neviděli, nebo alespoň ne tak monumentální sochu.

Richard položil ruku na chladný kámen. „Tohle je prastará socha čaroděje jménem Kaja-Rang. Částečně byla na počest tohoto muže zhotovena proto, že byl velkým a mocným čarodějem."

Owen zvedl obočí a vpadl Richardovi do řeči.

„Ale já myslel, že lidé v Starém světě se chtěli kouzel zbavit. Proč by pak tesali sochu velkému čaroději?"

Richard se usmál, že Owen postřehl ten rozpor. „Lidé vždy nejsou důslední. Navíc, čím iracionálnější je něčí víra, tím je nedůslednější. Například vy - sice tvrdíte, že nic není pravda, ale přesto je pro vás to, co vám působí Císařský řád, dost pravdivé na to, abyste se to pokusili zastavit.

Pokud by nebylo nic skutečné, neměli byste důvod se snažit zastavit Císařský řád. Vlastně je vaše snaha v rozporu s vaší vírou."

Někteří z mužů vypadali zmateně, jiní zahanbeně. Někteří byli užaslí. Nikdo se ale s Richardem nehodlal přít, proto Richard ihned pokračoval: „Lidé ve Starém světě byli stejní - a ještě jsou. Tvrdili, že nechtějí kouzla, ale když mělo dojít na lámání chleba, nechtěli se bez nich obejít. Císařský řád je také stejný. Vtrhl do Nového světa a hlásal, že chce zbavit svět kouzel, ale sám přitom kouzel používal. Tvrdil, že kouzla jsou zlo, a přitom s nimi zacházel.

Jejich vůdce, císař Jagang, používá kouzelníky k dosažení svých cílů, mezi nimiž je dle jeho slov zlikvidování všech kouzel. Jagang sám je snovým cestovatelem, je potomkem oněch dávných cestovatelů. Jeho schopnost coby snového cestovatele je kouzelná, ale to mu nemůže zabránit, aby vedl císařství, které se chce kouzel zbavit. Přestože vládne kouzly, která podle něj vytvářejí nerovnosti mezi lidmi, říká si Jagang Spravedlivý.

Přese všechno, co hlásají, je jejich cílem ovládat lidi. Bojují o moc, ale zahalili tento boj do vznešených tezí. Každý tyran si o sobě myslí, že on je nějak výjimečný. Ale všichni jsou stejní. Všichni vládnou prostřednictvím násilí."

Owen se mračil ve snaze to všechno pochopit. „Takže ti ve Starém světě nežili tak, jak říkali, a podle toho, v co údajně věřili. Tedy žili v rozporu. Hlásali, že člověk je lepší bez kouzel, ale přitom kouzla chtěli mít."

„Ano, přesně tak."

Owen ukázal k soše. „A co tenhle muž? Proč je tady, když je v rozporu s tím, co hlásají?"

Nad sochou vířila temná mračna. Dole byl však stu dený vzduch nehybný, těžký a vlhký. Vypadalo to sko ro, jako by bouře ještě čekala, aby slyšela i zbytek vy právění.

„Ten muž je tady, protože bojoval, aby zachránil lidi Starého světa před něčím, čeho se báli více než samotných kouzel."

Pohlédl vzhůru do nehybné tváře, jejíž oči byly navždy upřeny k místu zvanému Pilíře světa.

„Tenhle muž," řekl Richard tiše, „tenhle čaroděj, Kaja-Rang, shromáždil všechny neobdarované, všechny pilíře světa, kteří sem byli vyhnáni z Nového světa, a spolu s nimi všechny, s kým se během své-

ho pobytu ve Starém světě dostali do kontaktu, a všechny je poslal támhle."

Richard ukázal do dálky za sochu.

„Poslal všechny ty lidi na místo chráněné ze všech stran horami a uzavřel je tam hranicí smrtí, aby se nikdy nemohli dostat ven, mezi ostatní lidi.

Kaja-Rang dal těm lidem jméno: Bandakar. Jméno Bandakar pochází z velmi starého jazyka, z horní d'haranštiny. Znamená ‚vyhnanci'. Tento muž, Kaja-Rang, byl jedním z těch, kdo tyto lidi uzavřel dovnitř a zachránil svůj lid před neobdarovanými, před těmi, kdo nemají nic společného s kouzly.

Vy," řekl Richard mužům před sebou, ,,jste potomci těch vyhnaných lidí. Jste potomci Alrica Rahla a lidí vyhnaných do Starého světa. Jste potomci Domu Rahlů. Vaši předkové a moji předkové byli titíž lidé. Vy jste ti vyhnanci."

Na vrcholku průsmyku se sochou Kaja-Ranga nastalo naprosté ticho. Muži byli naprosto šokovaní.

A pak vypukla vřava. Richard se ji nijak nesnažil zastavit nebo muže umlčet. Místo toho stál po boku Kahlan a nechal je šokující novinku strávit.

Někteří muži rozhazovali rukama a křičeli vzteky, jiní naříkali nad hrůzností onoho příběhu, mnoho se jich hádalo a protestovalo, jiní jim odpovídali. Další zase opakovali klíčové momenty příběhu těm, kteří je neslyšeli nebo nepochopili. Nakonec však vesměs souhlasili s tím, že to tak asi bude.

A pomalu jim začala docházet nesmírná důležitost toho, co slyšeli. Nakonec všichni ztichli a otočili se znovu k Richardovi, hladoví po tom, co jim ještě řekne.

,,Vy jste obdarovaný muž, šťastný potomek, lord Rahl, a my jsme byli vyhnáni takovými jako vy," řekl nakonec jeden muž, aby se ujistil, že jsou jeho obavy správné.

„Ano, je to tak," řekl Richard. „Jsem lord Rahl, vládce D'Haranské říše, a vy jste potomci pilířů světa, kteří byli vyhnáni. Jsem obdarován, stejně tak, jako byli obdarováni mí předkové, všichni lordi Rahlové. A vy jste neobdarovaní, tak jako vaši předkové."

Stojíce před sochou Kaja-Ranga, muže, který je vyhnal, díval se Richard do tváří mužů Bandakaru.

„To vyhnání byl tragický omyl," řekl Richard. „Bylo nemorální. Jako lord Rahl ho odsuzuji a prohlašuji za navždy skončené. Vy už nejste císařstvím Bandakar, vyhnanci, ale teď jste znovu - tak jako jste kdysi byli - D'Harané, pokud si jimi přejete být."

Zdálo se, že muži nemohou popadnout dech, čekali, zda to myslel vážně nebo jestli ještě nedodá něco, čím by mohl své prohlášení odvolat.

Richard objal Kahlan kolem pasu a klidně se díval kolem sebe, do tváří plných naděje.

Pak se usmál. „Vítejte doma."

V tu chvíli všichni padli na kolena a začali mu líbat boty, kalhoty, ruce, a ti, kteří se nedostali dost blízko, také zem před ním. Brzy líbali také lem Kahlaniných šatů.

Našli někoho, kdo k nim má vztah, a na oplátku ho přijali mezi sebe.

Kapitola desátá

Když se muži shromáždili kolem něj a dávali najevo svou vděčnost za to, že odsoudil a ukončil jejich vyhnanství, podíval se Richard po očku na Kahlan. Caře se projevy mužů zjevně nelíbily, ale nijak do situace nezasahovala.

Ve snaze ukončit srdceryvné projevy vděčnosti a oddanosti naznačil Richard mužům, aby vstali. „Musím vám říci ještě něco. Poslouchejte mě."

Muži se usmívali a plakali zároveň a dívali se na něj, jako by to byl dlouho ztracený bratr, kterého právě našli. Ve skupině bylo několik starších mužů a několik mužů středního věku, ale většina byla spíš mladší jako Owen nebo Richard. Všichni procházeli těžkými časy.

Ale nejtěžší období je teprve čekalo. Richard je musel připravit na to, co mělo přijít.

Podíval se na Jennsen, která dosud stála stranou, a naznačil jí, ať přijde k nim.

Jennsen se vynořila ze stínu sochy a okamžitě upoutala pozornost všech očí. Pomalu došla k Richardovi. Byla tak krásná, že se Richard neubránil úsměvu, když se postavila vedle něj. Odhrnula si neposlušný pramen rudých vlasů z obličeje a rozpačitě se podívala na muže.

Richard ji objal kolem ramen a Jennsen se k němu vděčně přitulila.

„Tohle je moje sestra Jennsen Rahlová," řekl Richard. „Narodila se zcela bez daru, tak jako vy všichni. Náš otec se ji pokusil zabít, tak jako se to dělalo s neobdarovanými potomky po tisíce let."

„A vy?" zeptal se jeden muž, který byl stále trochu skeptický. „Vy ji neodvrhnete?"

Richard k sobě Jennsen přivinul ještě těsněji. „Proč? Pro jaký zločin bych ji měl odvrhnout? Protože se narodila jako žena, a ne jako muž jako já? Protože není tak vysoká jako já? Protože má na rozdíl ode mě rudé vlasy? Protože její oči jsou modré a ne šedé? ... Protože je bez daru?"

Muži přešlapovali a krčili rameny. Někteří sklopili oči a zastyděli se za tuto otázku.

„Je krásná, chytrá, přemýšlivá. Bojuje za své právo na život a používá přitom rozum. Je jako vy, zcela bez daru. Ale chápe hodnotu života a já ji přijímám jako svou sestru."

Richard uslyšel zamečení a otočil se. Betty běžela do kopce a táhla za sebou utržený provaz. Jennsen obrátila oči v sloup, když se k ní koza přiřítila a začala skákat a zběsile vrtět ocasem.

Jennsen chytila zbytek provazu a podívala se na utržený konec. Bylo zřejmé, že jej koza přehryzala.

„Betty," řekla Jennsen a strčila jí konec provazu před čumák. „Co jsi to udělala?"

Betty hrdě zamečela v odpověď.

Jennsen si povzdychla, podívala se na Richarda a omluvně pokrčila rameny.

Všichni muži ucouvli o několik kroků a cosi si mezi sebou ustrašeně šeptali.

„Já nejsem čarodějnice," řekla rozčileným tónem. „To, že mám rudé vlasy, ještě neznamená, že jsem čarodějnice."

Muže to očividně nepřesvědčilo.

„Měl jsem co do činění se skutečnou čarodějkou a ujišťuji vás, že rudé vlasy nejsou znamením čarodějnice," řekl Richard.

„Ale jsou," nesouhlasil jeden z mužů a ukázal na Betty. „A tohle je její sloužící duch."

Richard se zamračil. „Sloužící duch?"

„Ano, tak to je," přidal se další. „Čarodějka má s sebou vždycky společníka. Zavolá ho a její sloužící duch k ní přijde."

„Zavolá ho?" Jennsen zvedla okousaný konec provazu. „Přivázala jsem kozu ke stromu a ona překousala provaz."

Jeden z mužů ale zavrtěl prstem. „Zavolala jste ji kouzly a ona přišla."

Jennsen se zaťatými pěstmi postoupila k mužům. Ti naopak všichni o krok ustoupili.

„Vy všichni jste měli rodiny a přátele – komunitu lidí. Já jsem nic takového nikdy neměla, protože jsem s matkou musela celý život utíkat před otcem. Nemohla jsem mít v dětství žádné kamarády, tak mi matka dala Betty. Betty byla tenkrát novorozeně, vyrostly jsme spolu. A teď překousala provaz, protože mi prostě chtěla být nablízku.

Byla jsem odevšad vyhnána pro zločin, že jsem se narodila bez daru, stejně tak jako vaši předkové. Vy všichni víte, jak je to nespravedlivé a bolestné. A teď mě, vy blázni, chcete zatratit jen proto, že mám rudé vlasy a kozu? Jste bezcharakterní zbabělci a pokrytci!

Nejdřív otrávíte člověka, který je jediný na světě dost odvážný na to, aby ukončil vaše vyhnanství, a teď se budete bát mě kvůli hloupým předsudkům. Kdybych vládla kouzly, všechny bych vás spálila na popel za to, jak jste krutí!"

Richard jí položil ruku na rameno. „To bude v pořádku," pošeptal jí. „Nech mě k nim promluvit."

„Řekl jste nám, že jste čaroděj," zavolal jeden starší muž vzadu. „A teď očekáváte, že tomu budeme věřit jen proto, že to říkáte. Stejně tak chcete, abychom věřili tomu, že ona není čarodějka a koza není její společník, všechno jen na dobré slovo."

„Ano," řekl jiný muž. „Říkáte, že vaše víra spočívá na pravých kouzlech a naše je chybná. Hodně z toho, co říkáte, dává smysl, ale se vším nesouhlasím."

Nemohl se spokojit s částečnou dohodou. Když odmítnou část pravdy, odmítnou ji vlastně celou. Richard zvážil své možnosti, jak by mohl přesvědčit lidi, kteří nemohou kouzla vidět ani na ně nepůsobí, že skutečná kouzla existují. Z jejich pohledu jim vyčítal stejnou chybu, jako dělal sám. Ale jak by mohl ukázat barvy duhy slepcům?

„Chápu vás, máte pravdu," řekl Richard. „Dejte mi chvilku a já vám ukážu opravdovost kouzel, o kterých mluvím."

Přivolal si k sobě Caru a zašeptal: „Přines mi výstražné světlo," řekl rozhodným hlasem.

Cara okamžitě vyrazila dolů z kopce. Všiml si, že Jennseniny ještě před chvílí rozzlobené oči se lesknou slzami, ale neplakala. Než Richard muže znovu oslovil, Kahlan ji odtáhla dozadu, dál od nich.

„Musím vám říci ještě něco - musíte pochopit některé věci. Ukončil jsem vaše vyhnanství, ale to ještě neznamená, že vás všechny bez výjimky přijímám mezi občany našeho císařství."

„Ale říkal jste, že jsme vítáni doma," řekl Owen.

„Vyhlašuji jen to, co je zřejmé - že máte právo žít svůj vlastní život. Z dobré vůle jsem vás všechny přivítal ve D'Haře, abyste se stali její součástí, chcete-li - součástí toho, co nyní z D'Hary zbylo. Ale to, že jsem vás přijal, ještě neznamená, že lidi přijímám bezvýhradně.

Všichni lidé mají právo žít svůj život podle svého, ale nemylte se, je velký rozdíl mezi svobodou a anarchií.

Pokud uspějeme v našem boji, jste vítáni, abyste se stali svobodnými občany D'Haranské říše, která zakládá svou existenci na jistých hodnotách. Například si můžete myslet, co chcete, a můžete se snažit druhé přesvědčit o správnosti své víry, ale nemůžete jednat podle přesvědčení, že všichni, kdo vaši víru nesdílejí, jsou divoši nebo zločinci. Měli byste je respektovat. Jejich životy nejsou o nic horší než ty vaše a nemohou být obětovány pro váš užitek. To by znamenalo otroctví."

„Ale vy se chováte jako divoši a uchylujete se k násilí kvůli zemi, kterou jsme my ani nikdy neviděli," řekl jeden z mladších mužů a ukázal rukou k Bandakaru: „Jediná zem, kterou známe, je támhle. A násilí bezpodmínečně odmítáme."

„Země?" Richard rozhodil rukama. „My nebojujeme za zemi. My jsme věrní ideálu - ideálu svobody člověka, ať už žije kdekoliv. My nebráníme teritorium, neproléváme svou krev pro kus špinavé země. Nebojujeme proto, že milujeme násilí. Bojujeme za svou svobodu, za svobodu jednotlivce, za své přežití a za své štěstí.

Vy si kvůli svému bezpodmínečnému odmítání násilí o sobě myslíte, že jste ušlechtilí, osvícení, že jste něco víc, ale ve skutečnosti není toto odmítání ničím jiným než morální kapitulací před zlem. Bezpodmínečné odmítání sebeobrany vám nedává prostor pro nic jiného než pro škemrání o milost a nabízení poslušnosti.

Ale zlo nezná slitování a nabízet mu poslušnost a mír není ničím jiným než odevzdáním se zlu. A když se odevzdáte zlu, skončí to v lepším případě otroctvím a v horším smrtí. Takže vaše bezpodmínečné odmítání násilí není ničím jiným než přijímáním smrti a jejím upřednostňováním před životem.

A to, co přijímáte, toho se vám dostane."

Jeden z mužů vystoupil vpřed. „Ale naše víra nás učí, že musíme ukázat toleranci k jejich zvrácenému chování a být ke všem milosrdní."

„Tolerance a milosrdnost poskytuje vrahovi život, zatímco život jeho nevinné oběti svléká do naha. Činí život vraha důležitějším než život nevinného. To ale znovu znamená vítězství smrti nad životem."

„Takže," řekl Owen, „protože Císařský řád napadl vaši zem a zabíjel vaše lidi, vy zabijete každého ve Starém světě?"

„Ne. Císařský řád je zlo a je ze Starého světa. Ale to neznamená, že všichni lidé ze Starého světa jsou zlí jen proto, že se náhodou narodili v zemi ovládaném zlým panovníkem. Někteří vládce aktivně podporují a proto přijímají zlo, ale nedělají to všichni. Mnoho lidí ve Starém světě jsou oběti nadvlády Císařského řádu a trpí jeho brutalitou.

Mnoho lidí ale proti této nadvládě zla bojuje. Zatímco my tady mluvíme, mnoho lidí riskuje životy, aby se zbavilo nadvlády tyranů. My bojujeme za tutéž věc: za svobodu.

Nezáleží na tom, kde se ti, kteří hledají svobodu, narodili. My všichni věříme v hodnotu každého jednotlivého života. To znamená, že nezáleží na tom, kde někdo žije, ale na tom, v co věří a jak jedná.

Ale nenechte se mýlit - mnoho lidí se aktivně zapojuje do akcí Císařského řádu a do jeho vražedných praktik. A za toto jednání musejí nést následky. A Císařský řád musí být vyhlazen."

„Ale vy určitě musíte přistoupit i na nějaký kompromis," řekl jeden starší muž.

„Se zlem nelze dělat kompromisy. Uděláte jeden kompromis a od té doby se bude zlo šířit vašimi žilami a nakonec vás zabije."

„Ale to jsou strašně drsné názory," prohlásil muž. „Takové názory mohou být překážkou konstruktivnímu řešení. Vždycky je nějaký prostor pro kompromisy."

Richard si zaklepal dlaní na prsa. „Vy jste se rozhodli mi podat jed. Ten jed mě zabije a to z něj činí zlo, o kterém tu mluvím. Jak bych s ním měl podle vás dělat kompromisy?"

Muži mlčeli.

„Při obchodování mezi dvěma vstřícnými stranami, které obě jednají fér, je kompromis - třeba ohledně ceny - v pořádku. Ale v otázkách morálky a pravdy nemohou existovat žádné kompromisy.

Jak chcete dělat kompromisy s těmi, kdo znásilňují, mučí a vraždí? Chcete se s nimi dohadovat o počtu dní, po které vás budou mučit? O počtu mužů, kteří znásilní vaše milované? O tom, kolik lidí z vaší rodiny bude zabito?

V této situaci žádný kompromis neexistuje."

Když k nim mluvil tak otevřeně, mnoho mužů to šokovalo a pobouřilo. Zdálo se, že si uvědomili, jak prázdné fráze ovlivňovaly jejich život. Některými muži Richardova slova otřásla. Jiní snad pochopili jejich pravdivou podstatu a začali o nich přemýšlet. Viděl jim na očích, že taková slova slyšeli poprvé v životě.

K Richardovi přistoupila Cara a podala mu výstražné světlo. Richard si nebyl jistý, ale zdálo se, že inkoustová čerň pohltila větší část povrchu malé sošky, než když si ji prohlížel naposled. Uvnitř se stále sypal písek a hromádka v dolní části se neúprosně zvětšovala.

„Kaja-Rang umístil v tomto průsmyku hranici, která vás uzavřela do vašeho císařství. On je tím, kdo vám dal jméno. On věděl, že odmítáte násilí, a nechtěl, abyste se stali obětí zločinců. On vám také dal možnost, jak se zbavit zločinců ve vašich řadách. On řekl vašim lidem o průchodu průsmykem."

Owen se zatvářil ztrápeně. „Ale ten muž, Kaja-Rang, přece chtěl, aby nikdo z nás nepronikl do okolního světa, protože by tam mohl mít potomky a rozšířit tak neobdarovanost na celou populaci. Když nám však řekl o průchodu hranicí, tak hranice vlastně ztratila smysl, ne?"

Richard se usmál. „Velmi dobře, Owene. Začínáš sám přemýšlet."

Owen se také usmál. Richard ukázal k soše Kaja-Ranga.

„Vidíš, kam se dívá? K místu zvanému Pilíře světa. Je to smrtící místo, kde nic nežije, místo zasvěcené smrti. Hranice, kterou vytvořil

Kaja-Rang, tam směřuje. Když jste někoho poslali průchodem z vaší země, zabránila hranice, aby se dostal do světa. Mohl jít pouze jedním směrem: k Pilířům světa.

I kdybyste měli zásoby jídla a pití a věděli, kudy uniknout z Pilířů světa, pokus o průchod údolím Pilířů světa znamenal téměř jistou smrt. Bez zásob jídla a pití a bez znalosti cesty odtamtud byli ti, které jste vyhnali, vlastně odsouzeni k smrti."

Muži na něj zírali s otevřenými ústy. „Takže když jsme vyhnali kriminálníka, tak jsme ho vlastně popravili," řekl jeden z nich.

„Ano, přesně tak."

„Takže nás ten Kaja-Rang oklamal," pronesl muž. „Oklamal nás, a proto jsme kvůli němu ty vyhnance ve skutečnosti zabili."

„Myslíte, že to byl hrozný podvod?" zeptal se Richard. „Vždyť vy jste záměrně posílali nebezpečné zločince do okolního světa, kde mohli páchat zlo na nevinných lidech. Záměrně jste pouštěli na svobodu zlo. Místo abyste vrahy zabili, tak jste - aniž byste o tom nějak více přemýšleli - umožnili, aby šli a zabíjeli další lidi. Slepě jste se snažili vyhnout se za každou cenu násilí, ale ve skutečnosti jste ho vlastně prosazovali.

Řekli jste si, že na ostatních lidech tolik nezáleží, protože nejsou osvícení jako vy, řekli jste si, že jste lepší, protože odmítáte násilí. Kdybyste o tom trochu přemýšleli, zjistili byste, že považujete lidi za hranicí za divochy, jejichž životy nejsou důležité. A proto jste obětovali životy nevinných lidí, abyste zachránili životy vrahů.

Kaja-Rang se postaral, aby zločinci, které jste vyhnali, už nemohli nikomu v okolním světě škodit. Myslíte si, že jste vznešení, protože odmítáte násilí, ale ve skutečnosti mu pomáháte. Ale Kaja-Rang mu zabraňoval."

„Dobrý Stvořiteli! Je to ještě mnohem horší." Owen těžce dosedl na zem a složil hlavu do dlaní. „Mnohem horší, než tušíte."

Také ostatní muži se zdáli být ochromeni hrůzou. Někteří se sesunuli k zemi, podobně jako Owen.

„Co tím myslíte?" zeptal se Richard.

Owen k němu vzhlédl; jeho tvář byla bledá. „Vzpomínáte, jak jsem vám vyprávěl o naší zemi, našem městě a ostatních velkých měs-

tech? O tom, jak byli všichni šťastni, že mohou žít pohromadě?" Richard přikývl.

„Ne všichni byli šťastní," řekl Owen.

Kahlan si založila ruce na prsou a naklonila se k Owenovi. „Tím chceš říci, že ne všichni byli šťastní?"

Owen bezmocně rozhodil rukama. „Někteří chtěli více než náš prostý, radostný život. Někteří lidé... prostě chtěli něco změnit. Říkali, že chtějí lepší život, chtěli si pro sebe vybudovat domy, i když to bylo v rozporu s naším životním stylem."

„Owen má pravdu," řekl jeden starší muž ponurým tónem. „Znal jsem mnoho takových lidí, kteří nedokázali žít podle principů našeho císařství."

‚A co se stalo, když ti lidé nemohli vydržet život podle principů vašeho císařství a chtěli změny?" zeptal se Richard.

Owen se rozhlédl po ustrašených tvářích kolem sebe. „Mluvčí jejich myšlenky odmítli. Mudrc řekl, že mezi nás jen vnášejí sváry. Jejich naděje na změny byla zavrhnuta a oni byli odsouzeni." Owen polkl. „Ti lidé se proto rozhodli, že opustí Bandakar. Odešli z našeho císařství a použili k tomu průchod hranicí. Chtěli někde najít lepší život. Nikdo z nich se nikdy nevrátil."

Richard si dlaní zamnul tvář. „Takže při hledání lepšího života zemřeli."

„Ale vy tomu nerozumíte," namítl Owen a vstal. „Vždyť my jsme jako tito lidé. Tím, že jsme se odmítli vzdát Císařskému řádu, jsme se vzepřeli rozhodnutí našich mluvčích a Mudrce. Byli jsme za to odsouzeni."

„Ale možná že teď konečně začínáte chápat, že všechno, co jste se dosud učili, vedlo pouze k přijímání smrti a ne života," řekl Richard. „Možná už víte, že to, co jste nazývali osvícenou naukou, nebylo ničím víc než klapkami na vašich očích."

Richard položil Owenovi ruku na rameno. Podíval se dolů na svou sošku, kterou držel v dlani, a pak na skupinu mužů.

„Vy jste ti, kteří zbyli, když všichni ostatní ve zkoušce neuspěli. Jen vy jste se dostali takhle daleko. Jen vy jste začali používat hlavu, abyste našli řešení po sebe a pro své blízké. Musíte se ještě hodně naučit, ale aspoň jste vykročili na cestu správných rozhodnutí. Nesmíte s

tím teď přestat, musíte s odvahou pokračovat a udělat to, co po vás budu chtít. Jen tak budeme mít šanci zachránit vaše blízké."

Poprvé vypadali alespoň trošku hrdě. Konečně je někdo hodnotil ne podle toho, jak dobře se dokázali naučit nic neříkající fráze, ale podle toho, jak se dokázali samostatně rozhodovat.

Jennsen se mračila usilovným přemýšlením. „Richarde, proč se ti lidé nemohli vrátit průchodem v hranici také zpátky? Když šli dobrovolně pryč, aby našli nový život, a zjistili, že by u Pilířů světa zemřeli, proč se nevrátili zpět? Alespoň pro zásoby, které by jim mohly umožnit projít skrz Pilíře světa ven?"

„To je pravda," řekla Kahlan. „George Cypher prošel hranicí u Královského průchodu a pak se vrátil. Adie říkala, že hranice musí mít průchod, otvor, stejný jako ten, kterým tito lidé vyháněli kriminálníky, tak proč by se jím nedalo jít také zpátky? Proč se nikdy nevrátili?"

Muži přikyvovali, zvědaví, proč se nikdo nikdy nevrátil.

„Od počátku jsem si kladl stejnou otázku," řekl Richard. „Myslím si, že hranice ve Středozemí musely mít průchod, protože byly tak dlouhé. Tahle hranice tady se s nimi nedá srovnávat. Pochybuji, že by nutně musela mít podobný otvor.

Vzhledem k tomu, že se jedná jen o krátký úsek hranice, domnívám se, že Kaja-Rang dokázal umístit do hranice průchod, který sice umožňoval zločincům projít ven, ale nedalo se jím projít zpět. Jinak by se zločinec, který byl vyhnán a zjistil, že nemůže uniknout do okolního světa, mohl vrátit. A to Kaja-Rang nemohl potřebovat."

„Ale jak mohla taková věc fungovat?" zeptala se Jennsen.

Richard položil levou ruku na jílec svého meče. „Někteří hadi dokážou spolknout kořist větší, než jsou oni sami. Jejich zuby směřují dozadu, takže když kořist pohltí, není možné, aby znovu vyšla ven. Domnívám se, že průchod hranicí je podobný - je možné jím projít jen jedním směrem."

„Myslíš, že je něco takového možné?" zeptala se znovu Jennsen.

„Slyšela jsem o takových bezpečnostních opatřeních," řekla Kahlan.

Richard souhlasně přikývl. „Velká bariéra mezi Starým a Novým světem měla průchody, které umožňovaly určitým lidem za určitých podmínek projít jednou tam a jednou zpět. Vícekrát však ne."

Ukázal na Kaja-Rangovu sochu. „Čaroděj takových schopností určitě věděl, jak vytvořit v hranici průchod, který neumožňoval návrat. Vždyť hranici vyvolal ze samotného podsvětí a ona tu zůstala funkční skoro po tři tisíce let."

„Takže každý, kdo hranicí prošel, zemřel," zamumlal Owen.

Richard přikývl. „Obávám se, že ano. Kaja-Rang zřejmě vytvořil složité kouzlo, které fungovalo přesně tak, jak chtěl."

„Je tu něco, čemu nerozumím," řekl jeden mladý muž. „Pokud byl ten čaroděj tak schopný a jeho kouzla tak silná, že vydržela po tři tisíce let, tak jak došlo k tomu, že najednou hranice padla?"

„Myslím si, že se tak stalo kvůli mně," řekla Kahlan.

Postoupila k mužům o krok blíže. Richard se ji nepokoušel zadržet. Teď to nesmělo vypadat tak, že se snaží jim cokoliv zatajit.

„Stalo se to před dvěma lety při zoufalém pokusu zachránit Richardův život. Neúmyslně jsem přitom vyvolala sílu z podsvětí, která podle mého názoru pomalu ničí kouzla na světě."

Muži si vyměnili znepokojené pohledy. Ta žena před nimi tvrdí, že kvůli něčemu, co udělala, přišli o svou ochranu. Kvůli ní na ně dopadlo strašlivé násilí a brutalita. Kvůli ní dnes už nemohli žít tak, jak byli po staletí zvyklí.

Kapitola jedenáctá

„Ještě jste nám neukázali svá kouzla," řekl nakonec jeden muž.

Richard k nim přistoupil.

„Kaja-Rang vytvořil jistý symbol svých kouzel spojených s hranicí, kterou zde umístil, jenž měl pomoci ji chránit." Richard zvedl malou figurku představující jeho samotného tak, aby ji všichni muži viděli. „Tohle mi bylo posláno jako varování, že hranice kolem vaší země padla."

„Proč je vršek tak podivně černý?' zeptal se jeden muž vpředu.

„Myslím si, že je to znamení toho, jak mi ubývá čas. Ukazuje to, za jak dlouho zemřu."

Skupinou mužů zašuměl vzrušený šepot. Richard rychle zvedl ruku, aby je utišil a aby ho ještě poslouchali.

„Vidíte ten písek uvnitř?"

Muži natahovali krky ve snaze spatřit písek v sošce, ale ne všichni byli dost blízko, takže Richard kráčel mezi nimi, aby se všichni mohli na vlastní oči přesvědčit.

„Tohle není písek," řekl jim. „Je to kouzlo."

Owenova tvář získala skeptický výraz. „Ale vy jste říkal, že nemůžeme vidět kouzla."

„Vy všichni jste zcela bez daru, proto nemůžete vidět skutečná kouzla. Ale hranice vám přesto bránila v odchodu z vašeho císařství, že? Proč myslíte, že tomu tak bylo?"

„Byla to stěna smrti," řekl jeden starší muž.

„Ale jaký mohla mít účinek na lidi, na která kouzla nepůsobila? Projít hranicí pro vás znamenalo smrt stejně jako pro kohokoliv jiného. Proč?

Protože hranice byla místem v tomto světě, kde existovalo i podsvětí. A podsvětí je místem mrtvých. Vy sice můžete být zcela bez daru, ale jste smrtelní."

Richard znovu zvedl sošku. „Tohle kouzlo je také spojeno s podsvětím. A protože jste všichni smrtelní, jste spojeni se silou podsvětí, se silou Strážce, se smrtí. Proto můžete vidět písek, který ukazuje, jak mi ubývá čas."

„Ale já nevidím na písku, který se sype dolů, nic kouzelného," zamumlal muž. „Jen proto, že říkáte, že je to kouzlo, nebo že to je váš život, který se zkracuje. Nezdá se, že by to cokoliv dokazovalo."

Richard otočil sošku vodorovně. Písek se stále sypal, rovněž vodorovně.

Muži začali lapat po dechu a pak vzrušeně a ohromeně šeptat.

Všichni se namačkali kolem Richarda jako zvědavé děti. Někteří se natahovali a ostýchavě se sošky dotýkali.

Mluvili o tom, jaký je to zázrak, ale nebyli si jisti Richardovým vysvětlením, co tento jev znamená.

„Ale my všichni to vidíme," řekl jeden z nich. „A to nedokazuje, že jsme jiní než vy nebo kdokoliv jiný, jak jste říkal. Dokazuje to jen to, že jsme schopni vidět tohle kouzlo, stejně jako vy. Možná že nejsme tak úplně bez daru, jak si o nás myslíte."

Richard o tom chvíli přemýšlel. Snažil se přijít na to, jak by jim mohl ukázat skutečné kouzlo. Přestože měl dar, nevěděl mnoho o tom, jak ho ovládat. Nemohl prostě předvést některý z kousků, jaké uměl Zedd, a kromě toho, i kdyby se mu to podařilo, oni by ho stejně neviděli.

Pak koutkem oka zahlédl Caru, jak stojí opodál se založenýma rukama. Konečně na to přišel.

„Svazek mezi lordem Rahlem a jeho lidmi je kouzelný svazek," řekl. „Kromě samotné ochrany před snovými cestovateli toto kouzlo dokáže ještě další věci."

Richard naznačil Caře, aby k němu přišla. „Kromě toho, že je mou přítelkyní, je Cara také Mord-Sitha. Mord-Sithy už po tisíce let slouží jako osobní ochránkyně Rahlů." Richard zvedl Cařinu ruku, aby všichni muži viděli červenou hůlku, visící na poctivém zlatém řetězu

na jejím zápěstí. „Tohle je Agiel, zbraň Mord-Sith. Tato zbraň je nabita prostřednictvím propojení Mord-Sith s lordem Rahlem - se mnou."

„Ale na té zbrani není žádná čepel," řekl jeden muž, který si Agiel zblízka prohlížel. „Nevypadá to jako zbraň."

„Podívejte se na něj pozorně," řekl Richard, „abyste se přesvědčili, že je pravda to, čeho si všiml tento muž. Nemá žádnou čepel, nemá nic, co by mohlo nějak ublížit, je to jen tenká hladká hůlka."

Muži ho poslechli, prohlíželi si Agiel a dotýkali se ho. Když si zbraň všichni pořádně prohlédli, řekl Richard Caře, aby se jím mužů dotkla. Agiel jí vklouzl do dlaně. Muži při pohledu do její zamračené tváře ucouvli. Cara se Agielem dotkla Owenova ramene.

„Už se mě tou červenou tyčkou dotkla," ujistil je Owen. „Nic to nedělá."

Cara se Agielem dotkla každého muže, který stál v jejím dosahu. Nikomu z nic se nic nestalo.

Richard si vyhrnul rukáv. „Teď vám dokážu, že ta červená tyčka je skutečně mocná kouzelná zbraň."

Natáhl ruku k Caře. „Zasáhni mě do krve," přikázal klidným hlasem, který neprozrazoval nic o tom, co si skutečně myslí o ráně Agielem.

Cara na něj nevěřícně zírala. „Lorde Rahle, já..."

„Udělej to," nařídil jí Richard.

„Tady," řekl Tom a natáhl k ní ruku. „Udělej to raději mně."

Cara se této možnosti ihned chopila.

„Ne," zvolala Jennsen, ale bylo příliš pozdě.

Tom vykřikl, když se Cara dotkla koncem Agielu jeho ruky. Ucouvl o krok, z ruky mu prýštila krev. Muži se na to dívali a nevěřili vlastním očím.

„To musí být nějaký trik," řekl jeden.

Jennsen přispěchala k Tomovi a Richard znovu natáhl ruku.

„Ukaž jim," poručil Caře, „co dokáže Mord-Sitha s Agielem díky kouzlům."

Cara se mu podívala do očí. „Lorde Rahle..."

„Udělej to. Ukaž jim to, ať pochopí." Otočil se k mužům. „Pojďte blíž, ať vidíte, že Agiel zvládne svůj hrozný úkol bez jakýchkoliv viditelných prostředků."

Richard zaťal pěst a zvedl obnaženou ruku, aby všichni dobře viděli. „Udělej to, Caro, ať všichni jasně vidí, co Agiel dokáže. Jinak to bude k ničemu."

Cara pevně sevřela rty a ještě jednou se podívala do Richardových očí. V těch jejích viděl Richard bolest nad tím, že musí použít Agiel tímto způsobem. Zaťal zuby a kývl na znamení, že je připraven.

S kamenným výrazem mu Cara přiložila Agiel na předloktí.

Bylo to, jako by ho zasáhl blesk. Rukou mu projela řezavá bolest a popadalo mu, jako by měl rozdrceny všechny pažní kosti. Z rány mu vytryskla krev a stékala po ruce dolů.

Richard zadržel dech, napnul břišní svaly a padl na jedno koleno, protože pod tíhou bolesti nedokázal vzpřímeně stát. Muži lapali po dechu, byli zděšeni pohledem na krev a skutečnou bolest. Cosi si mezi sebou užasle šeptali.

Cara stáhla zbraň. Richard povolil napětí svalů, předklonil se a těžce oddechoval. Krev mu odkapávala z prstů.

Kahlan k němu přistoupila se šátkem, který vytáhla Jennsen ze svého vaku. „Zbláznil ses?" syčela na něho a zavazovala mu krvácející ruku.

„Díky," řekl v reakci na její péči, otázku však ponechal bez odpovědi.

Nedokázal přimět prsty, aby se mu přestaly třást. Cara se držela zpátky. Byl si jistý, že mu nezlomila žádné kosti, ale připadalo mu, že ano. Cítil, jak mu po tváři stékají slzy bolesti.

Když Kahlan skončila s obvazováním, vzala ho Cara pod paží a pomohla mu na nohy. „Matka zpovědnice má pravdu," vrčela. „Musel ses zbláznit."

Richard neměl potřebu se s ní přít, místo toho se obrátil k mužům. Zvedl ruku. Mokvající nachová skvrna se zvolna rozšiřovala po celé délce obvazu.

„Tady je silné kouzlo, které můžete vidět. Neviděli jste vlastní kouzlo, ale vidíte jeho výsledek. Tohle kouzlo by mohlo zabíjet, kdyby si to Cara přála." Muži se po ní ustrašeně podívali. Ale vám nemůže ublížit, protože vy nemůžete být kouzly nijak zasaženi. Jen ti, kdo se narodí alespoň s jiskřičkou daru, mohou pocítit dotek Agielu."

Nálada se změnila. Pohled na krev každého sklíčil.

Richard pomalu přecházel před muži. „Řekl jsem vám pravdu, ve všem. Nic jsem vám nezatajil a ani nezatajím. Řekl jsem vám, kdo jsem, kdo jste vy a jak jsme se dostali až sem. Pokud chcete vědět ještě něco, rád vám na to pravdivě odpovím."

Když se Richard odmlčel, začali se muži rozhlížet jeden po druhém, zvědaví, kdo s čím přijde. Nikdo se neozval.

„Přišel čas," řekl Richard, „abyste rozhodli o budoucnosti své a svých blízkých. Na dnešku závisí celá vaše budoucnost."

Richard ukázal na Owena. „Vím, že Owen měl ženu jménem Marilee, kterou miloval a která byla odvlečena Císařským řádem. Vím, že jste všichni utrpěli hroznou ztrátu kvůli Císařskému řádu. Neznám ještě všechna vaše jména ani jména těch, o které jste přišli, ale věřte mi, že dobře znám bolest, jakou taková ztráta způsobí.

I když chápu, jak jste se dostali do situace tak zoufalé, že jste se rozhodli mě otrávit, rozhodně nebylo správné to udělat." Mnoho mužů se při těchto slovech vyhnulo jeho pohledu. „Teď vám dám šanci, abyste se dali správnou cestou, která povede k záchraně vaší i vašich blízkých."

Na chvíli se odmlčel, aby si plně uvědomili, co právě řekl. Pak pokračoval: „Už jste museli obstát v mnoha zkouškách, abyste se dostali až sem, museli jste přežít v brutálních podmínkách, ale teď se musíte znovu rozhodnout."

Richard položil ruku na jílec svého meče. „Chci vědět, kam jste schovali protijed."

Muži začali znovu rychle odvracet pohledy a vypadali ustrašeně. Dívali se jeden na druhého, čekajíce, že to za ně rozhodne někdo jiný.

Také Owen pátral po reakci u svých druhů. Všichni ale byli stejně nejistí jako on a nedávali nijak najevo, co by teď chtěli udělat. Nakonec si olízl rty a ostýchavě se zeptal: „Když vám slíbíme, že to prozradíme, slíbíte nám předtím, že nám pomůžete?"

Richard přestal přecházet a otočil se k nim. Muži nervózně čekali na jeho odpověď a dívali se přitom na krev, která mu kapala z prstů na studené kameny.

„Ne," řekl Richard. „Nedovolím vám spojovat dvě úplně odlišné věci. Nebylo správné, že jste mě otrávili. Tohle je vaše šance ten nesprávný čin napravit. Jediné správné, co teď můžete udělat, je říci mi,

kde je protijed. A musíte to udělat bez jakýchkoliv podmínek. Dnešek je dnem, kdy rozhodnete o své budoucnosti. Dokud mi neřeknete, jak jste rozhodli, neuslyšíte ode mne nic dalšího."

Někteří muži se zdáli být na pokraji paniky, někteří měli na krajíčku. Owen je začal tlačit dál od Richarda, aby se mohli dohodnout.

„Ne," řekl Richard. Muži se všichni zastavili a pohlédli na něj. „Nechci, abyste dospěli k rozhodnutí jen na základě toho, co říkají ostatní. Chci, aby mi každý z vás sdělil své osobní rozhodnutí."

Muži byli zcela v šoku. Mnoho jich začalo najednou mluvit jeden přes druhého, chtěli vědět, co tím myslí.

„Chci vědět, bez jakýchkoliv podmínek, co se každý z vás rozhodl udělat - buď mě zbavit jedu, nebo ho použít jako donucovacího prostředku, který mu zajistí mou spolupráci. Chci znát rozhodnutí každého jednotlivce."

„Ale my musíme dospět k dohodě," řekl jeden z mužů.

„Proč?" zeptal se Richard.

„Aby naše rozhodnutí bylo správné," vysvětlil muž. „Žádné pořádné rozhodnutí v důležité situaci nemůže být učiněno bez dohody."

„Snažíte se podřídit morální principy nadvládě masy," řekl Richard.

„Ale dohoda směřuje ke správnému a morálnímu rozhodnutí," řekl jiný muž, „protože vyjadřuje vůli lidu."

„Chápu," řekl Richard. „Takže když se všichni rozhodnete znásilnit mou sestru, tak je to morální čin, protože jste k němu dospěli dohodou. A když vám budu bránit, jsem nemorální, protože jsem sám a nemohl jsem tedy dospět k žádné dohodě. Takhle to vidíte?"

Muži se stáhli zpátky a zmateně rozhazovali rukama. Jeden z nich nakonec promluvil.

„No, totiž... ne zcela."

„Správné a nesprávné není otázkou dohody," řekl Richard. „Snažíte se udělat ctnost z vlády mas. Skutečná morální rozhodnutí závisí na hodnotě života a ne na dohodě. Dohoda nedokáže přimět slunce, aby vyšlo o půlnoci, ani nedokáže převrátit špatné na správné nebo naopak. Pokud je něco špatné, musíte bez ohledu na to, že s tím souhlasí tisíce mužů, být proti.

Už nebudu poslouchat vaše prázdné žvanění o dohodě. Nejste hejno hus. Jste muži. Chci znát názor každého z vás." Ukázal na zem před jejich nohama. „Zvedněte každý dva kamínky."

Díval se, jak se zmatení muži předklánějí a činí, jak jim řekl.

„Tak a teď," řekl Richard, „dejte si jeden nebo oba kamínky do sevřené pěsti. Pak po jednom přistoupíte ke mně, k muži, kterého jste otrávili, a otevřete dlaň, abych viděl vaše rozhodnutí, ale ostatní ne.

Jeden kamínek znamená, že mi prozradíte, kde je protijed, jen pod podmínkou, že vám pomohu. Dva kamínky znamenají, že mi bez jakýchkoliv podmínek řeknete, kde se protijed nachází."

„Ale co se stane, když vám to řekneme?" zeptal se jeden z mužů. „Dáte nám i přesto svobodu?"

Richard pokrčil rameny. „Až mi všichni sdělíte svou odpověď, uslyšíte tu mou.

Teď se všichni odvraťte od svých přátel a dejte si do dlaně buď jeden kamínek jako ne, nebo dva kamínky jako ano. Až to uděláte, přistupujte ke mně po jednom a ukažte mi své individuální rozhodnutí."

Muži se rozhlíželi jeden po druhém, ale tentokrát už mezi sebou nediskutovali. Nakonec si každý tajně vložil do dlaně kamínek nebo dva.

Cara a Kahlan mezitím přistoupily k Richardovi. Cara uchopila jeho poraněnou paži. „Zbláznil ses?" zašeptala rozhněvaným tónem.

„Na to už jste se mě obě dnes ptaly."

„Lorde Rahle, musím ti připomínat, že jsi už jednou nechal hlasovat a že tě to dostalo jen do problémů? Řekl jsi, že už tak bláznivou věc nikdy neuděláš."

„Cara má pravdu," řekla Kahlan tiše, aby ji muži nemohli slyšet.

„Tentokrát je to jiné."

„Není to jiné," vyštěkla Cara. „Zase budou problémy."

„Je to jiné," trval Richard na svém. „Řekl jsem jim, co je správné a proč. Teď se musí rozhodnout, jestli udělají správnou věc nebo ne."

„Necháš jiné, aby rozhodovali o tvé vlastní budoucnosti," řekla Kahlan. „Vkládáš svůj osud do jejich rukou."

Richard se zhluboka nadechl a zadíval se nejprve do Kahlaninných zelených očí a pak do ledově modrých očí Mord-Sithy. „Musím to udělat. Teď ať přijdou a ukážou mi, jak se rozhodli."

Cara odstoupila dozadu k soše Kaja-Ranga a Kahlan Richardovi povzbudivě stiskla ruku. Krátce se na ni usmál. Ona pak poodešla ke Caře, Jennsen a Tomovi.

Richard se otočil - nechtěl, aby si Kahlan všimla, jakou prožívá bolest. Jed začínal pozvolna znovu účinkovat, cítil to v plicích. Každý nádech bolel. Jeho ruce se stále třásly po doteku Agielu. A co bylo nejhorší, znovu ho bolela hlava. Zajímalo ho, zda si toho Cara všimla. Koneckonců, ona díky své profesi s bolestí často zacházela.

Věděl, že nemůže čekat, až mu tito muži dají protijed poté, co zbaví jejich zem Císařského řádu. Neměl ani ponětí, jak to udělat. Vždyť nedokázal zbavit nájezdníků ani svou vlastní zemi.

Cítil, že se jeho čas krátí. Dar mu působil bolesti hlavy a pokud ho neovládne, nakonec mu způsobí smrt. Navíc ho to oslabovalo a umožňovalo jedu působit rychleji. Každý den mu bylo hůře.

Pokud se mu podaří přimět tyto muže, aby mu řekli, kam schovali protijed, snad se mu ho podaří získat včas.

Pokud ne, rovnají se jeho šance na přežití nule.

Kapitola dvanáctá

Muži přecházeli sem a tam po vrcholu nad průsmykem, někteří zahleděni do vlastních myšlenek, jiní si prohlíželi sochu Kaja-Ranga, muže, který jejich lid uvrhl do vyhnanství.

Když před ně Richard předstoupil, oddělil se ze skupiny jeden mladší muž. Byl to jeden z těch, který Richardovi při jeho vyprávění doslova visel na rtech. Richard věděl, že jestli tenhle muž řekne ne, není naděje, že ostatní řeknou ano.

Když ten mladý blonďatý muž otevřel pěst, ležely mu na dlani dva kamínky. Richard si v duchu oddechl, alespoň jeden muž se rozhodl jednat správně.

Přistoupil k němu další muž a otevřel dlaň. Také na ní ležely dva kamínky. Richard přikývl, aniž by hnul brvou, a nechal muže ustoupit stranou. Ostatní muži se mezitím seřadili do fronty. Každý, když přišel na řadu, otevřel před Richardem tiše dlaň. Každý mu ukázal dva kamínky a pak odstoupil, aby mohl přistoupit další. Owen stál ve frontě poslední.

Podíval se na Richarda, sevřel rty a natáhl ruku. „Nikdy jste nám nijak neublížil," řekl a otevřel dlaň. Ležely na ní dva kamínky.

„Nevím, co s námi bude teď," řekl Owen. „Ale chápu, že vám nemůžeme ubližovat jen proto, že zoufale potřebujeme vaši pomoc."

Richard přikývl. „Díky." Upřímnost v jeho hlase vnesla do mnoha okolních tváří úsměv. „Všichni jste mi ukázali dva kamínky. Povzbudilo mě, že jste se všichni rozhodli udělat správnou věc. Od této chvíle stojíme na jedné lodi, která se musí vydat na cestu k budoucnosti."

Muži se překvapeně dívali jeden na druhého. Shromáždili se do jednoho chumlu a rozebírali fakt, že se všichni rozhodli stejně. Richard přistoupil ke Kahlan, Caře, Jennsen a Tomovi.

„Spokojeny?" zeptal se Kahlan a Cary.

Cara si založila ruce na prsou. „Co bys dělal, kdyby se rozhodli ti neprozradit, kde je protijed, dokud bys jim nepomohl?"

Richard pokrčil rameny. „Nebyl bych na tom o nic lépe než dříve, ale ani o nic hůře. Musel bych jim pomoci, ale aspoň bych věděl, že nikomu z nich nemůžu věřit."

Kahlan se to stále nelíbilo. „A co kdyby většina z nich řekla ano, ale někteří ne?"

Richard se podíval do jejích zelených očí. „Pak bych poté, co by mi ti, kteří by souhlasili, řekli, kde je protijed, zabil ty, kteří řekli ne."

Kahlan přikývla. Cara se spokojeně usmála. Jennsen vypadala naprosto šokovaná.

„Pokud by kterýkoliv z nich řekl ne," vysvětlil jí, „rozhodl by se pokračovat v mém zotročování, nechal by mě pod hrozbou smrti, aby se mnou mohl manipulovat. Nikdy bych mu už nemohl věřit. Nemohl bych se na něj spolehnout v tom, co po nich teď budu chtít. A já bych nemohl vystavit naše životy takovému riziku. Ale nestalo se, a tak máme o jeden problém méně."

Richard se obrátil k čekajícím mužům. „Každý z vás se rozhodl vrátit mi život."

Muži zvážněli a čekali na jeho další slova. Richard se podíval dolů na malou sošku, na písek, který se sypal dolů, a na čerň, která už pokryla celý vršek sošky. Jeho prsty zanechaly na povrchu sošky krvavé skvrny.

Mraky teď visely nízko, takže odpolední světlo vypadalo spíš jako blížící se soumrak.

Richard se znovu podíval na muže. „Uděláme, co budeme moci, abychom zjistili, jestli vám můžeme pomoci zbavit se Císařského řádu."

Muži propukli v nadšený křik. Vyjadřoval jejich vzrušení i úlevu. Ještě nikoho z nich Richard neviděl se tak široce usmívat. Tyto úsměvy prozrazovaly jejich touhu po svobodě mnohem více než coko-

liv jiného. Richard přemýšlel, jak se budou tvářit, až jim řekne, jaký teď bude jejich úkol.

Věděl, že Nicholas Slide je schopen je kdekoliv vypátrat prostřednictvím černozobých pernatců a ohrozit jejich záměry vyvolat povstání a svrhnout Císařský řád. Nicholas za nimi může poslat vrahy. Při pomyšlení, že by Nicholas dostal Kahlan, Richarda zamrazilo. Musí Nicholase zlikvidovat. Bylo docela dobře možné, že pokud se mu to podaří, pokud zabije vůdce Císařského řádu v Bandakaru, podaří se mu tím současně pomoci těmto lidem a zbavit jejich zemi utlačitelů.

Richard mužům naznačil, aby k němu přistoupili. „Ještě než se dostaneme k tomu, jak osvobodit váš lid, mi máte říci, kde je schovaný protijed."

Owen si dřepl a zvedl ze země kámen. Pak jím nakreslil ovál na plochý balvan u svých nohou. „Řekněme, že tohle jsou hory obklopující Bandakar." Pak položil kámen na konec oválu blíže k Richardovi. „Tohle je průchod do naší země, kde se právě nacházíme."

Sebral ze země tři kamínky. „Tohle je naše město, Witherton, kde jsme žili," řekl a položil jeden kamínek nedaleko průchodu. „Tam je protijed."

„A tohle je místo, kde jste se vy všichni ukrývali?" zeptal se Richard a obkroužil prstem kruh kolem prvního kamínku. „V kopcích kolem Withertonu?"

„Většinou jižně od něj," řekl Owen a ukázal na onu oblast. Pak umístil téměř do středu oválu druhý oblázek. „Tady se nachází další lahvička protijedu. Ve městě zvaném Hawton." Pak položil třetí kamínek ke kraji oválu. „A tady je třetí ampule, ve městě zvaném Northwick."

„Takže," řekl Richard, „se potřebuji dostat do jednoho z těchto míst a získat protijed. Vzhledem k tomu, že vaše město je nejmenší, budu mít asi největší šanci tam."

Někteří muži zavrtěli hlavami, jiní odvrátili pohled.

Owen vypadal poněkud ztrápeně. „Je mi líto, lorde Rahle, ale jedna z oněch ampulí nestačí. Uplynulo už mnoho času. Teď už by nestačily ani dvě. Muž, který jed vyrobil, řekl, že pokud uplyne hodně času, budou k uzdravení zapotřebí všechny ampule.

Řekl, že pokud si nevezmete první ampuli protijedu, kterou jsem vám přinesl, okamžitě, budou účinky jedu pouze na nějaký čas pozastaveny. Pak budete k úplnému vyléčení potřebovat všechny tři další ampule. Řekl, že v tom případě bude otrava probíhat ve třech stadiích. Pak budete muset vypít všechny tň ampule, jinak zemřete."

„Ve třech stadiích? Co to znamená?' zeptal se Richard.

„Prvním stadiem je bolest v hrudi. Druhým stadiem je závrať, kvůli které se nebudete moci udržet na nohou." Owen uhnul před Richardovým pohledem. „Ve třetím stadiu vás jed oslepí."

Owen vzhlédl a dotkl se Richardovy paže, jako by chtěl rozptýlit jeho obavy. „Ale když si vezmete všechny tři ampule, uzdravíte se a vše bude zase dobré."

Richard si zamnul tváře. Bolest v prsou prozrazovala, že je v prvním stadiu otravy.

„Kolik mám času?"

Owen sklopil oči a rovnal si rukáv. „Nejsem si jistý, lorde Rahle. Cesta sem nám zabrala už hodně času od chvíle, kdy jste si vzal první ampuli. Myslím, že už nesmíme ztrácet čas."

„Kolik času?" zeptal se Richard co nejklidnějším hlasem.

Owen polkl. „Upřímně řečeno, lorde Rahle, jsem překvapen, že vydržíte bolest prvního stadia. Bylo mi řečeno, že bolest bude s časem sílit."

Richard jen přikývl. Raději se nepodíval na Kahlan.

Vzhledem k tomu, že celý Bandakar okupoval Císařský řád, bude zřejmě velmi těžké získat ampuli z jednoho místa. A získat všechny tři se zdálo být nemožné.

„Dobrá, tlačí nás čas, a tak mám lepší nápad," řekl Richard. „Vyrobte mi ten protijed. Pak se nebudeme muset zdržovat jeho získáváním a rovnou se budeme moci začít zabývat bojem proti Císařskému řádu."

Owen pokrčil rameny. „To nemůžeme."

„Proč?" zeptal se Richard. „Už jste ho předtím vyrobili - vyrobili jste protijed, který jste pak ukryli. Udělejte to znovu."

Owen znovu pokrčil rameny. „To nemůžeme."

Richard se trpělivě nadechl. „Proč ne?“

Owen ukázal na malý váček, který přinesl - váček s prsty tří dívek. „Jed i protijed připravil otec těch dívek. On byl jediný, kdo věděl, jak připravit všechny rostliny, které protijed obsahuje. My nevíme, jak je připravit, ani neznáme ingredience, které obsahuje.

Možná že v některých městech jsou lidé, kteří by dokázali protijed připravit, ale já je neznám. Možná že už ani nejsou naživu. Ani bychom je ve městech okupovaných Císařským řádem nedokázali najít. A i kdybychom to dokázali, nevíme, z čeho byl připraven jed. Jediná šance je získat ony tři ampule."

Richarda bolela hlava tak silně, že nevěděl, jak dlouho to ještě vydrží. Když mu Kahlan položila ruku na rameno, vděčně na ni položil svou.

„My vám pomůžeme protijed dostat, lorde Rahle," řekl jeden z mužů.

Další přikývl. „Ano. Pomůžeme vám."

Všichni muži začali přitakávat.

„Většina z nás byla nejméně na dvou místech, kde jsou ampule ukryty," řekl Owen. „Někteří dokonce na všech třech. Protijed jsem ukrýval já, ale řekl jsem ostatním kam, abychom všichni ta místa znali. Víme, kam jít, abychom získali ampule. A vám to také řekneme."

„Dobrá. Teď tedy k tomu, co podnikneme potom," řekl Richard a zahleděl se na kamennou mapu. „Kde je Nicholas?"

Owen se sklonil a poklepal na kamínek uprostřed. „Tady, v Hawtonu."

Richard se na Owena podíval. „To mi neříkej. Ty jsi ukryl protijed do budovy, kde jsi viděl Nicholase."

Owen sebevědomě pokrčil rameny. „V té době se to zdálo jako dobrý nápad. Teď bych si přál, abych se tenkrát rozmyslel lépe."

Cara, která stála hned za Richardem, obrátila oči v sloup. „Divím se, že jsi tu ampuli nevrazil Nicholasovi přímo do ruky a nepožádal ho, aby ti ji pohlídal."

Owen se snažil rychle změnit téma hovoru a ukázal na kamínek, který představoval Northwick. „V tomhle městě se ukrývá Mudrc. Možná že by nám pomohli mluvčí. Možná že by nám Mudrc dal požehnání a pomohli by nám lidé."

Po všem, co slyšel o obyvatelích Bandakaru, Richard nevěřil, že by se mohl spolehnout na jejich významnější pomoc.

„Aby se nám mohlo podařit to, co tví lidé právoplatně požadují - vymýtit Císařský řád, nebo ho aspoň vytlačit z vašich domovů - musíte nám pomoci. Kahlan, Cara, Jennsen, Tom a já to sami nedokážeme."

„Co po nás budete chtít?" zeptal se Owen. „Vždyť už jsme vám slíbili, že vás zavedeme tam, kde je ukryt protijed. Co více můžeme udělat?"

„Budete nám muset pomoci zabíjet muže Císařského řádu."

V té chvíli začali muži rozzlobeně protestovat. Všichni mluvili najednou, vrtěli hlavami, mávali ru kama. Přestože Richard nedokázal rozeznat všechna jejich slova, bylo jasné, co si o jeho požadavku myslí. A všechna slova, která rozeznal, byly námitky, že nemohou zabíjet.

Richard vstal. „Víte, co ti muži udělali," řekl silným hlasem, který muže donutil zmlknout. „Utekli jste, abyste nebyli zabiti. Víte, jak bylo nakládáno s vašimi lidmi. Víte, co se stalo vašim blízkým v zajetí."

„Ale my nemůžeme ublížit druhému," řekl Owen. „Nemůžeme."

„Tak nejednáme," řekl další.

„Vyháněli jste kriminálníky skrz hranici," řekl Richard. „Jak jste je donutili, aby šli, když to odmítli?"

„Když to bylo nutné," řekl jeden z mužů, „tak jsme takového zločince svázali a k hranici ho přivedli. Tam jsme mu řekli, že je vyhnancem a že musí opustit naši zem. Když to stále odmítal, přivedli jsme ho k prudce se svažujícímu skalnímu svahu, položili ho na něj a pustili ho nohama napřed dolů, takže sklouzl až za hranici. Když se tak stalo, už se nemohl vrátit."

„Pochopili jsme všechno, co jste nám povídal," řekl Owen, „ale nemůžeme udělat to, co po nás chcete. Jednali bychom nesprávně. Byli jsme vychováni k tomu, abychom neubližovali ostatním."

Richard popadl váček s dívčími prsty a zamával jím mužům před očima. „Každý z vašich bližních v zajetí nemyslí na nic jiného než na to, aby je někdo zachránil. Dovede si někdo z vás jen představit jejich hrůzu? Já vím, jaké to je být mučen, cítit se bezmocný a osamělý, myslet si, že se vám nepodaří nikdy uniknout. V takové situaci si

nic nepřejete víc, než aby to skončilo. Udělali byste cokoliv, aby to skončilo."

„Právě proto potřebujeme vás," řekl jeden starší muž. „Musíte to udělat. Musíte nás zbavit Císařského řádu."

„Už jsem vám řekl, že to sám nedokážu. Pokud se podrobíte mužům, kteří dokáží dělat takové věci jako Císařský řád, nic se nevyřeší. Jen přibudou oběti. Muži Císařského řádu jsou zlo a vy s ním musíte bojovat."

„Ale kdybyste s nimi promluvil tak, jako jste promluvil s námi, tak by pochopili, že jednají špatně. Pak by se určitě změnili."

„Ne, to by neudělali. Jim na životě nezáleží. Oni se rozhodli mučit, znásilňovat a zabíjet. Naše jediná šance na přežití, jediná šance pro budoucnost, je zničit je."

„Ale my nemůžeme ublížit jinému," řekl jeden muž.

„Ano, ublížit druhému je špatné," souhlasil Owen.

„Vždycky je nemorální ublížit jinému člověku," prohlásil jeden starší muž. „Ti, kteří jednají špatně, zjevně potřebují naše porozumění a ne naši nenávist. Nenávist způsobí jen další nenávist. Násilí rozpoutá řetězec dalšího násilí, který nikdy nic nevyřeší."

Richardovi se zdálo, že veškeré pomyslné území, které při jednání s těmito muži zatím získal, opět pomalu ztrácí. Chtěl si uhladit vlasy, když si všiml, že má prsty od krve. Nechal ruku klesnout, ale zdvihl hlavu.

„Otrávili jste mě, abych pro vás ty muže zabil. Už tímto činem jste dokázali, že někdy akceptujete realitu, že si uvědomujete, že je nutné zabíjet, aby byly zachráněny nevinné životy - proto jste mě chtěli."

„Potřebujeme získat svobodu," řekl jeden z mužů. „Mysleli jsme si, že by mohl stačit váš rozkaz jako vládce k tomu, aby ti muži ze strachu před vámi odešli a nechali nás být."

„A právě proto mi musíte pomoci. Právě jste to sami řekli - ze strachu přede mnou. Musíte mi pomoci, aby ze mě šel strach. Pokud nebudou věřit, že jim ode mne něco skutečně hrozí, proč by pak opouštěli vaši zem?"

Jeden z mužů si založil ruce na prsou. „Mysleli jsme si, že byste nás mohl zbavit Císařského řádu bez násilí, bez zabíjení, ale to už zá-

leží na vás, můžete zabíjet, pokud je to váš způsob. My nemůžeme zabíjet. Už od počátků našeho národa nás naši předkové učili, že zabíjení je špatné. To musíte udělat vy."

Další souhlasně přikývl a řekl: „Je vaší povinností pomoci těm, kteří nemohou dělat to, co dokážete vy."

Richard se odvrátil, zavřel oči a promnul si spánky. Myslel si, že se už těm mužům přiblížil, že je prohlédl, a že je - v jejich vlastním zájmu - přiměl samostatně myslet.

Nemohl věřit, že ti muži po všem, co jim řekl, nechají své milované v rukou mučitelů a vrahů, než aby byli ochotni těmto vrahům ublížit. Tím, že odmítali pohlédnout do tváře reality, vydávali dobro do rukou zla a život do rukou smrti.

Uvědomil si, že vlastně vědomě odmítají realitu zla.

Někde hluboko uvnitř hrudi cítil Richard s každým nádechem bolest. Potřeboval protijed. Jeho čas se krátil.

Ale takhle osamělý nemůže vyřešit své problémy. Dar ho zabíjel stejně nemilosrdně jako jed. Hlava ho bolela tak, že si myslel, že bude každou chvíli zvracet. Dokonce i kouzlo meče ho zradilo.

Richard se bál jedu, ale ještě více se bál smrti, kterou by mu způsobil dar. Jed, ať už byl jakkoliv nebezpečný, byl jasně definovaným případem s jasným způsobem léčby. Ale co se týče daru, cítil se naprosto ztracený.

Richard se ohlédl a podíval se do Kahlaniných utrápených očí. Viděl, že nemá žádné řešení, které by mu mohla nabídnout. Vypadala unaveně, jedna ruka jí visela bezvládně podél těla a svírala výstražné světlo, které mu říkalo, že umírá, ale nenabízelo žádná řešení, jak z toho ven. Jako by jeho život nepatřil jemu, ale komusi jinému.

Toto pojetí nebylo o nic méně nebezpečné než jed, který mu koloval v žilách... byl to požadavek, aby se obětoval.

Richard si od Kahlan malou sošku vzal a podíval se na ni. Inkoustová čerň už pohltila dobrou polovinu jejího povrchu. Jeho život se pomalu vytrácel. Písek stále proudil otvorem. Jeho čas se krátil.

Socha Kaja-Ranga, dávného čaroděje, který mu výstražné světlo poslal a uložil mu nesplnitelný úkol, se nad ním rýsovala jako tichá výtka.

Muži za ním se shromáždili blíže k sobě a jeden přes druhého hovořili o své víře, svých zvyklostech, své odpovědnosti, svých prastarých ideálech a o tom, že muži Císařského řádu jednají špatně, protože byli svedeni, a stále ještě mohou být napraveni. Hovořili o Mudrci a všech mluvčích, kteří je přivedli na cestu míru a nenásilí. Všichni se navzájem ujišťovali, že po této cestě musejí jít.

Snažit se pozvednout tyto muže k tomu, aby pochopili, co je správné a nezbytné, se zdálo stejně těžké, jako prostrčit velblouda uchem jehly.

Richard se cítil být v pasti kvůli naivním názorům těchto lidí, kvůli jedu, který mu podali, kvůli bolestem hlavy, kvůli Nicholasovi, který je pronásledoval, a kvůli dávno mrtvému čaroději, který sem dosáhl až odkudsi z podsvětí, aby se ho pokusil zotročit a přimět k neuskutečnitelnému úkolu.

V Richardovi se vzepjala vlna hněvu. Mrštil malou figurkou proti soše Kaja-Ranga.

Když se soška roztříštila o kamenný podstavec monumentu, muži se přikrčili. Jantarové úlomky se spolu s inkoustově černými střepinami rozletěly na všechny strany. Písek z vnitřku sošky se vysypal na zem před podstavcem.

Vystrašení muži rázem ztichli.

Nad nimi letěly temné mraky, tak nízko, že se zdálo, že je možné natáhnout ruku a dotknout se jich. Ve vzduchu poletovalo několik sněhových vloček. Kolem byla neprostupná mlha, která zcela izolovala vršek hory se sochou od okolního světa. Richard mlčel. Pohledy všech se upíraly právě na něj.

Slova napsaná v horní d'haranštině na podstavci sochy se ozvala v Richardově mysli.

Obávej se porušení pečeti k císařství za ní, protože za ní je zlo - ti, kteří nevidí.

Ta slova v horní ďharanštině mu znovu a znovu zvučela v hlavě. Jejich překlad se mu stále nějak nezdál.

„Dobří duchové," zašeptal Richard v náhlém prohlédnutí. „Přeložil jsem to špatně. Nápis říká něco jiného."

Kapitola třináctá

Kahlan krvácelo srdce při pomyšlení, jakým utrpením musí Richard kvůli těmto mužům procházet. Právě když už si začínala myslet, že se Richardovi podařilo přivést je k porozumění pravdy, které nezbytně potřebovali pro vlastní záchranu, začali se muži vracet ke své slepé víře.

Richard však vypadal, jako by na muže zcela zapomněl. Stál a díval se na zbytky výstražného světla, které roztříštil o podstavec sochy. Kahlan k němu přistoupila a zašeptala: „Co tím myslíš, že jsi to přeložil špatně?"

„Špatně jsem přeložil nápis na soše Kaja-Ranga," řekl Richard. „Vzpomínáš, jak jsem říkal, že je nápis nějak divný?"

Kahlan se podívala na sochu a pak znovu na Richarda. „Ano."

„Ve skutečnosti není vůbec divný, jen jsem ho špatně pochopil. Snažil jsem se ho vyložit podle toho, co jsem si myslel, že bude říkat. Myslel jsem si, že bude říkat - ti za hranicí nevidí kouzla - a proto jsem nepochopil, co jsem měl přímo před očima. To, co jsem řekl předtím, není pravý význam nápisu."

Kahlan ho vzala za ruku. „Co tím chceš říci?"

Richard ukázal na sochu: „Už vím, kde jsem při překladu udělal chybu a proč jsem s ním měl potíže. Říkal jsem, že si překladem nejsem jist. Nápis neříká ‚Obávej se porušení pečeti k císařství za ní, protože za ní je zlo - ti, kteří nevidí.' "

Jennsen přistoupila ke Kahlan a naklonila se k Richardovi. „Jsi si jistý?"

Richard se znovu podíval na sochu. „Ano, teď už ano."

Kahlan ho znovu zatahala za rukáv, aby se na ni podíval. „A co tedy říká?"

Richard neodpověděl, místo toho náhle vykročil k soše. Muži se rozestoupili a nechali ho projít. Kahlan šla hned za ním a poblíž se držela i Cara. Jennsen popadla Bettyin provaz a táhla kozu za nimi. Tom zůstal na místě a nespouštěl muže z očí.

Richard došel k soše, smetl z okraje podstavce poprašek sněhu a znovu odkryl slova v horní d'haranštině, která kdosi do sochy vytesal. Kahlan viděla, jak se Richardovy oči pohybují, když si znovu četl nápis.

Zdálo se jí, že ho momentálně přestala bolet hlava. Nechápala, proč bolest čas od času náhle zmizí, ale měla z toho radost.

„Část té věty mě trochu mátla," řekl. „Teď už jí ale rozumím. Nápis neříká ‚Obávej se porušení pečeti k císařství za ní, protože za ní je zlo: ti, kteří nevidí.' "

Jennsen nakrčila nos. „Ne? Takže tím nejsou myšleni lidé bez daru?"

„Ale ano, jsou, ale ne v tomto ohledu." Richard poklepal na podstavec sochy. „Nápis neříká ‚protože za ní je zlo: ti, kteří nevidí', ale něco poněkud jiného. Říká: *‚Obávej se porušení pečeti k císařství za ní, protože za ní jsou ti, kteří nevidí zlo.'* "

Kahlan pozvedla obočí. „... ti, kteří nevidí zlo."

Richard ukázal obvázanou rukou na sochu: „Toho se Kaja-Rang obával nejvíce. Ne těch, kteří nevidí kouzla, ale těch, kteří nevidí zlo. Tohle je jeho varování světu." Ukázal palcem přes rameno na skupinu mužů. „Tak je to."

„Myslíš, že když tito lidé nevidí kouzla, tak kvůli tomu také nedokážou rozpoznat zlo?"

„Možná si to myslel Kaja-Rang, ale já si to nemyslím."

„A jsi si jistý?' zeptala se Jennsen.

„Ano."

Richard se otočil k mužům a promluvil: „Tady, v kameni, zanechal Kaja-Rang varování světu. Varuje před těmi, kteří nedokážou vidět zlo. Vaši předkové byli vyhnáni z Nového světa, protože byli zcela bez daru. Ale tento muž, tento mocný čaroděj, Kaja-Rang, se jich obával kvůli něčemu jinému: jejich idejím. Obával se jich, proto-

že odmítali vidět zlo. To bylo to, co učinilo vaše předky nebezpečnými pro lidi Starého světa."

„Jak je to možné?' zeptal se jeden muž.

„Když byli vaši předkové vyhnáni na neznámé místo ve Starém světě, museli držet co nejvíce pohromadě. Tolik se obávali odmítnutí, vyhnání, že se vyhýbali odmítnutí kohokoliv ve svém středu. To se zřejmě vyvinulo v silnou víru, že by se měli pokusit neodsuzovat nikoho, ať už udělal cokoliv. Proto odmítli zlo jako takové, ze strachu, že by někoho museli soudit. Kdyby někoho soudili pro zlo, které spáchal, bylo by tu nebezpečí, že by ho museli vyloučit ze svého středu.

V tomto svém úniku od reality si vymysleli nesmyslné fráze, jako například ‚nic není pravda' nebo ‚nikdo nemůže znát pravou tvář reality'. Pak už nemohli připustit, že někdo páchá zlo. Bylo pro ně lepší zlo odmítnout, než potrestat jeho pachatele v jejich středu.

Když svou víru začali šířit kolem, asi to Kaja-Ranga varovalo. Kdyby se tato víra rozšířila, stalo by se celé lidstvo nakonec obětí tolerovaného zla."

Richard prstem poklepal na hranu podstavce: „Je tady také další nápis, ze kterého vyplývá, jak se Kaja-Rang rozhodl celou situaci řešit.

Čaroděj totiž shromáždil nejen všechny lidi bez daru, kteří byli vyhnáni z Nového světa, ale také všechny ty, kteří ve Starém světě už stačili propadnout jejich zvrácené filozofii, a všechny je uzavřel do Císařství Bandakar.

První vyhnanství - vyhnání lidí z Nového světa do Starého - bylo nespravedlivé. Ale druhé vyhnanství, ze Starého světa do země tady za horami, to už bylo zasloužené."

Jennsen, hrající si s ohryzaným koncem Bettyina provazu, se zatvářila nejistě.

„Vážně si myslíš, že s těmi neobdarovanými byli vyhnáni ještě další lidé? To by znamenalo, že sem poslali velké množství lidí. Jak je Kaja-Rang mohl přimět k poslušnosti? Vyhrožoval jim snad nějak?"

Muži přikyvovali na znamení, že je napadla stejná otázka.

„Nevěřím, že horní d'haranština byla tady dole běžným jazykem. Spíše se domnívám, že to byl umírající jazyk, který používali jen jistí vzdělaní lidé, zvláště čarodějové. Kaja-Rang pojmenoval lidi, které

poslal do země mezi horami, Bandakar - vyhnaní. Podle mě ti lidé nevěděli, co to znamená. Jejich císařství se nejmenovalo Pilíře světa nebo tak, aby byla všem hned zřejmá souvislost s lidmi bez daru. Podle dalšího nápisu na soše se dá usuzovat, že vyhnáni nebyli jen lidé zcela bez daru, ale také ti, kteří přijali jejich víru. Všichni dohromady byli Bandakar: vyhnaní.

Smýšleli o sobě jako o velice osvícených lidech. Kaja-Rang toho využil a oklamal je. Řekl jim, že tohle místo je tu pro ně, aby tu byli chráněni, dokud svět nebude připraven je přijmout. Zařídil to tak, aby si mysleli, že je sem posílá proto, že jsou lepší než ostatní. Vzhledem k tomu, že tito lidé nebyli zvyklí uvažovat realisticky, uvěřili mu a začali spolupracovat na svém vyhnání. I podle toho, co se zde píše, šli do vyhnanství rádi, věřili, že jdou do své země zaslíbené. Když tu byli uzavřeni, smísili se lidé s jiskrou daru s těmi zcela bez daru a jejich potomstvo už bylo celé zcela neobdarováno."

„A Kaja-Rang skutečně věřil, že jsou tak strašnou hrozbou pro zbytek světa?" zeptala se Jennsen. Muži znovu přikývli, spokojení, že někdo tuto otázku položil. Kahlan si pomyslela, že by Jennsen mohla klást otázky za ně a stát se klidně jejich mluvčí.

Richard ukázal nahoru na sochu Kaja-Ranga. „Podívejte se na něj. Co vlastně dělá? Symbolicky dohlíží na hranici, kterou sem umístil. Hlídá tento průchod, hlídá pečeť, která brání všem pokračovat v cestě k tomu, co leží za ní. Věčně ostražitý drží ruku na svém meči, který je vždy připraven, aby ukázal závažnost a nebezpečí.

Lidé Starého světa cítili k tomuto velkému muži takovou věčnost, že na počest toho, co vykonal, postavili tento monument. Hrozba, kterou představovali vyhnanci, rozhodně nebyla nijak bezvýznamná.

Kaja-Rang dohlíží na hranici dokonce i po své smrti. Z podsvětí mi poslal varování, že pečeť byla porušena."

Richard v napjatém tichu počkal, až se muži opět podívají na něj.

„Kaja-Rang vyhnal vaše předky nejen proto, že neviděli kouzla, ale hlavně proto, že neviděli zlo."

Muži se dívali jeden na druhého. „Ale to, co vy nazýváte zlem, je jen způsob, jak vyjádřit vnitřní bolest," řekl jeden z nich, spíše prosebným tónem než jako námitku.

„To je pravda," řekl další Richardovi. „Tvrdit o někom, že je zlý, je předpojatost. Jen mu tím můžeme onu vnitřní bolest způsobit. Takové lidi je třeba přijmout a učit je, vymýtit jejich strach z druhých. Oni pak už nebudou jednat násilně."

Richard ukázal na sochu. „Kaja-Rang se vás bál, protože jste nebezpeční pro všechny. Ne proto, že jste bez daru, ale proto, že přijímáte zlo ve svém učení. Tím zlu umožňujete, aby se stalo mnohem silnějším. Vystavujete své nahé císařství temným stínům zla."

Po chvíli napjatého ticha promluvil jeden starší muž. „Tahle víra ve zlo, jak tomu říkáte, je velmi netolerantní. Není ničím jiným než nespravedlivým odsuzováním vašich bližních. A nikdo z nás, dokonce ani vy, nemá právo soudit druhé."

Kahlan věděla, že Richard je velmi trpělivý, ale ne příliš tolerantní. Měl s těmito muži velkou trpělivost, ale Kahlan si všimla, že míra jeho tolerance byla překročena. Skoro očekávala, že teď vytáhne meč.

Richard vstoupil mezi muže a svým dravčím pohledem donutil několik mužů ucouvnout. „Vy si o sobě myslíte, že jste osvícení, ale to nejste. Ve skutečnosti jste otroci, kteří čekají na svého pána. Jste oběti, čekající na své vrahy. A ti vrazi k vám už přišli."

Richard popadl malý váček a stoupl si před muže, který mluvil jako poslední. „Nastav ruku."

Muž se podíval na své druhy. Pak natáhl ruku.

Richard sáhl do váčku a položil mu na dlaň malý prst se scvrklým masem a pokrytý skvrnami zaschlé krve.

Muž zjevně nechtěl mít prst na dlani, ale když se podíval do Richardových planoucích očí, neodvážil se jej shodit na zem. Richard procházel mezi muži a několika náhodně vybraným přikázal nastavit ruku. Kahlan mezi nimi poznala muže, kteří měli nejvíce námitek. Na každou nastavenou dlaň položil Richard prst, dokud váček nebyl prázdný.

„To, co držíte v ruce, je výsledkem zla," řekl Richard. „Všichni víte, že je to pravda. Všichni víte o zlu, které zaplavilo vaši zemi.

Všichni jste to chtěli změnit. Všichni jste se chtěli toho zla zbavit. Všichni jste chtěli žít. Všichni jste chtěli, aby přežili vaši blízcí.

Všichni jste doufali, že se to podaří, aniž byste museli pohlédnout pravdě do očí. Já jsem se vám pokoušel vysvětlit věci, které vám měly pomoci pochopit pravou povahu boje, který nás všechny čeká."

Richard si přehodil přes rameno pláštěnku.

„S vysvětlováním jsem skončil.

Chtěli jste, abych přišel do vaší země. Svého cíle jste dosáhli. Teď se musíte rozhodnout, jestli budete pokračovat v tom, o čem víte, že je správné."

Richard se znovu postavil před ně a zdvihl hlavu; pochva jeho meče zářila v měkkém přísvitu zamračené oblohy a černá tunika prošitá zlatem kontrastovala s okolní mlhou i se zasněženými vrcholky v pozadí. Vypadal jako pravý lord Rahl. Kahlan ho ještě nikdy neviděla v tak dominantní pozici.

„Řeknu vám, co se teď bude dít," řekl Richard tichým, ale rozhodným hlasem. „Dáte svou zem a svou loajalitu D'Haranské říši, nebo se stanete součástí Císařského řádu. Jsou jen dvě možnosti. Žádná jiná není. Ať se vám to líbí nebo ne, musíte si vybrat. Pokud odmítnete učinit rozhodnutí, rozhodne za vás běh událostí a pravděpodobně skončíte v rukou Císařského řádu. Ale neudělejte chybu, protože za chyby se platí.

V rukou Řádu budete buď zabiti nebo zotročeni. Myslím, že víte moc dobře, co to obnáší. Vaše životy pro ně nebudou mít žádnou cenu a použijí vás, aby šířili zlo.

Jako občanům D'Haranské říše budou vaše životy patřit vám. Očekávám od vás, že povstanete a budete sami bránit své právo na svobodný život.

Pečeť, která uzavírala vaše císařství, padla. Nevím, jak ji obnovit, ani nevím, jestli bych to udělal, kdybych to uměl. Císařství Bandakar už prostě neexistuje.

Už vás nelze nechat být těmi, kterými jste byli, a ochraňovat vás. Možná že by Císařský řád mohl být vyhnán z vaší země, ale nemůže být bez boje držen za jejími hranicemi navždy, protože jeho záměrem je obsadit a zničit vaši zem.

Takže si vyberte. Otroci nebo svobodní muži. Život nebude lehký, ať už se rozhodnete jakkoliv. Jako svobodní muži budete muset bojovat, pracovat a přemýšlet, ale budete se moci zároveň těšit z ovoce svých činů.

Svoboda musí být vybojována a pak musí být chráněna před takovými, jako je Císařský řád.

Já jsem lord Rahl. Mám v úmyslu získat protijed. Pokud se rozhodnete bojovat, pokud se rozhodnete zbavit sebe i své bližní zla, pak vám pomohu.

Pokud se rozhodnete opačně, pak se můžete vrátit a dovolit Císařskému řádu, aby s vámi naložil, jak uzná za vhodné, nebo před ním můžete stále utíkat. Pokud budete utíkat, možná že po nějaký čas přežijete, ale nakonec stejně zemřete jako ustrašená zvířata, která nikdy nežila plnohodnotným životem.

Podívejte se na krvavé prsty ve svých dlaních. Podívejte se, co zlo způsobilo vašim dětem. Měli byste nenávidět muže, kteří to udělali. Pokud tomu tak není, nemáte co dělat mezi námi, kteří ctíme život.

Chci, aby každý z vás o těch dětech přemýšlel, o jejich utrpení, o jejich touze, aby jim nebylo ubližováno. Přemýšlejte, jaké to pro ně asi bylo, být osamoceni v rukou těch zlých mužů. Máte právo ty muže nenávidět. Nebojte se té oprávněné nenávisti, protože jejím prostřednictvím nenávidíte zlo.

Mám v úmyslu získat protijed, abych mohl žít. Během tohoto úkolu hodlám zabít co nejvíce zlých mužů. Když půjdu sám, možná že se mi podaří získat protijed, ale nemůže se mi podařit osvobodit vaši zem od okupantů.

Pokud se rozhodnete jít se mnou a pomoci mi v boji, možná máme šanci.

Nevím přesně, co nás čeká, takže vám nemohu poctivě říci, jakou máme šanci. Jen vám mohu říci, že když se k nám nepřidáte, je naše šance prakticky nulová."

Richard zdvihl prst. „Neudělejte chybu. Pokud se k nám přidáte a budeme bojovat, někteří z vás pravděpodobně zemřou. Pokud ne, zemřeme všichni. A když nezemře naše tělesná schránka, určitě zemře náš duch. Pod nadvládou, jakou vám už ukázal Císařský řád, nežije

nikdo, přestože těla chvíli vydrží hrůzy otroctví. Pod nadvládou Řádu nepřežije žádná duše."

Když Richard skončil a díval se jim postupně do očí, muži mlčeli. Většina před jeho pohledem uhnula, nebo se už předem dívala do země.

„Pokud se ke mně v tomto boji přidáte," řekl Richard pomalu, „budu po vás chtít, abyste zabíjeli muže Císařského řádu. Pokud si myslíte, že rád zabíjím, mohu vás ujistit, že se zcela mýlíte. Nenávidím to. Dělám to jen proto, abych ochránil vlastm život. Nikdy po vás nebudu chtít, abyste v tom našli zalíbení. Je nezbytné zabíjet, ale ne mít to rád. Budu od vás očekávat, že budete milovat život a uděláte všechno, co bude nezbytné, aby byl život zachován."

Richard zdvihl jeden z předmětů, který vyrobili, zatímco čekali, až Tom a Owen přivedou ostatní muže. Byla to pořádně tlustá tyč z dubového dřeva. Na jednom konci byla ořezaná tak, aby padla dobře do ruky, a směrem ke druhému konci se zužovala a končila špičkou.

„Vy nemáte zbraně. Když jsme čekali, až sem přijdete, nějaké jsme vám vyrobili." Richard naznačil Tomovi, aby kněmu přistoupil. „Muži Císařského řádu v těchto předmětech zbraně nepoznají, alespoň ne hned. Když se vás zeptají, můžete jim říci, že tyto nástroje používáte na dělání děr do země, do kterých pak sázíte rostliny."

Richard levačkou popadl Toma za košili a pomalu, náznakem předvedl, jak zbraň použít - bodnout zespoda nahoru do břicha, pod žebra. Tváře některých mužů se zkroutily znechucením.

„Tato zbraň snadno pronikne měkkými částmi člověka, jako je například břicho," poučoval je Richard. „Když už máte zbraň zabodnutu, prudce s ní trochu trhněte do strany, aby se v tom úzkém místě zlomila. Potom už nepřítel nebude schopen ji vytáhnout ven. A s takovouhle věcí ve vnitřnostech po vás nikdo nepůjde a pravděpodobně se ani neudrží na nohou. A vy budete moci uniknout."

Jeden z mužů zdvihl ruku. „Ale takovéhle dřevo, pokud je mokré, se nezlomí. Jeho vlákna se jen ohnou."

Richard tomu muži hodil zbraň. Když ji muž chytil, řekl mu: „Podívej se do středu, kde je v úzkém místě zářez. Dřevo bylo navíc vysušeno nad ohněm. Podívej se také na zašpičatělý konec. Špička je rozříznuta do čtyř hrotů, takže když zbraň zabodneš, je velká šance, že

se hroty rozevřou a nadělají více škody. Jedním zásahem tak vlastně nepříteli uštědříš čtyři bodnutí.

Pokud nezemře na místě, určitě nepřežije déle než den. A já chci, aby strach z bolesti a smrti, který vyvolávají v druhých, udeřil i na ně. Když se budou bát, možná začnou přemýšlet o tom, že by utekli. Budou špatně spát, budou unavení, takže když se k nim dostaneme, bude snazší je zabít."

Richard zvedl další předmět. „Tohle je malý samostříl." Podržel zbraň nad hlavou, aby ji viděli všichni muži, a začal popisovat její části. Jak vidíte, tětiva drží tady na tom čepu. Spoušť je umístěna tady v té drážce. Když ji zmáčknete, roztočí se čep, uvolní se tětiva a vystřelí se šíp. Není to jednoduché a vy nemáte zkušenosti s používáním takovýchto zbraní, ale na krátkou vzdálenost není potřeba být bůhvíjaký střelec.

Mám rozdělaných celkem dost samostřílů a celou hromadu dřevěných kopí. Díky věcem, které jste přinesli, je můžeme dokončit. Jsou vyrobené dost primitivně a nebudou dobré na větší vzdálenost, ale jsou malé a můžete je schovat pod kabát. Přitom nezáleží na tom, jak velký a silný chlap se proti vám postaví - může ho zabít i ten nejmenší z vás. Proti takovéto zbrani ho z malé vzdálenosti neochrání ani drátěná košile. Tato zbraň je skutečně smrtící."

Richard ukázal mužům hole z tvrdého dřeva, do kterých ještě hodlal nabít hřebíky. I taková zbraň se dá poměrně dobře ukrýt. Pak jim ještě ukázal šňůru, na jejíž koncích byla malá dřevěná držátka. S takovou šňůrou lze uškrtit muže zezadu.

„Když použijeme tyto zbraně, brzy se dostaneme k lepším - k mečům, nožům a sekerám."

„Ale lorde Rahle," řekl Owen, vyhýbaje se Richardovi pohledem, „i kdybychom souhlasili, že se k vám přidáme v boji, nejsme bojovníci. Muži Řádu jsou násilníci, kteří mají s bojem zkušenosti. Nemáme proti nim žádnou šanci."

Ostatní muži se souhlasně přidali. Richard ale zavrtěl hlavou a zdvihl ruku, aby je utišil.

„Podívejte se na ty prsty, které máte v dlaních. Zeptejte se sami sebe, jakou šanci měly proti vojákům ty malé holčičky. Zeptejte se

sami sebe, jakou šanci mají vaše matky, sestry a dcery. Vy jste pro ně jedinou nadějí. Vy jste jedinou nadějí i pro sebe samé.

S největší pravděpodobností byste proti vojákům Císařského řádu neměli šanci ani vy. Ale já nemám v úmyslu s nimi bojovat tak, jak si myslíte. To by byl jen dobrý způsob, jak se nechat zabít." Richard ukázal na jednoho mladšího muže. „Co vlastně chceme? Proč jste ke mně přišli?'

Muž vypadal zmateně. „Zbavit se mužů Císařského řádu?"

„Ano," řekl Richard. „To je pravda. Chcete se zbavit vrahů. Ale to poslední, co byste chtěli, je s nimi bojovat."

Muž ukázal na zbraně. „Ale tyhle věci..." „Ti muži jsou vrazi. Naším úkolem je popravit je. Chceme se vyhnout bojům. Kdybychom s nimi bojovali, riskovali bychom, že budeme zraněni nebo zabiti. Neříkám, že s nimi nebudeme muset bojovat, ale není to naším cílem. Ale stane se, že narazíme na omezený počet vojáků Císařského řádu, a pak je můžeme překvapit a pobít je dříve, než skutečný boj začne. Uvědomte si, že nepřítel je zvyklý, že obyvatelé vaší země nekladli žádný odpor. Máme šanci jen pobít, než jim vůbec dojde, že by měli pozvednout zbraně.

Ale pokud na ně nenarazíme, tím lépe. Pokud ano, je naším cílem je zabít. Zabít každého z nich, každého, koho budeme moci. Zabít je, když budou spát, když se jejich pozornost bude upírat jinam, když budou jíst, když si budou povídat, když budou pít, když si vyjdou na procházku.

Oni jsou zlo. Musíme je zabít a ne s nimi bojovat."

Owen zdvihl ruku. „Ale lorde Rahle, když je začneme zabíjet, mohou se začít mstít na všech, které mají v rukou."

Richard se díval na muže a čekal, až se všichni uklidní a budou dávat pozor.

„Vy jste už rozpoznali pravdu o tom, že ti muži jsou zlo. Máte pravdu, možná že začnou zabíjet zajatce, aby vás přiměli se vzdát. Ale oni už je zabíjejí teď. A budou zabíjet dál a stále víc. Čím dříve je zabijeme, tím dříve bude po všem a tím dříve vraždění skončí. Někteří ztratí svůj život, ale osvobodí tím ty, kteří přežijí. Pokud neuděláme nic, vydáme všechny ty nevinné lidi na milost zlu. A zlo žádnou mi-

lost nezná. Jak už jsem řekl, se zlem nemůžete vyjednávat. Musíte ho zničit."

Jeden z mužů si nesměle odkašlal: „Lorde Rahle, ale někteří z našich lidí se už k Císařskému řádu přidali, uvěřili jeho slovům. Ti nebudou chtít, abychom Císařský řád napadli."

Richard si nahlas povzdechl.

„Musel jsem zabíjet lidi, které jsem znal po celý svůj život, jen proto, že se přidali k Císařskému řádu. Uvěřili jeho učení a protože já jsem to učení odmítal, chtěli mě zabít. Je strašné muset zabít někoho, koho znáte. Ale kdybych to neudělal, bylo by to ještě horší. Může se stát, že se střetneme s některými z vašich lidí, kteří se přidali k Císařskému řádu. Buď to přežijeme my, nebo oni. V sázce dokonce budou životy i nás ostatních. Když se přidali ke zlu, nesmíme jim dovolit, aby nás zastavili při ničení zla.

Tohle také musíte vzít v úvahu při rozhodování, jestli se k nám přidáte, nebo ne."

Muži už nebyli jeho slovy vyvedeni z míry. Tvářili se vážně.

Richard vypadal vyčerpaně. I pro Kahlan samotnou bylo těžké dýchat ve zdejším řídkém vzduchu, proto si ani nedovedla představit, jak obtížné to muselo být po něj, když mu plíce zasáhl jed. Potřebovali by už opustit vysoké hory.

„Řekl jsem vám pravdu o všem, co je teď důležité," řekl Richard mužům. „Vaše budoucnost nyní záleží na každém z vás."

Tiše požádal Caru, Jennsen a Toma, aby posbírali jejich věci. Položil Kahlan lehce ruku na záda a ještě jednou se otočil k mužům. „My teď půjdeme zpátky do našeho tábora v lese. Vy se rozhodněte, co budete dělat. Pokud se rozhodnete přidat se k nám, sejděte dolů pod stromy, kde nás neobjeví pernatci, kdyby se zlepšilo počasí. Pokud se tak rozhodnete, budeme muset dokončit zbraně, které si pak rozeberete.

Pokud se někdo z vás rozhodne se k nám nepřidat, je to jen něm. My tady v táboře nezůstaneme dlouho. Pokud vás Císařský řád chytí, bude vás mučit, abyste prozradili, kde jsme. Proto chci být v té době už dávno pryč."

„Lorde Rahle," řekl Owen. „Tím chcete říct, že se musíme rozhodnout hned?"

„Už jsem vám řekl všechno, co jsme mohl. Jak dlouho na vás mají čekat ti, kteří jsou mučeni, znásilňováni a zabíjeni? Pokud se k nám rozhodnete přidat, sejděte dolů do našeho tábora. Pokud se rozhodnete opačně, přeji vám hodně štěstí. Jen se nás nesnažte stopovat, protože v tom případě bych vás musel zabít. Býval jsem lesním průvodcem, poznám, jestli nás sledujete."

Jeden z mužů, ten, který jako první ukázal Richardovi dva kamínky v dlani, vystoupil vpřed.

„Lorde Rahle, mé jméno je Anson," řekl a oči se mu zalily slzami. „Chci, abyste to věděl, chci, abyste věděl, kdo jsem. Jsem Anson."

Richard přikývl. „Dobře, Ansone."

„Děkuji vám za to, že jste mi otevřel oči. Vždycky mě napadaly podobné věci, jaké jste vysvětloval. Teď už vím proč, a vím, že mé oči byly slepé. Nechci už déle takhle žít. Už nechci věřit slovům, která nic neznamenají, a nechci, aby můj život ovládal Císařský řád.

Mí rodiče byli zabiti. Viděl jsem tělo svého otce viset z hradeb. On nikdy nikomu neublížil. Neudělal nic, čím by si zasloužil takovou smrt. Moji sestru zajali. Vím, jak s ní ti muži naložili. Nemůžu v noci spát, protože na to musím myslet, musím myslet na její utrpení.

Chci proti tomu bojovat. Chci zabít všechny ty zlé muže. Zaslouží si smrt. Chci je rozdrtit na prach, jak jste řekl.

Rozhodl jsem se k vám přidat a bojovat, abych získal zpět svou svobodu. Chci svobodně žít. Chci, aby ti, které miluji, mohli svobodně žít."

Kahlan byla ohromena, že slyší takovou řeč, navíc aniž by ji muž předem konzultoval s ostatními. Zatímco Anson mluvil, dívala se po ostatních mužích. Všichni pozorně naslouchali, co říká.

Richard se usmál a položil mladému muži ruku na rameno.

„Vítej do D'Hary, Ansone. Vítej doma. Rádi přijmeme tvou pomoc." Ukázal na Toma, Caru a Jennsen. „Pomohl bys nám vzít ty věci dolů do tábora, prosím?"

Anton přikývl. Byl velmi dobře stavěný, měl široká ramena a silný krk. Byl vlídný, ale vypadal velmi rozhodně a energicky. Kdyby patřil k Císařskému řádu, Kahlan by nechtěla, aby stanul proti ní.

Anson vzal několik věcí do náruče a vydal se dolů za Tomem. Za nimi šla Jennsen, táhnouce na provaze Betty.

Ostatní muži se dívali, jak Anson sestupuje dolů spolu s Carou, Tomem a Jennsen. Pak poodstoupili stranou, dále od sochy, a začali si mezi sebou cosi šeptat. Rozhodovali se, co mají dělat.

Richard se ještě jednou podíval na sochu Kaja-Ranga. Náhle cosi upoutalo jeho pozornost.

„Co se děje?" zeptala se Kahlan.

Richard ukázal rukou. „Ten nápis. Na přední straně podstavce pod jeho nohama."

Kahlan věděla, že předtím v těch místech žádný nápis nebyl. Byli už příliš daleko na to, aby mohla s jistotou říci, že tam nějaký nápis je. Podívala se dolů, aby spatřila, že ostatní sestupují k lesu, ale pak se vydala za Richardem, který začal znovu stoupat k soše. Muži dosud stáli opodál a diskutovali. Kahlan už rozpoznávala místo na podstavci, kde se roztříštilo výstražné světlo. Písek ze sošky, která představovala Richarda, ulpěl na přední straně podstavce.

Jak se blížili, nemohla Kahlan uvěřit tomu, co viděla. Vypadalo to, jako by písek rozrušil kámen a objevil se nápis. Předtím tam nic nebylo, o tom nepochybovala.

Kahlan znala mnoho jazyků, ale tenhle ne. Přesto jej rozpoznala. Byla to horní d'haranštinu. Kahlan přitáhla ruce k tělu, když pocítila závan studeného větru. Nad průsmykem neúnavně vířily temné mraky. Rozhlédla se kolem po impozantních horách, z nichž však byla většina skryta v mlze. Malou trhlinou v ní uviděla vzdálené údolí, které slibovalo zeleň a teplo.

A Císařský řád.

Raději se podívala na nápis na soše. Naklonila se k Richardovi a zašeptala: „Richarde, co je tam napsáno?"

Richard pomalu přejel prstem po písmenech a jeho rty bezhlesně opakovaly d'haranská slova.

„Osmé čarodějovo pravidlo," překládal Richard šeptem. „Talga Vassternich."

Kapitola čtrnáctá

Verna, následujíc posla, uskočila stranou, když kolem projela těsná formace jezdců. Podkovy koní byly pokryty blátem, nozdry rozšířené vzrušením. Oči jezdců, předkloněných nad krky koní, prozrazovaly odhodlání. Vzhledem k tomu, jaký byl v poslední době v táboře provoz, musela Verna dávat pozor pokaždé, když opustila stan, aby ji něco neporazilo. Pokud by to nebyli koně, mohli by to být běžící muži.

„Řítí se jak šílenci," řekl posel.

Verna přikývla. Posel byl mladý a zdvořilý muž. Jeho světlé vlnité vlasy a slušné chování jí připomnělo Warrena. Nemohla se nijak bránit vlně bolesti, která ji při vzpomínce na Warrena zasáhla.

Nemohla si vzpomenout, jak se posel jmenuje. Bylo tu mnoho mladých mužů, bylo těžké si zapamatovat všechna jejich jména. I když se snažila, ztrácela o nich přehled. Alespoň že v poslední době neumírají v tak strašlivém množství. Zima tady ve D'Haře byla krutá, ale aspoň na chvilku ustaly neustálé boje a umírání, které byly v létě na denním pořádku. Ale zima brzy skončí, takže Verna nepředpokládala, že relativní klid potrvá dlouho.

Císařský řád teď držely na uzdě horské průsmyky. V tak úzkých a uzavřených místech neznamenala početní převaha mnoho. Pokud se skalní soutěskou protáhl najednou jen jediný muž, neznamenalo nic, že za ním čeká dalších sto nebo tisíc mužů. A bránit se jednomu muži rozhodně nebylo nemožným úkolem.

Když zaslechla vzdálený úder hromu, zdvihla Verna oči k obloze. Slunce se už neukázalo dva dny. Pohled na mraky nad horami se jí moc nelíbil. Vypadalo to na pořádnou průtrž mračen.

Ten zvuk možná nebyl úderem hromu. Mohlo to být kouzlo, které nepřítel vrhl proti štítům v průsmycích. Takové bombardování je sice nepříteli k ničemu, ale špatně se při něm spí, takže v něm Císařský řád pokračoval.

Někteří z důstojníků, kteří ji míjeli, kývali na pozdrav nebo se usmívali a mávali. Verna nikde neviděla žádnou Sestru světla. Mnoho je jich asi u průsmyků a chrání štíty, aby se žádný z vojáků Císařského řádu nemohl dostat skrz.

Zedd je učil, aby vzali v úvahu každou možnost, ať už jakkoliv nepravděpodobnou, a učinili proti ní potřebná opatření. Dnem i nocí procházela Verna v duchu všechna důležitá místa a snažila se ujistit, zda nepřehlédla nebo nezapomněla na něco, co by mohlo nepřátelům pomoci vniknout na jejich území.

Pokud by se to stalo, pokud by se Císařskému řádu podařilo proniknout přes průsmyky, už by ho nedokázalo nic zastavit. Nenapadala ji žádná slabina v jejich opevnění, ale obávala se, že tam nějaká určitě bude.

Zdálo se, že rozhodující bitva musí přijít co nevidět. A Richard nikde.

Proroctví tvrdilo, že on bude rozhodujícím elementem v bitvě, která rozhodne o budoucnosti lidstva. Zdálo se, že je jediná bitva dělí od konce všeho, od konce svobody. A lord Rahl snad ten rozhodující moment zmešká. Nemohla uvěřit, že když proroctví před stovkami let předpovědělo, že je Richard povede v rozhodující bitvě, je teď bůhvíkde.

Verna Richarda dobře znala. Dobře znala i Kahlan. Nebylo správné o nich pochybovat, ale vždyť je to ona, Verna, kdo tu musí čekat na Jagangovy hordy a Richard není nikde k nalezení.

Z toho mála informací, které Verna dokázala dát dohromady z Anniných dopisů v cestovní knížce, se chystaly další problémy. Verna z těch dopisů poznala, že Annu něco trápí. Ať už to bylo cokoliv, Anna a Nathan směřovali na jih, do Starého světa. Anna nic podrobně nevysvětlila, patrně nechtěla Vernu zatěžovat dalšími problémy, a Verna na ni netlačila. Dalo jí dost práce pochopit, proč se Anna přidala k Nathanovi, místo aby mu znovu nasadila obojek. Anna jí jen napsala, že cestovní knížka není nejlepším způsobem, jak to vysvětlovat.

Přes dobrou práci, kterou ten muž občas odváděl, shledávala Verna Nathana extrémně nebezpečným. Bouřka také přinášela blahodárný déšť, ale když vás zasáhne blesk, příliš vám neprospěje. To, že se Anna a Nathan spojili, jen naznačovalo, do jakých problémů se všichni dostali.

Verna si musela připomenout, že ne všechno se vyvíjí špatně. Jagangova armáda utrpěla drtivou ránu od Zedda a Adie, díky níž ztratila ohromné množství mužů. Díky této porážce Císařský řád opustil Aydindril a zanechal Pevnost čarodějů nedotčenu.

Zedd a Adie měli Pevnost spolehlivě pod ochranou, takže ne všechno se kazilo a vyvíjelo špatným směrem - na straně D'Haranské říše zůstávaly významné poklady, skryté v Pevnosti. Pevnost se mohla ještě ukázat být v boji rozhodující výhodou. Verně starý čaroděj Zedd chyběl, postrádala jeho rady a jeho moudrost, byť by to nikdy nepřiznala nahlas. V tom starém muži viděla mnoho dobrých vlastností, které zdědil Richard.

Verna se zastavila, když si všimla, že se k ní blíží Rikka. Popadla Mord-Sithu za rukáv.

„Co se děje, matko představená?" zeptala se Rikka.

„Už jsi o tom slyšela?"

Rikka se na ni nechápavě podívala. „O čem jsem měla slyšet?"

„Něco se děje," řekla Verna.

„Je mi líto, o ničem jsem neslyšela."

„Máš teď něco na práci?"

„Nic, co by nemohlo počkat."

Verna vzala Rikku pod paží a začala se s ní procházet. „Generál Meiffert pro mě poslal. Možná že bys měla jít se mnou. Pokud by chtěli tebe, alespoň pro tebe nebudeme muset posílat."

Rikka pokrčila rameny. „Dobrá." Mord-Sitha nasadila podezíravý výraz. „Máte nějakou představu, o co by mohlo jít?"

Posel se od nich mezitím oddělil a teď jim už jen zamával a zmizel mezi stany. Verna mu pozdrav oplatila a obrátila se k Rikce: „Nemám tušení. Už ses někdy probudila a najednou jsi věděla, že je něco špatně, ale nedokázala jsi říci proč?"

„Když vím, že nastává špatný den, tak to znamená, že pro někoho jiného a já jsem toho příčinou."

Verna se usmála. „Škoda že nemáš dar. Byla by z tebe dobrá Sestra světla."

„Raději jsem Mord-Sitha, abych mohla ochraňovat lorda Rahla."

„Generál Meiffert nás čeká v tamtom stanu u stromů," řekla Verna a zamířila na místo určení přes rozměklou zem jedné z cest. Rikka šla po jejím boku. Stan byl stranou od nejrušnějších míst tábora; tady se důstojníci obvykle setkávali se zvědy, kteří přinášeli informace z terénu. Verna přemýšlela, jaké zprávy mohli zvědové přinést tentokrát. Nekonal se žádný poplach, takže štíty v průsmycích stále držely. Kdyby byl problém v tomhle, nastal by v táboře pořádný rozruch.

Stráže u stanu viděly, že Verna přichází, a tak vešly dovnitř, aby ji ohlásily. Vzápětí ze stanu vyšel generál a spěchal jí naproti. V jeho modrých očích se zračilo železné odhodlání, ale jeho tvář byla bledá.

„Viděla jsem Rikku," vysvětlila Verna místo pozdravu, zatímco generál Meiffert se mírně uklonil. „Vzala jsem ji s sebou pro případ, že byste s ní chtěl mluvit."

Vysoký blonďatý D'Haran zběžně přejel Rikku pohledem. „Ano, to je opravdu dobře. Pojďte prosím obě dál."

Verna ho chytila za rukáv. „Co se děje? Nastal nějaký problém?"

Generál se podíval na Rikku a pak znovu na Vernu. „Dostali jsme zprávu od Jaganga."

Rikka se k němu naklonila a zlověstným hlasem zasyčela: „Jak se mohl posel od Jaganga dostat až sem, aniž by ho někdo zabil?"

Bylo běžnou praxí nenechat nikoho projít z jakéhokoliv důvodu. D'Haranští si přáli, aby průsmyky nepronikla ani myš. Nikdy si totiž nemohli být jistí, zda se nejedná o lest.

„Byl to malý povoz tažený jedním koněm," řekl Meiffert. „Muži si mysleli, že je povoz prázdný. Vzpomněli si na vaše instrukce, a tak ho nechali projet."

Verna byla poněkud překvapena, že Annino upozornění, aby nechali projet prázdný vůz, bylo tak přesné a správné. „Ten vůz jel zcela sám? Řídil sám sebe?"

„Ne tak docela. Muži, kteří ho viděli, si mysleli, že je prázdný. Kůň, který ho táhl, byl těžký pracovní kůň, který prostě jel po cestě

tak, jak byl zvyklý." Generál Meiffert stiskl pevně rty a zamířil ven ze stanu. „Pojďte, něco vám ukážu."

Vedl je do třetího stanu v řadě a odhrnul vchodové plátno. Verna se sklonila a vstoupila dovnitř, stejně tak Rikka a generál. Uvnitř na lavičce seděla mladá novicka Holly a rukou objímala asi desetiletou, velmi vystrašenou dívku.

„Poprosil jsem Holly, aby s ní zůstala," zašeptal generál Meiffert. „Říkal jsem si, že nebude tak nervózní, jako kdybych tu s ní nechal nějakého vojáka."

„Samozřejmě," řekla Verna. „To od vás bylo velmi moudré. Takže ten vzkaz přinesla ona?"

Mladý generál přikývl. „Seděla vzadu ve voze, takže si muži mysleli, že je vůz prázdný."

Verna už pochopila, proč tento posel prošel. Vojáci by rozhodně neublížili dítěti a Sestry si mohly snadno ověřit, že pro ně dívka nepředstavuje žádnou hrozbu. Přesto přemýšlela, co by tomu řekl Zedd. Hrozba většinou přichází nečekaně, skrytě.

Verna se sklonila k holčičce a usmála se.

„Já jsem Verna. Jsi v pořádku, maličká?" Dívka přikývla. „Chtěla bys něco k jídlu?"

Dívka se lehce třásla a rozhlížela se po příchozích, kteří se na ni všichni dívali, ale nakonec znovu přikývla.

„Matko představená," řekla Holly, „Valery jí už pro něco šla."

„Dobře," řekla Verna a stále se usmívala. Klekla si před dívku a vzala její ruku něžně do dlaní. „Bydlíš tady někde blízko?"

Dívka zamrkala velkýma hnědýma očima. Zřejmě se snažila posoudit, jaké nebezpečí jí od těchto dospělých hrozí. Trochu se uklidnila, když viděla Vernin úsměv a ucítila její něžný dotyk.

„Kus cesty odtud na sever, madam."

„A tebe za námi někdo poslal?"

Velké hnědé oči se naplnily slzami, ale dívka se nerozplakala. „Moji rodiče jsou tam za průsmykem. Drží je tam vojáci. Říkají, že je tam drží jako hosty. Přišli muži a vzali je do ležení jejich armády. Museli jsme tam s nimi zůstat po několik týdnů. Dnes mi řekli, abych doručila dopis lidem za průsmykem. Řekli, že když to udělám, nechají mou mámu, mého tátu a mě jít domů."

Verna pohladila dívčinu ruku. „Chápu. Je od tebe hezké, že jsi pomohla svým rodičům."

„Já bych jen chtěla jít domů."

„Ano, to bys měla." Verna se napřímila. „Dáme ti nějaké jídlo, aby ses pořádně najedla, než se vydáš zpátky za svými rodiči."

Dívka vstala a uklonila se. „Děkuji za vaši laskavost. Až se najím, můžu jít zpátky?"

„Určitě," řekla Verna. „Já si jen půjdu přečíst dopis, který jsi přinesla, ty si mezitím dáš něco dobrého, a pak se budeš moci vrátit k rodičům."

Verna se na dívku ještě jednou usmála a pak vyšla ze stanu, následována ostatními. Neměla tušení, co tímhle Jagang sleduje.

„Co je v tom dopise?" zeptala se, když spěchali ke generálově stanu.

„Bude lepší, když si to sama přečtete, matko představená," řekl generál Meiffert. „Něco z toho je jasné, ale je tam také něco, co snad vysvětlíte vy mně."

Když vstoupili dovnitř, všimla si Verna, že tam už čeká kapitán Zimmer. Tento muž s širokými lícními kostmi tentokrát ve tváři neměl svůj typický nakažlivý úsměv. Kapitán velel d'haranským zvláštním jednotkám - oddílům, jejichž úkolem bylo trávit dlouhé dny a noci v samotném týlu nepřátelského území a zabít tam tolik nepřátel, kolik jen bylo možné. Jenže nepřátel bylo snad nekonečné množství. Z kapitána však vyzařovalo odhodlání i toto nekonečné množství zlikvidovat.

Muži v oddílech kapitána Zimmera byli ve své práci velmi dobří. Navlékali si na šňůrky uši zabitých nepřátel. Kahlan chtěla tyto šňůrky vidět pokaždé, když se vrátili z akce. Kapitán a jeho muži Kahlan zoufale postrádali.

Všichni vzhlédli, když oblohu proťal blesk. Hrom následoval vzápětí. Bylo to, jako by se otřásla země.

Generál Meiffert zvedl ze stolu složený papír a podal ho Verně.

„Tohle je dopis, který ta dívka přinesla."

Verna rychle pohlédla do zamračených tváří obou mužů a pak uchopila papír a začala číst.

Mám čaroděje Zorandera a čarodějku jménem Adie. Mám v držení Pevnost čarodějů v Aydindrilu a všechno, co obsahuje. Můj Slide se vám brzy představí, až si vezme do práce lorda Rahla a matku zpovědnici.

Váš boj je prohraný. Pokud se vzdáte a otevřete průsmyky, ušetřím vaše lidi. Pokud ne, všechny je zabiji.

Jagang Spravedlivý

Vernina ruka, držící papír ve chvějících se prstech, poklesla.

„Dobrý stvořiteli!" zašeptala. Udělalo se jí špatně.

Rikka popadla papír z její ruky, otočila se k nim zády a rovněž si ho přečetla. Pak tiše zaklela.

„Musíme ho dostat," řekla. „Musíme dostat Zedda a Adie z Jagangova zajetí."

Kapitán Zimmer zavrtěl hlavou. „Něco takového nedokážeme."

Rikčina tvář zrudla vzteky. „On mi kdysi zachránil život. A vám také! Musíme ho odtamtud dostat!"

Na rozdíl od rozzlobené Mord-Sithy promluvila Verna klidně: „Všichni cítíme to samé. Zedd pravděpodobně zachránil životy nás všech. A ne jednou. Jagang se mu za to bohužel strašlivě pomstí."

Rikka před jejich obličeji zamávala dopisem: „Takže my ho tam prostě necháme umřít? Necháme Jaganga, aby ho zabil? Vnikneme do jejich tábora nebo něco takového!"

Kapitán Zimmer položil ruku na jílec dlouhého nože, který se mu houpal za opaskem. „Slečno Rikko, když vám řeknu, že mám v Jagangově táboře ukrytého muže, v jednom ze statisíců stanů, a když budeme předpokládat, že vás nikdo nebude obtěžovat a na nic se vás nebude ptát, jak dlouho si myslíte, že vám bude trvat ho najít?"

„Ale oni nebudou jen tak v nějakém stanu," řekla Rikka. „Vždyť se podívejte: jeho vzkaz také dorazil na místo určení."

„Byl jsem v ležení Císařského řádu tolikrát, že to ani nejde spočítat," řekl kapitán Zimmer. „Vy si ani nedokážete představit, jak velké tábory mají. Jsou v nich miliony mužů.

Jsou plné hrdlořezů. Jsou to místa naprostého chaosu. To umožňuje vplížit se dovnitř, některé z nich zabít a rychle se dostat zase ven.

Ale rozhodně tam nelze zůstat příliš dlouho. Oni poznají cizince, zvláště blonďaté.

Navíc jsou tam různé kasty mužů. Většina vojáků jsou bandité, které Jagang občas propustí z vězení a naverbuje do armády. Nikdo z nich se nesmí dostat do určitých oblastí tábora. Tyto oblasti střeží ve dne v noci stráže, které nejsou tak hloupé a líné jako běžní vojáci.

Není jich sice tolik, ale jsou daleko lépe vycvičené. Jsou ostražité a nemilosrdné. Pokud by se nám podařilo dostat se až k této oblasti tábora, okamžitě by nás dostaly.

Ale i mezi nimi jsou ještě rozdíly. Kolem centrální oblasti tábora, kde jsou tyto profesionální stráže, je oblast, kde sídlí Sestry. Ty používají kouzla k tomu, aby hledaly narušitele. Pak jsou ještě další okruhy, kde sídlí elitní stráže, a v samotném středu tábora už je osobní stráž císaře Jaganga. To jsou muži, kteří s Jagangem válčí už léta. Zabijí každého, kdo upadne v sebemenší podezření, i kdyby to byl třeba důstojník elitní stráže. Pokud jen zaslechnou, že se někdo nevhodně vyjadřuje o císaři, chytí ho a nechají ho mučit a zabít.

Neříkám, že já a moji muži bychom snad nebyli ochotni riskovat své životy pro záchranu Zedda, říkám, že bychom tím zbytečně zmařili naše životy."

Nálada ve stanu už nemohla být beznadějnější.

Generál zamával dopisem, který mu Rikka vrátila: „Máte povědomí o tom, kdo je to Slide, matko představená?"

Verna se podívala do jeho modrých očí. „Zloděj duší."

Generál se zamračil. „Cože?"

„Během velké války před třemi tisíci lety tvořili tehdejší čarodějové zbraně z lidí. Snoví cestovatelé, jako je Jagang, byli jedním druhem těchto zbraní. Slide je něco jako snový cestovatel. Snový cestovatel dokáže vstoupit do něčí mysli a dotyčného ovládnout. Slide je něco podobného, až na to, že ovládá přímo něčí duši."

Rikka se ušklíbla. „Proč?"

Verna rozhodila rukama: „To nevím. Asi aby mohl ovládat své oběti.

Měnit obdarované lidi je prastará praktika. Občas tyto lidi nějak prostřednictvím kouzel uzpůsobili ke specifickým účelům. Substraktivními kouzly odstranili vlastnosti, které nepotřebovali, a pak použili

aditivní kouzla, aby přidali nebo vylepšili to, co chtěli. To, co tímto způsobem vytvořili, byla monstra.

Příliš tomu nerozumím. Když jsem se stala matkou představenou, dostala jsem se k nějakým knihám, kde se o tom psalo. Slide prý vnikne do něčí bytosti a ukradne samotnou její podstatu - její duši.

Umění vytvořit Slidea je již dávno mrtvé. Ještě si vzpomínám, že se tam psalo, že Slideové jsou extrémně nebezpeční."

„Dávno mrtvé umění," mumlal si generál. Vypadalo to, že musí vynaložit veškeré úsilí, aby se ovládl. „Dávní čarodějové dovedli vytvořit Slidea, ale jak to dokázal Jagang? On není čaroděj. Je možné, že lže?"

Verna o tom chvilku přemýšlela. „On přímo ovládá obdarované lidi. Někteří z nich jsou schopni použít kouzla podsvětí. Jak jsem řekla, moc toho o této problematice nevím, ale myslím si, že je možné, aby se mu to podařilo."

„Jak?" trval na svém generál. „Jak by to mohl Jagang dokázat? Vždyť ani není čaroděj."

Verna sepnula ruce a zamyslela se. „Má Sestry světla a Sestry temnoty. Teoreticky má vše, co k tomu potřebuje. Je to muž, který se hodně věnuje studiu historie. Má rozsáhlou a cennou sbírku knih. Prorok Nathan zničil mnoho cenných svazků, u nichž hrozilo, že se dostanou do Jagangových rukou.

Ale i přesto má císař k dispozici mnoho jiných hodnotných děl. A teď, když obsadil Pevnost, dostane se k ohromným knihovnám, plných neocenitelných knih. Jsou to velmi nebezpečné knihy, jinak by nebyly chráněny za štíty Pevnosti čarodějů."

„A Jagang je teď má k dispozici." Generál Meiffert si rukou pročísl vlasy. Pak položil ruce na opěradlo židle stojící před malým stolem a opřel se o ně. „Myslíte, že skutečně zajal Zedda a Adie?"

V otázce zazněla naděje, kterou všichni chovali od chvíle, kdy se o zajetí dvojice starých čarodějů dozvěděli. Verna však nechtěla, aby se tato naděje ukázala planou.

„Nemyslím si, že Jagang je muž, kterého by uspokojovalo chvástat se něčím, čeho ve skutečnosti nedosáhl. Myslím, že nám sděluje pravdu a užívá si svou škodolibou radost."

Generál pustil židli a otočil se k Verně. Pak položil ještě horší otázku.

„A říká podle vás pravdu o tom, že ten Slide dostal lorda Rahla a matku zpovědnici? Myslíte, že je to strašné stvoření vydá do Jagangových rukou?"

Verna přemýšlela, jestli tohle byl důvod, proč Anna a Nathan vyrazili na jih, do Starého světa. Verna věděla, že Richard a Kahlan tam také někde jsou. Nedovedla si pro Anninu a Nathanovu cestu na jih představit naléhavější důvod. Je vůbec možné, že Slide už Richarda a Kahlan dostal a ukradl jim duše? Verně se při té myšlence skoro zastavilo srdce. Přemýšlela, zda Anna ví, že Slide jde po Richardovi, a jestli je to důvod, proč se nechtěla o své misi rozepisovat.

„Nevím," řekla nakonec.

„Myslím, že Jagang udělal chybu," podotkl kapitán Zimmer.

Verna zdvihla obočí. „Jakou?“

„Právě nám vyzradil, jaké problémy má s uzavřenými průsmyky. Právě nám řekl, jak výborně funguje naše obrana a jak je z ní zoufalý. Pokud se nedostane přes průsmyky letos, bude celá jeho armáda muset sedět za horami celou další zimu. Proto chce, abychom ho vpustili dovnitř.

D'haranské zimy jsou kruté, zvláště pro jeho muže, kteří nejsou na takovéto podmínky zvyklí. Na vlastní oči jsem viděl, o kolik mužů díky počasí přišel. Stovky tisíc mužů zemřely na různé nemoci."

„Ale on má mnoho mužů," řekl generál Meiffert. „Může si ztráty dovolit."

„Takže si myslíte, že se kapitán mýlí?" zeptala se Verna.

„Ne, souhlasím s tím, že se Jagang chce dostat přes průsmyky. Jen si nemyslím, že ho trápí jeho ztráty. Myslím, že touží po tom, aby mohl vládnout světu. I když je jinak celkem trpělivý, teď vidí svůj cíl blízko, na dosah. My jsme to jediné, co mu stojí v cestě. Také jeho muži už jsou netrpěliví, aby mohli znovu plenit a drancovat.

Jeho záměr rozdělit Nový svět tím, že obsadí Aydindril, ho jeho konečnému cíli přiblížil, ale v jistém smyslu i vzdálil. Pokud se mu letos nepodaří dostat za průsmyky, možná vezme armádu a půjde zpátky na jih, do údolí řeky Kern, odkud se bude moci rovněž vydat

do D'Hary. Pokud se jeho armáda do této oblasti dostane, nebudeme už mít způsob, jak je zastavit.

Pokud se přes průsmyky nedostane nyní, bude to pro něj znamenat dlouhý pochod na jih a velké zdržení, ale nakonec nás stejně dostane. Raději by nás ovšem dostal už teď a nabízí nám za to životy našich lidí."

Verna hleděla nepřítomně před sebe. „Bylo by velkou chybou pokoušet se vyjednávat se zlem."

„Souhlasím," řekl generál Meiffert. „Jakmile otevřeme průsmyky, zmasakruje nás do posledního muže."

Nálada v stanu byla temná jako nebe nad hlavou.

„Myslím, že bychom mu měli odpovědět," řekla Rikka. „Napišme mu, že nevěříme, že má Zedda a Adie. Pokud chce, abychom mu uvěřili, bude to muset dokázat, bude nám muset poslat jejich hlavy."

Kapitán Zimmer se této myšlence usmál.

Generál poklepával prstem na desku stolu a přemýšlel. „Pokud je Jagang skutečně má, nemůžeme s tím nic dělat. Zabije je. Po tom, co Zedd provedl Jagangovým silám vAydindrilu, to asi nebude snadná smrt, ale nakonec je zabije."

„Takže souhlasíte, že nemůžeme nic dělat?' řekla Verna.

Generál Meiffert si dlaní zamnul tvář. „Připouštím to nerad, ale myslím, že jsou ztraceni. Myslím, že bychom neměli Jagangovi udělat tu radost a dát mu najevo, jak je nám to líto."

Verně se zatočila hlava při myšlence, že budou Zedd a Adie mučeni. Byla to velká ztráta, navíc d'haranské síly neměly nikoho tak zkušeného a vzdělaného. Nebyl nikdo, kdo by je mohl nahradit.

„Napíšeme tedy Jagangovi dopis," řekla Verna. „A sdělíme mu, že nevěříme, že má Zedda a Adie."

„Jediné, co můžeme dělat, je odmítnout Jagangovi to, co chce," řekla Rikka, „a to je otevření průsmyků."

Generál Meiffert odtáhl židli od stolu a pokynul Verně, aby se posadila. „Pokud Jaganga ten dopis rozzlobí, tak nám obratem pošle jejich hlavy. To je alespoň ušetří dlouhého mučení. Nic lepšího pro ně nemůžeme udělat."

Verna se posadila, položila před sebe papír z malé krabičky na kraji stolu a uchopila pero. Namočila je do inkoustu a na chvilku se zamyslela. Snažila se odhadnout, co by napsala Kahlan. Pak se naklonila nad stůl a začala psát.

Nevěřím, že jste natolik schopný, abyste zajal čaroděje Zorandera. Pokud ano, pošlete nám jeho hlavu, abyste to dokázal. Už mě neobtěžujte naříkáním, abychom otevřeli průsmyky. Nemohu za tom, že jste tak neschopný, že to nedokážete udělat sám.

„To nezní špatně," řekla Rikka, která jí četla přes rameno.

Verna vzhlédla k ostatním. „Jak to mám podepsat?"

„Tak, aby to Jaganga co nejvíc naštvalo. Nebo vyděsilo?" navrhl kapitán Zimmer.

Verna znovu namočila pero a po chvilce přemýšlení je přiložila k papíru a připojila podpis:

Matka zpovědnice.

Kapitola patnáctá

Richard se díval do širokého zeleného údolí a zkoumal, zda neuvidí známku přítomnosti vojenských oddílů nepřítele. Pak pohlédl na Owena.

„To je Witherton?"

Owen se pevně chytil okraje skalního výběžku, kde leželi, a přitáhl se vpřed. Pak natáhl krk, podíval se dolů a přikývl. Potom se zase odsunul zpátky.

Richard si myslel, že bude Witherton větší. „Nevidím žádné vojáky."

Owen se odplazil od okraje srázu. Pak vstal a očistil si oděv od hlíny a jehličí.

„Muži Císařského řádu obvykle zůstávají uvnitř měst. Nemají zájem pomáhat nám s prací. Jedí naše jídlo a spekulují s věcmi, které nám vezmou. Nic jiného je nezajímá." Owenova tvář zrudla. „Během nocí se vždycky snažili obejít co nejvíce našich žen. Ve dne jen občas zašli zkontrolovat, jak pracujeme, nebo jestli se vracíme z práce domů."

Pokud vojáci zpočátku tábořili vně městských hradeb, už s tím nadobro přestali. Zjevně dávali přednost pohodlnějšímu ubytování ve městě. Už zjistili, že místní lidé proti tomu nebudou nic namítat - vždyť bylo možné je zastrašit pouhými slovy. Muži Císařského řádu mezi nimi byli v bezpečí i ve spánku.

Hradba okolo Withertonu bránila Richardovi v pohledu na většinu města. Do města bylo prakticky vidět jen otevřenými branami. Zeď byla tvořena vztyčenými kůly, ne o mnoho vyššími než dospělý muž. Šířka kůlů nepřesahovala šířku mužské dlaně. Kůly k sobě byly

svázány dole a nahoře provazem. Kromě této zdi nemělo město žádná opevnění, před zdí nebyl ani příkop. Město tak bylo chráněno před vlky a medvědy, ale určitě by nevydrželo útok vojáků Císařského řádu.

Vojáci však použili ke vstupu do města bran nikoliv proto, že by je odradila síla opevnění, ale proto, že otevření bran bylo vyjádřením podrobení se místního lidu.

Na svazích údolí nerostly stromy a pokrývala je pole obilovin nebo společné zahrady s ovocem a zeleninou. Větve křovin byly ostříhány a sloužily jako ploty ohrad pro chov dobytka. Tam, kde se pásly krávy, byla tráva okousána téměř až k zemi. Na svazích se toulalo i pár ovcí. Byly vidět i kurníky, kolem nichž se batolila kuřata.

Vůně zeminy, květin a trav se lehkým vánkem donesla až k Richardovi do lesa. Bylo velkou úlevou konečně sestoupit z hor. Nahoře v řídkém vzduchu se velmi těžko dýchalo. Tady dole bylo také znatelně tepleji, přestože Richardovi bylo stále chladno.

Richard ještě jednou přehlédl údolí a pak i s Owenem ustoupili hlouběji do lesa, kde na ně čekali ostatní. Většinou tu rostly stromy s tvrdým dřevem, javory a duby, ale byly tu i břízy. Ptáci zpívali v jejich korunách, kde se také prohánělv veverky.

Když se Richard s Owenem vrátili zpět, někteří z mužů vyskočili. Richarda náhle oslnily sluneční paprsky, pronikající v ostrém úhlu do lesa. Slunce si sem našlo cestu mezerou po obrovském javoru zasaženém bleskem. Javor se rozdělil na dvě poloviny, které padly každá na opačnou stranu, přičemž strhly i jiné, menší stromy. Kahlan seskočila na zem z kmene padlého giganta. Betty také vyrazila Richardovi naproti, radostně vrtíce ocáskem a dožadujíce se pozornosti mečením. Richard ji podrbal za ušima.

Všichni muži se shromáždili kolem Richarda, Kahlan, Jennsen a Toma. Byla to jejich armáda.

Ještě nahoře v průsmyku dodala všem mužům Ansonova řeč odvahu a všichni se rozhodli bojovat. Jakmile padlo toto rozhodnutí, vystřídal u mužů celoživotní temnotu a pochyby hlad po světle a životě. Rozhodli se, že muži Císařského řádu jsou zlo a zaslouží si smrt, i když budou muset jejich zabití vykonat oni sami.

Když se Tom podíval dolů na Betty, která u něj zrovna spásala lesní byliny, všiml si Richard, že je Tomovo čelo oroseno potem. Cara se ovívala několika velkými listy horského javoru. Richard se jich už už chtěl zeptat, jak jim může být horko, když je tak chladný den, ale vtom si uvědomil, že je to jed, co u něj vyvolává pocit chladu. S hrůzou si připomněl, že když poprvé pocítil chlad, zanedlouho potom ho jed málem připravil o život.

Anson a další z mužů, John, si sebrali vaky. Oni dva měli podle jejich plánu vklouznout mezi rolníky, vracející se za soumraku do města po celodenní práci. Až se dostanou do města, měli se oba muži zmocnit protijedu.

„Myslím, že raději půjdu s tebou," řekl Richard Ansonovi. „Johne, počkal bys tu s ostatními?"

John vypadal překvapeně. „Pokud si to přejete, lorde Rahle. Ale není třeba, abyste chodil."

Neplánovali akci, která by mohla vyústit v násilí, měli jen získat protijed. Zaútočit na Císařský řád chtěli až poté, co protijed získají a až obhlédnou situaci, počet mužů nepřítele ve městě a jejich rozmístění.

„John má pravdu," řekla Cara. „Oni to zvládnou."

Richardovi se těžko dýchalo. Musel se přemáhat, aby nezačal kašlat.

„Já vím. Jen jsem si myslel, že by bylo lepší, kdybych se do města podíval sám."

Kahlan a Cara se na sebe po straně podívaly.

„Ale když půjdeš s Ansonem," řekla Jennsen, „nebudeš si moci vzít svůj meč."

„Chci tady rozpoutat válku. Rád bych si proto to místo prohlédl."

Kahlan k němu přistoupila blíže. „Ti dva muži město obhlédnou a podají ti zprávu. Ty zatím můžeš odpočívat - budou pryč jen několik hodin."

„Já vím, ale nejsem si jistý, že chci tak dlouho čekat."

Podívala se na něj tak, že mu bylo jasné, že dokáže poznat, jak právě trpí. Ale už ho nepřesvědčovala a místo toho kývla na souhlas.

Richard si sundal plášť a opasek s mečem. Obojí přetáhl přes krk Kahlan.

„Tak. Jmenuji tě hledačem pravdy."

Kahlan přijala jmenování přiložením pěstí na boky. „Do ničeho se ve městě nezapleťte. Budete s Ansonem sami. Počkejte, až budeme zase všichni pohromadě."

„Já vím. Dojdeme si pro protijed a co nejdříve se vrátíme."

Kromě získání protijedu měl Richard v plánu zjistit rozmístění jednotek nepřítele a také si prohlédnout uspořádání města. Jedna věc byla nechat si nakreslit od mužů plánek do hlíny a druhá vidět vše na vlastní oči. Tito muži nevěděli, jak určit strategicky důležité body.

Jeden z mužů si svlékl kabát, podobný jaký nosila většina z nich, a podal ho Richardovi. „Vezměte si tohle, lorde Rahle, budete v tom víc vypadat jako jeden z nás."

Richard mu gestem poděkoval a kabát si oblékl. Už dříve svůj válečnický kouzelnický oděv vyměnil za prosté cestovní šaty. Kabát mu perfektně padl. Skoro pod něj skryl svůj dlouhý nůž.

Jennsen zavrtěla hlavou. „Já nevím, Richarde. Pořád nevypadáš jako jeden z nich. Pořád vypadáš jako lord Rahl."

„O čem to mluvíš?" Richard rozhodil rukama a podíval se dolů na své šaty. „Co je s mým vzhledem v nepořádku?"

„Nestůj tak zpříma," řekla.„Svěs trochu ramena a hlavu," poradila mu Kahlan.

Richard se o to pokusil. Dosud o tom nepřemýšlel, ale teď si uvědomil, že muži mají skutečně sklon se hrbit a sklánět hlavu. Nechtěl nijak vyčnívat. Musel dokonale splynout s davem, pokud nechtěl vzbudit podezření vojáků. Ohnul se dopředu a nahrbil se.

„Co teď?"

Jennsen zkřivila ústa. „Pořád nic moc."

„Ale vždyť se ohýbám."

„Lorde Rahle," řekla Cara tiše, „vzpomeň si, jaké to bylo kráčet za Dennou, která držela řetěz od obojku na tvém krku. Zkus se nahrbit podle toho."

Richard se na ni podíval. Vzpomínka na dobu, kdy byl zajatcem Mord-Sith, ho udeřila jako blesk. Stiskl rty a neřekl nic, jen přikývl.

Vzpomínka na ty proklaté doby byla tak depresivní, že se mu konečně podařilo zapadnout do potřebné role.

„Raději bychom měli jít," řekl Anson. „Slunce už klesá za hory a brzy padne tma." Na chvilku zaváhal a pak znovu promluvil. „Lorde Rahle, vojáci vás pravděpodobně nepoznají. Tedy neuvědomí si, že nejste z našeho města. Ale naši lidé nenosí zbraně, a když vojáci ten nůž uvidí, bude zle."

Richard rozhalil kabát a podíval se na nůž. „Máš pravdu." Uvolnil si opasek a sundal z něj pochvu s nožem. Podal ji Caře, aby mu na ni dala pozor.

Pak na rozloučenou pohladil Kahlan po tváři. Kahlan ho uchopila za ruce a políbila ho na bříška prstů. Její dlaně vypadaly proti těm jeho malé a křehké. Občas si z ní dělal legraci, že s tak malýma rukama nemůže nikdy nic dodělat. Ona mu pokaždé odpovídala, že její dlaně jsou tak akorát, ale ty jeho jsou přerostlé.

Všichni muži si všimli Kahlanina gesta náklonnosti. Richard se kvůli tomu vůbec nestyděl. Naopak, chtěl, aby věděli, že on a Kahlan jsou stejní jako oni, stejně lidští a vřelí. Právě proto bojovali - za šanci být člověkem, milovat a uctívat milované, žít své životy po svém.

Světla rychle ubývalo a tak Richard a Anson vyrazili. Běželi lesem podél pastvin. Richard se chtěl dostat do míst, kde byl les blíže k mužům obdělávajícím pole. Slunce díky nedalekým horám zmizelo náhle, obloha se zbarvila do temné modři a do údolí padlo šero.

Když dospěli k místu, kde mohli opustit les, bylo ještě trochu vidět, proto počkali, dokud Richard neusoudil, že jen už dost velká tma pro opuštění úkrytu. Město bylo od jejich stanoviště docela daleko a Richard nedokázal před branami rozeznat žádné lidi, a tak si řekl, že vojáci na tu dálku neuvidí ani jeho.

Rychle se pohybovali přes pastvinu. Pak Anson ukázal před sebe. „Támhleti muži se vracejí do města. Měli bychom jít za nimi."

Richard tiše promluvil přes rameno: „Dobrá, ale nezapomeň, nechceme je dohnat, nebo by tě mohli poznat a ztropit povyk. Nechme je jít kus před námi."

Když se dostali k městskému opevnění, všiml si Richard, že brána není ničím jiným než dvěma díly kolové hradby. Provazy, kterými byly kůly svázány, byly u brány volnější a sloužily jako panty.

Když chtěli Withertonští otevřít bránu, jednoduše oba díly trochu nadzvedli a pootočili. Do pořádného opevnění to mělo daleko.

V přítmí soumraku přecházeli před branou dva strážní a sledovali rolníky vracející se z pole. Richard a Anson by pro ně měli představovat další dva takové rolníky. Císařský řád chápal hodnotu rolníků - potřeboval otroky, aby vojáci mohli jíst.

Richard svěsil ramena, nahrbil se a sklonil hlavu. Vzpomínal na ty strašné časy, kdy byl zajatcem, nosil kolem krku obojek a byl zbaven všech nadějí na svobodu. V těchto myšlenkách se šoural branou do města. Stráže mu nevěnovaly sebemenší pozornost.

Když už strážné skoro minuli, jeden z nich chytil za rukáv Ansona a otočil ho k sobě.

„Chci nějaká vajíčka," řekl mladý voják. „Dej mi vajíčka, která jsi sebral."

Anson stál jako opařený a nevěděl, co má dělat. Richard k němu přistoupil a rychle promluvil, nezapomínaje sklánět hlavu, aby na něj přes Ansona nebylo vidět.

„My nemáme žádná vajíčka, pane. My jsme pleli fazolové pole, je mi líto. Přineseme vám vajíčka zítra, pokud budete chtít."

Richard rychle vzhlédl, právě ve chvíli, kdy ho strážný udeřil do tváře a srazil na zem. Okamžitě vynaložil veškeré úsilí, aby ovládl svůj hněv. Utíral si krev z tváře, ale rozhodl se zůstat tam, kde je.

„Říká pravdu," ozval se Anson. „My pěstujeme fazole. Ale když chcete, zítra vám přineseme vajíčka, kolik jen budete chtít."

Strážný zaklel a i se svým kolegou se otočil k odchodu. Zamířili k nízké, dlouhé stavbě poblíž. Pochodeň ozařovala malé dveře v přední stěně. V jejím slabém světle nedokázal Richard rozeznat, co je to za budovu, ale zdálo se, že je stavba zčásti zapuštěna do země, protože měla okapy v úrovni očí. Když se oba vojáci vzdálili dost daleko, nabídl Anson Richardovi ruku, aby mu pomohl vstát. Richard si říkal, že nedostal nijak silnou ránu, ale točila se mu hlava.

Když vykročili dál do města, začaly se v oknech a za temnými rohy objevovat tváře, které je sledovaly. Když se Richard podíval jejich směrem, okamžitě zmizely.

„Vědí, že nejste odtud," zašeptal Anson.

Richard nevěřil, že nikdo z těch lidí nezavolá stráže. „Pojďme rychle vzít, pro co jsme přišli."

Anson přikývl. Spěšně vedl Richarda úzkou uličkou, v níž hořela jediná louče. Na jejím konci vešel Richard za Ansonem malými postranními dvířky do větší budovy. Krávy uvnitř daly bučením najevo, že se jim noční vyrušení vůbec nelíbí. Také ovce se zavrtěly ve své ohradě. Richard a Anson se zastavili a počkali, až se zvířata utiší. Pak pokračovali k žebříku na konci stodoly a oba rychle vyšplhali do malého seníku.

Vzadu u zdi nadzvedl Anson jedno prkno pod trámem krovu. „Tady to je," prohlásil a natáhl ruku do úkrytu.

Vytáhl malou čtverhrannou lahvičku a podal ji Richardovi. „Tady je protijed. Rychle to vypijte a pak pojďme zmizet."

V tu chvíli se dole otevřely velké dveře. Přestože, byla venku tma, pochodeň v uličce stačila na to, aby vrhla dovnitř siluetu muže, stojícího ve dveřích. Podle jeho chování bylo jasné, že se jedná o vojáka.

Richard vytáhl z lahvičky zátku. Protijed měl slabý skořicový nádech. Richard jej rychle vypil, ani neměl čas si všímat jeho sladké, kořeněné chuti. Po celou dobu nespustil oči z muže ve dveřích.

„Kdo je tady?" zakřičel muž.

„Pane," odpověděl Richard. „Beru si tu jen nějaké seno pro dobytek."

„Za tmy? Proč? Okamžitě slez dolů!"

Richard položil ruku na Ansonovu hruď a zatlačil ho dozadu do tmy. „Ano, pane, už jdu," zavolal a rychle slezl ze žebříku.

Dole se otočil a uviděl, jak se k němu muž blíží. Richard sáhl k opasku po svém noži a v tu chvíli si uvědomil, že žádný nůž nemá. Z vojáka dokázal pořád rozeznat pouze siluetu na pozadí otevřených dveří stodoly. Richard byl ve tmě, takže ho voják zřejmě nemohl vidět. Proto se tiše vzdálil od žebříku.

Když voják procházel kolem, stoupl si Richard za něj a vytáhl z pochvy za jeho opaskem nůž, právě ve chvíli, kdy muž došel k žebříku a podíval se nahoru. Richard ho vzal za vlasy a druhou rukou mu prořízl hrdlo dříve, než si muž uvědomil, co se děje. Richard ho podržel,

aby nevydal ani hlásek. Muž sebou ještě chvíli škubal a zoufale se snažil sáhnout dozadu po Richardovi, ale brzy ochabl.

„Ansone," zašeptal Richard a položil mrtvého vojáka na zem. „Pojď, zmizíme odsud."

Anson rychle sešplhal ze žebříku a podíval se na tmavý obrys mrtvoly na zemi.

„Co se stalo?“

Richard vzhlédl od své práce - sundával muži opasek se zbraněmi, a jednoduše odpověděl: „Zabil jsem ho."

„Ó!"

Richard Ansonovi podal nůž i s pouzdrem. „Tumáš. Teď už máš pravou zbraň. Dlouhý nůž."

Richard muže odvalil, aby mohl uvolnit celý opasek. Když se mu to podařilo, zaslechl nějaký zvuk a otočil se právě včas, aby uviděl, že k nim běží další voják. Anson mu dlouhý nůž vrazil až po rukověť do prsou. Muž odskočil vzad. Richard vyskočil na nohy s opaskem v ruce. Voják zalapal po dechu a snažil se nahmátnout držadlo nože. Padl na kolena. Pak naposledy vydechl a zhroutil se k zemi.

Anson stál a díval se na vojáka a na nůž trčící z jeho hrudi. Pak se sklonil a vytáhl nůž.

„Jsi v pořádku?" zašeptal Richard, když se Anson napřímil.

Anson přikývl. „Poznávám toho muže. Říkali jsme mu lasička. Zasloužil si zemřít."

Richard lehce poplácal Ansona po rameni. „Vedl sis dobře. Teď pojďme zmizet."

Na zpáteční cestě Richard několikrát Ansona požádal, aby zastavil, a opatrně nahlížel do postranních uliček. Chtěl se přesvědčit, že někde nečíhají vojáci. Býval lesním průvodcem a ve tmě byl ve svém živlu.

Město bylo mnohem menší, než očekával. Bylo také mnohem neuspořádanější, než si myslel, že bude. Prosté domy i uličky mezi nimi byly rozmístěné zcela náhodně; ve skutečnosti byly uličky spíše stezkami mezi malými domky o jedné místnosti.

Viděl několik ručních vozíků, ale jinak nic. Celým městem probíhala jen jedna hlavní ulice, vedoucí na jednu stranu ke stodole, kde byl ukrytý protijed, a na druhou k bráně, kterou přišli. Touhle ulicí by

projel i povoz. Nikde neviděl žádné vojáky na hlídce.„Nevíš, jestli všichni vojáci Císařského řádu bydlí pohromadě?" zeptal se Richard Ansona.

„Na noc ano. Všichni spí v budově poblíž brány, kterou jsme přišli."

„Máš na mysli tu nízkou budovu, kam odešli ti dva strážní?"

„Ano. Tam se dříve scházela na noc většina obyvatel. Ale nyní si budovu zabrali vojáci."

Richard se zamračil. „Chceš říci, že jste všichni spali pohromadě?"

Anson byl otázkou poněkud překvapen. „Ano. Byli jsme pohromadě, kdykoliv to jen bylo možné. Mnoho lidí mělo domy, ve kterých pracovali, jedli a kde měli uložené své věci, ale spali v nich jen zřídka. Všichni jsme obvykle spali v domech na spaní, kde jsme se večer shromáždili a povídali si o uplynulém dni. Všichni jsme chtěli být pospolu."

„A to všichni prostě... leželi vedle sebe?"

Anson uhnul pohledem. „Páry většinou spaly odděleny od ostatních tím, že byly pod jednou přikrývkou, ale jinak spaly spolu s ostatními lidmi. Ve tmě je stejně nikdo neviděl..."

Richard si takový způsob života nedokázal představit. „Celé město se vešlo do toho spacího domu? To tam bylo tolik místa?"

„Ne, všichni bychom se tam nevešli. Měli jsme dva spací domy." Anson ukázal prstem. „Druhý je támhle, za tím prvním."

„Pojďme se na něj podívat!"

Rychle kráčeli k městské bráně a ke spacím domům. Temná ulice byla prázdná. V jednom z malých domků se s vrznutím otevřely dveře, jako by se chtěl někdo podívat ven. Pak se dveře otevřely ještě více, vyklouzla z nich postava a zamířila k nim.

„Ansone!" dolehl k nim šepot.

Byl to chlapec, kterému bylo asi třináct let. Padl na kolena, popadl Ansonovu ruku a políbil ji. Byl zjevně rád, že Ansona vidí.

„Ansone, jsem tak rád, že jsi zase doma! Tolik jsi nám chyběl! Báli jsme se, že... že tě zabili."

Anson chlapce postavil na nohy.

„Bernie, jsem v pořádku a také jsem rád, že tě vidím. Ale teď se musíš vrátit do domu. Mohli by tě tu uvidět vojáci. Kdyby tě teď v noci chytili venku..."

„Ansone, prosím, pojď spát do našeho domu! Jsme tam sami a bojíme se."

„Kdo?"

„Jen já a můj dědeček. Prosím, pojď a zůstaň s námi."

„Teď bohužel nemůžu. Možná příště."

Chlapec se podíval na Richarda a když zjistil, že ho nepoznává, ucouvl o krok zpátky.

„Tohle je můj přítel, Bernie. Je z jiného města." Anson si dřepl vedle chlapce. „Bernie, věř mi, vrátím se, ale ty teď musíš jít dovnitř a zůstat tam. Nevycházej ven. Mohly by nastat problémy. Zůstaň uvnitř. A vyřiď to také dědečkovi, mohl bys?"

Bernie nakonec souhlasil a odebral se zpět do tmavých dveří. Richard chtěl rychle opustit město dříve, než se objeví někdo další. Kdyby s Ansonem nebyli opatrní, mohli by nakonec upoutat pozornost vojáků.

Rychle postupovali ulicí a snažili se držet ve stínu domů. Na konci ulice se Richard přitiskl ke stěně rohového stavení a opatrně vyhlédl za roh k domu, ve kterém předtím zmizeli vojáci. Jeho dveře byly otevřené a vycházelo z nich slabé světlo.

„Vy všichni jste spali v tomhle domě?" zeptal se Richard.

„Ano, tohle je první spací dům a hned za ním je druhý."

Richard o tom chvilku přemýšlel. „Na čem jste spali?"

„Na seně. Na ně jsme si většinou dávali pokrývky. Často jsme seno měnili, aby bylo čerstvé, ale tihle muži se s tím neobtěžují. Spí jako zvířata v zaprášeném starém seně."

Richard se podíval otevřenou branou na pole. Pak se jeho pohled vrátil ke spacímu domu.

„A všichni vojáci teď spí uvnitř?"

„Ano. Sebrali nám ten dům. Řekli, že to teď budou jejich kasárna. Naši lidé - ti, kteří neutekli - spí, kde se jen dá."

Richard nechal Ansona stát na místě a vklouzl do tmavé ulice, kam nedosahovalo světlo od domu. Prohlížel si prostor před prvním domem a pak přešel ke druhému. Také v tomto domě byli vojáci,

mluvili a smáli se. Bylo tu více mužů, než bylo třeba k hlídání tak malého města, ale Witherton byl branou do Bandakaru - i z něj.

„Pojď," řekl Richard, když se zase objevil vedle Ansona. „Vrátíme se k ostatním. Mám nápad."

Když se blížili k bráně, Richard vzhlédl, jak už byl zvyklý, jestli neuvidí známku přítomnosti černozobých pernatců. Místo nich však spatřil, že na kůlech po obou stranách brány visí za kotníky lidská těla. Když si jich všiml i Anson, ztuhl hrůzou.

Richard mu položil ruku na rameno. „Jsi v pořádku?"

Anson zavrtěl hlavou. „Ne. Ale bude mi lépe, až muži, kteří sem přišli a tohle udělali, budou mrtví."

Kapitola šestnáctá

Richard nevěděl, jestli se mu po jedné lahvičce protijedu uleví, ale pokud to tak mělo být, tak protijed dosud nezačal účinkovat. Na cestě mezi poli cítil silnou bolest na hrudi. A bolela ho i hlava. Po ničem netoužil více, než si lehnout, ale na to teď nebyl čas. Tentokrát se s ním k Withertonu ubírali všichni, celá jeho nová armáda.

Alespoň že měl u sebe svůj meč. To mu dodávalo pocit jistoty, i když se bál, že až jej vytáhne, nebude v něm už jeho kouzelná síla. Až získá další dvě lahvičky s protijedem, snad se mu podaří dostat se k Nicci, která mu pomůže vypořádat se s darem.

Nebál se toho, že by Nicci nedokázala pomoci čarodějovi, jehož dar se vymkl kontrole, jako tomu bylo právě v jeho případě. Nicci měla bohaté zkušenosti. Když se k ní dostane, Nicci mu pomůže. A i kdyby to nedokázala, byl si jist, že mu alespoň poradí, co má dělat, aby se mu dostalo pomoci, kterou potřebuje. Vždyť byla Sestrou světla a úkolem Sester světla bylo pomáhat lidem s darem v tom, aby se svůj dar naučili ovládat.

„Myslím, že vidím městské opevnění," řekla Kahlan tiše.

„Ano, to je to místo." Richard ukázal. „Támhle je brána. Vidíš?"

„Myslím že ano," zašeptala Kahlan.

Byla temná, bezměsíčná noc. I když ostatní měli problém něco vidět, Richard byl s podmínkami spokojený. Jemu k vidění stačilo světlo hvězd, a předpokládal, že to nebude stačit vojákům k tomu, aby uviděli je.

Když se dostali tak blízko, že rozeznal obrysy spacího domu, před nímž stále hořela pochodeň, naznačil Richard ostatním, aby se shromáždili blízko k sobě. Všichni se přikrčili. Chytil Ansona za koši-

li a přitáhl si ho blíže. To samé udělal s Owenem. Oba teď byli vyzbrojeni válečnými sekyrami. Anson měl rovněž nůž, který získal jako válečnou kořist. Ostatní muži měli zbraně, které si vyrobili s Richardovou pomocí.

Když se předtím Richard a Anson vrátili do lesa, vyprávěl Anson mužům všechno, co se stalo. Když se dostal k tomu, že zabil muže zvaného lasička, zadržel Richard dech, protože se bál, jak budou muži reagovat na fakt, že jeden z nich zabil člověka. Chvíli zavládlo užaslé ticho, ale pak všichni propukli ve spontánní projevy radosti nad tímto úspěchem.

Každý muž chtěl potřást Ansonovi pravicí a říci mu, jak je na něj pyšný. V tu chvíli zmizely všechny pochyby, které Richard o mužích ještě měl. Po krátkých oslavách Ansonova úspěchu se všichni vydali na cestu mezi poli. Tu noc si měl Witherton vybojovat svou svobodu.

Richard se rozhlédl kolem. „Tak, teď si vzpomeňte na všechno, co jsem vám řekl. Musíte zůstat potichu a udržet bránu ve vzpřímené pozici, až Anson a Owen přeseknou provazy, které slouží jako panty. Buďte opatrní, ať vám brána nespadne, až budou provazy přeseknuty."

V matném světle hvězd Richard viděl, že muži přikyvují. Richard si pečlivě prohlédl nebe a pátral po známkách přítomnosti černozobých pernatců. Zdálo se, že trik se změnou trasy a úkryt v lesích zatím fungovaly. Zdálo se, že Nicholas Slide neví, kde jsou. Pokud tomu tak je, neví Nicholas ani to, kde by po nich měl začít pátrat.

Richard stiskl Kahlaninu ruku a pak vyrazil směrem k městské bráně. Cara ho následovala. Tom s Jennsen šli poslední a dávali pozor na případný přepad ze zálohy.

Betty nechali v lese, ne pouze přivázanou, ale zavřenou do provizorní ohrádky, aby měli jistotu, že za nimi nepůjde a neprozradí je. Koza těžce nesla, že s nimi nemůže jít, ale nemohli riskovat, protože v sázce byly jejich životy.

Když se dostali blízko k bráně, Richard pokynul ostatním, aby si lehli na zem a zůstali potichu. S Tomem se pak ve stínu plazili k bráně. Před ní pomalu přecházel sem a tam jeden voják. Nebyl příliš opatrný, protože jinak by nepřecházel ve světle pochodně.

Když se k nim otočil zády, Tom k němu tiše přiskočil a navždy ho umlčel. Pak ho odvlekl do tmy, aby si mrtvého těla nikdo nevšiml. Richard mezitím prošel branou a drže se ve stínu domů, přiblížil se ke spacímu domu. Jeho dveře byly otevřené, ale zevnitř nevycházelo žádné světlo ani zvuk. Bylo pozdě a všichni muži zřejmě spali.

Richard se přesunul ke druhému domu a tam narazil na další stráž. Překvapil muže zezadu a než se voják stačil vzpamatovat, proříznul mu hrdlo. Pak jeho mrtvolu položil za roh, kam nedosahovalo světlo pochodně.

U brány už se vynořili ostatní muži a drželi její křídla, zatímco Owen s Ansonem pracovali sekerami na provazových pantech. Brzy byly oba díly brány volné. Richard slyšel namáhavé funění mužů, kteří obě křídla brány nesli.

Jennsen podala Richardovi jeho luk, tětiva už byla navlečena. Pak mu podala jeden šíp, ostatní držela v ruce, připravené. Kahlan se zjevila u pochodně na prvním spacím domě a zapálila o ni několik malých pochodní, které rozdala mužům. Jednu si nechala pro sebe.

Richard vložil šíp do luku a rozhlédl se po tvářích mužů, které jako by se ve světle pochodní vlnily. V odpověď na jeho nevyřčenou otázku všichni přikývli, že jsou připraveni. Richard jim rovněž pokývl a všichni se dali do pohybu.

Co dosud bylo opatrným postupem z lesů až k městské bráně, se změnilo v horečný spěch. Richard si od Kahlaniny pochodně zapálil šíp, rozběhl se k otevřeným dveřím domu a vystřelil dovnitř, až dozadu.

Letící šíp ozářil řady mužů, spících na seně. Pak dopadl na konci domu na zem a zapálil seno kolem sebe. Několik hlav se zvedlo a zmateně se rozhlíželo. Jennsen podala Richardovi další, již hořící šíp. Richard ho bleskově natáhl do luku a vystřelil ho tentokrát do středu domu. Pak rychle vycouval ze dveří, zatímco dva muži vhodili dovnitř hořící pochodně. Seno okamžitě vzplálo a vytvořilo u vchodu ohnivou stěnu.

Během několika sekund od začátku útoku hořel první spací dům jasným plamenem, který přeskočil i na druhý dům. Zevnitř se ozýval zmatený křik, tlumený zdmi. Vojáci se probudili a vyskočili na nohy.

Richard zkontroloval pohledem, zda přicházejí muži s oběma křídly brány. Pak se rozběhl ke druhé budově. Jennsen běžela za ním a už mu podávala hořící šíp. Jeho hrot, stejně tak jako hroty předchozích šípů, byl obalen pruhem látky nasáklým hořlavým olejem.

Richard doběhl do vchodu druhého domu, odkud se na něj vyřítil velký muž. Richard se opřel o dveřní zárubně a kopl muže do prsou. Muž padl naznak.

Richard rychle natáhl tětivu a vystřelil hořící šíp do domu. Tentokrát uviděl, že někteří z mužů jsou už vzhůru. Otočil se k Jennsen, aby si vzal druhý šíp, a uviděl, že se z prvního domu valí hustý dým. Jakmile vyslal druhý šíp do budovy, odskočil stranou, aby muži mohli vhodit dovnitř pochodně.

Jedna z pochodní vypadla ze dveří, neboť se odrazila od hrudi muže, který spěchal ven, aby se podíval, co se děje. Od pochodně mu chytil mastný plnovous. Muž srdceryvně vykřikl. Richard ho kopancem srazil zpátky do domu. Uviděl, že uvnitř se celé tucty mužů valí směrem ke dveřím. Richard viděl, že tasí zbraně.

Odskočil od dveří, protože jeho muži už přinášeli křídlo vrat. Vší silou ho přirazili na dveře a zasekli je pod okapy. Ještě než dokázali přirazit spodní část, narazili zevnitř na bránu vojáci a odrazili ji zpátky. Muži, kteří bránu nesli, ztratili rovnováhu, spadli na záda a brána přistála na nich.

Vojáci se rázem vyhrnuli ze dveří ven. Richardovi muži na to však byli připraveni a vrhli se na ně se svými primitivními zbraněmi. Když vyběhl ven muž s vytaseným mečem, jeden z Richardových mužů mu holí uštědřil úder přes ruce a druhý ho bodl dřevěným kopím pod žebra. S každým mužem, který padl ve dveřích nebo v jejich blízkosti, se zpomaloval postup ostatních.

Vojáci byli tak překvapeni, že vidí místní lidi bojovat, že se nejprve ani nezmohli na obranu.

Jeden z vojáků přeskočil těla ležící ve vchodu a vytasil meč. V tu chvíli už měl na zádech jednoho z Richardových mužů, který ho chytil za ruce, zatímco ho druhý probodl. Další z vojáků se vrhl na Jennsen, ale ještě než jí stačil ublížit, zasáhl ho šíp ze samostřílu přímo do tváře. Několika vojákům se z hořící budovy podařilo uniknout a dostat se kolem Richarda, ale narazili na Cařin Agiel. Jejich řev,

daleko horší než křik vojáků hořících v domech, na chvíli upoutal pozornost mužů na obou bojujících stranách.

Meče a nože padlých vojáků byly hned sebrány a použity Richardovými muži. Richard střílel do vchodu druhého domu jeden šíp za druhým a vojáci, kteří jim unikli, byli pobiti Richardovými muži.

Další muži přispěchali na pomoc těm, na které spadla brána. Když se jim podařilo ji zvednout a vyprostit zpod ní své kamarády, rozběhli se s branou znovu ke dveřím druhé budovy. Znovu zarazili horní část brány pod okapy, ale přiražení spodního konce bránila těla ležící ve dveřích.

Richard nahlas uděloval rozkazy. Další jeho muži přiběhli ke dveřím a odtahovali od nich mrtvá těla, aby jejich druhové mohli bránu těsně přirazit na dveřní otvor.

Jeden z vojáků ještě proklouzl škvírou, ale brána ho přirazila ke zdi budovy. Owen k němu přiskočil a mečem mu proklál hrdlo.

Konečně se jim podařilo přirazit bránu na dveře. Ihned ji zajistili vzepřením kopí a kůlů, aby ji muži zevnitř nemohli odrazit. Muži uvnitř byli v pasti.

První budova už hořela celá, včetně střechy. Plameny šlehaly k nočnímu nebi. Zevnitř se ozýval smrtelný řev vojáků.

Ze spár druhé budovy unikal hustý černý dým. Zevnitř se ozývaly výkřiky a prosby. Richardovi muži couvli zpátky a dívali se, jak pomalu začíná hořet střecha. Zdálo se, že bitva skončila stejně rychle, jako začala.

Horko zatlačilo všechny Richardovy muže do uctivé vzdálenosti od obou hořících domů. Když couvali zpět, narazili na místní obyvatele, kteří se tu mezitím shromáždili a skryti ve stínu užasle pozorovali, co se tu děje.

Jeden ze starších mužů udělal krok vpřed a řekl: „Mluvčí Owene, co se to tu děje? Vy jste spáchali násilí?"

Owen vystoupil z hloučku mužů a stanul před lidmi svého města. Pak zdvihl ruku a pokynul směrem k Richardovi. „Tohle je lord Rahl z D'Haranské říše. Vyhledal jsem ho, aby nám pomohl osvobodit naši zem. Je toho mnoho, co vám budeme vyprávět, ale nejprve věžte, že dnes je naše město poprvé po letech svobodné.

Ano, my jsme pomohli lordu Rahlovi zabít zlé muže, kteří nás terorizovali. Pomstili jsme se za smrt našich milovaných. Už nikdy nebudeme oběťmi. Budeme svobodní!"

Lidé z města stáli jako opaření, neříkali nic a jen na Owena zírali. Mnoho z nich vypadalo zmateně.

Chlapec Bernie přiběhl k Ansonovi a užasle k němu vzhlédl: „Ansone, ty jsi nás ještě s dalšími našimi lidmi osvobodil? Opravdu?"

„Ano." Anson položil Berniemu ruku na rameno. „Naše město je teď svobodné."

„Děkuji ti." Chlapec se otočil k občanům města a zvolal: „Konečně jsme se zbavili vrahů! Jsme svobodní!"

Lidé náhle propukli ve spontánní jásot, který přehlušil i praskání plamenů z hořících domů. Lidé se seběhli kolem Richardových mužů, z nichž někteří byli jejich přátelé, jež dlouhou dobu neviděli. Začali se s nimi objímat, poplácávat je po ramenou a klást jim otázky.

Richard popadl Kahlan za ruku a přistoupil s ní k Jennsen, Caře a Tomovi. Jakmile se lidé přivítali se svými známými, začali svou pozornost obracet i k Richardovi a těm, kteří tu stáli s ním. Richard i Kahlan se museli usmát, když viděli zjevnou radost v očích všech lidí. Lidé je obstoupili a vzhlíželi k nim, jako by byli podivnými stvořeními ze vzdálených krajin.

„Jsme tak šťastní, že jste konečně doma," říkali lidé svých druhům.

„Teď jsme konečně zase pohromadě," řekl Bernie.

„Ale my tu nemůžeme zůstat," řekl mu Anson.

Celý zástup po těch slovech ztichl.

Všichni posmutněli.

„Cože?" zeptal se Bernie.

Owen zdvihl ruku, aby mu všichni věnovali pozornost. Když ztichli, začal vysvětlovat:

„Lidé Bandakaru jsou stále pod krutou nadvládou Císařského řádu. Tak, jako jste dnes získali svobodu vy, musí ji získat také zbytek naší země.

Lord Rahl a jeho manželka, matka zpovědnice, jeho sestra Jennsen, jeho osobní strážkyně Cara a Tom, jeho další přítel a ochránce, souhlasili, že nám pomohou. Nedokázali by to však sami. My se mu-

síme také zapojit, protože tohle je naše země a hlavně naši lidé, naši blízcí."

„Owene, ale my přece nesmíme páchat násilí," řekl jeden starší muž. „Vy jste rozpoutali řetězec násilí. A to je špatné."

„Už jsme o tom mluvili, než jsme odtud odešli. Chtěli jsme, abyste pochopili, že to musíme udělat, abychom získali svobodu a zbavili se násilí a brutality. Lord Rahl nám ukázal, že řetězec násilí není výsledkem toho, že bojujete, abyste bránili svůj život, ale výsledkem toho, že násilí, které je pácháno - třeba právě na vás - tolerujete. Když nepřítele vyhladíme, nebude už nikdo, kdo by mohl násilí páchat. Pak řetězec násilí nezačne, ale skončí. Teprve pak - a jedině pak - může začít pravý mír a svoboda."

„Taková konání nemohou nikdy vést k ničemu jinému než jenom k dalšímu násilí," namítl jeden ze starších mužů.

„Podívejte se kolem sebe," řekl Anson. „Násilí tu dnes nezačalo, ale skončilo. Násilí bylo vymýceno tak, jak mělo být - vymýcením mužů, kteří je páchali."

Lidé přikyvovali - obrovská úleva z toho, že jsou zbaveni tyranů z Císařského řádu, v nich umlčovala jakékoliv námitky. Nad strachem převládla radost. To, že získali zpátky své životy, jim otevřelo oči.

„Musíte pochopit, že už nemůžeme přemýšlet tak, jak jsme přemýšleli v minulosti," řekl Owen. Richard si všiml, že nikdo kolem se už nehrbí. Všichni drželi hlavy nahoře.

„Rozhodli jsme se žít," řekl Owen svým lidem. „Díky tomu jsme našli pravou svobodu."

„Myslím, že jsme ji našli všichni," odpověděl starší muž v davu.

Kapitola sedmnáctá

Zedd se snažil soustředit, aby rozpoznal předmět, který Sestra Tahirah položila před něj na stůl. Pak se jí podíval do očí.

„Takže?" řekla.

Zedd opět shlédl a přimhouřil oči. Předmět vypadal jako koule pokrytá kůží a pomalovaná světle modrými a růžovými klikyháky.

Věc mu byla povědomá, ale zároveň mu připadala neznámá. Zamrkal, aby mohl lépe zaostřit zrak. Pak pocítil na krku ostrou bolest. Jeden z otců, který uslyšel strašlivý křik svého syna ze sousedního stanu, popadl Zedda zezadu za vlasy a škubnutím ho odhodil stranou. Také ostatní rodiče do něj strkali a bili ho. Kvůli natrženým šlachám v krku mu působilo bolest každé zvednutí hlavy, ale proti mučení, které se podle zvuků odehrávalo v sousedních stanech, to nebylo ničím.

Zdálo se mu, že se temný interiér stanu, osvětlený jen několika malými lampami, vznáší nad zemí. Strašně to tu páchlo. Horko a vlhkost zápach ještě umocňovaly. Točila se mu z toho hlava a cítil, že by mohl každou chvíli omdlít.

Už to bylo pořádně dlouho, kdy naposledy spal. Vlastně si ani nemohl vzpomenout, kdy naposledy ležel. Jediný spánek, na který si pamatoval, byly chvilkové dřímoty, když Sestra Tahirah odešla pro další předmět z Pevnosti, nebo když šla spát a Sestra, která ji střídala, ještě nedorazila. Tato zdřímnutí však trvala vždy jen několik minut. Stráže měly rozkaz, aby ani jemu ani Adie nedovolily si lehnout.

Alespoň že ustal křik dětí. Alespoň že křik ustal ve chvílích, kdy spolupracoval. Alespoň že v těch chvílích měli rodiče naději.

Stranou jeho hlavy náhle projel prudký výbuch bolesti. Židle se s ním převrátila a on spadl na zem. S rukama svázanýma za zády nemohl dělat nic, aby pád zmírnil, a tak se tvrdě udeřil. V uších mu zvonilo, nejen následkem pádu, ale také kvůli síle, kterou do něj Sestra poslala přes obojek.

Nesnášel ten zatracený nástroj, prostřednictvím kterého ho Sestry ovládaly. Sestry se nijak nezdráhaly obojek používat. Zabraňoval mu využít sil vlastního daru, a tak se nemohl bránit. Místo toho Sestry používaly jeho vlastní sílu proti němu.

Sestry ani nepotřebovaly provokaci z jeho strany, aby obojek tímto způsobem použily. Mnoho z nich bývalo laskavými ženami, které zasvětily své životy pomoci ostatním. Ale Jagang si je zotročil a dal jejich životům jiný cíl. Teď plnily jeho rozkazy. I když kdysi bývaly jemné a něžné, teď se snažily být o krok napřed před příkazy, které jim Jagang dával. Jagang čekal, že Sestry budou mýt výsledky. A císař neuznával výmluvy typu, že je Zedd příliš tvrdým oříškem.

Zedd si všiml, že také Adie byla sražena kzemi. Cítil více utrpení kvůli ní než kvůli sobě.

Vojáci, kteří stáli u stěn stanu, zvedli židli i Zedda a posadili ho zpátky. S rukama svázanýma za zády nemohl vstát vlastními silami. Posadili ho tak tvrdě, že mu z hrdla uniklo zasténání.

„Takže?" dožadovala se Sestra Tahirah. „Co je to?"

Zedd se znovu naklonil vpřed a díval se na kulatý předmět na stole. Modré a růžové klikyháky kolem dokola v něm vyvolávaly jakési dlouho zapomenuté pocity. Říkal si, že tuhle věc by měl znát.

„To je... to je..."

„Co to je?" zaječela Sestra Tahirah a bouchla o stůl tlustou knihou. Objekt se následkem úderu přikutálel o několik palců blíže k Zeddovi. Tahirah si dala knihu pod paži a naklonila se k němu:

„Co je to? K čemu to slouží?"

„Já... Já si nemohu vzpomenout."

„Chtěl bys, abych přivedla nějaké děti," řekla Sestra sladkým hlasem, „a ukázala ti jejich milé vystrašené tvářičky, než budou odvedeny do některého ze sousedních stanů, kde budou mučeny?"

„Jsem strašně unavený," zamumlal Zedd. „Snažím se vzpomenout si, ale jsem strašně unavený."

„Možná že bys chtěl rodičům těch mučených dětí vysvětlit, jak moc jsi unavený, zatímco budou jejich děti řvát bolestí. Možná že bys jim rád vysvětlil, že si nemůžeš vzpomenout."

Děti. Rodiče.

Zedd si najednou vzpomněl, co je to za předmět. Probudily se v něm bolestné vzpomínky. Cítil, jak mu po tváři stéká slza.

„Dobří duchové," zašeptal. „Kde jste to našli?"

„Co je to?“

„Kde jste to našli?" opakoval Zedd.

Sestra netrpělivě zafuněla a napřímila se. Otevřela knihu a hlučně v ní listovala. Nakonec zabodla do otevřené knihy prst.

„Říká se tady, že tahle věc byla nalezena ukrytá v otevřeném výklenku šestizásuvkové truhly v chodbě." Sklonila knihu. „A teď mi řekni, co to je."

Zedd polkl. „Míč."

Sestře se zablesklo v očích. „To vím taky, že je to míč, ty starý blázne. K čemu to je? Co to umí? Jaký je jeho účel?"

Zedd se zadíval na míč, ne větší než jeho pěst, a prohlásil: „Je to míč pro děti na hraní. Jeho účelem je působit jim radost."

Vzpomněl si, jak tenhle pestře pomalovaný míč často skákával po chodbách Pevnosti čarodějů. Jeho dcera běhávala za ním a hlasitě se smála. Dal jí ten míč za to, že se dobře učila.

Jednoho dne za ním dcerka přišla v slzách. Řekla mu, že se míč kamsi odrazil a ztratil se. Chtěla, aby jí ho pomohl najít. Zedd jí řekl, že když bude hledat, nakonec ho najde. Strávila celé dny jeho hledáním, ale nedařilo se jí ho objevit.

Pak se jednoho dne vydal Zedd hned za ranního rozbřesku do Aydindrilu, na trh v ulici Sentor. To bylo místo, kde míč koupil. Teď tam koupil další míč - ne přesně takový jako ten první. Nový míč měl na sobě růžové a zelené hvězdičky. Schválně koupil jiný míč, protože chtěl, aby si nemyslela, že se její přání zázračně splnilo, ale chtěl jí ukázat, že existují jiná řešení.

Pamatoval si, jak dcerka objala jeho nohy, když mu děkovala za nový míč. Říkala mu, že je nejlepší tatínek na světě, a slibovala mu, že dá na nový míč pozor a nikdy ho neztratí.

A skutečně jej opatrovala. Byl malý, takže si ho mohla brát všude s sebou. Činila tak i poté, co vyrostla. Vzala si ho s sebou, když se Zeddem utíkala do Západozemí poté, co ji znásilnil Darken Rahl.

Když byl Richard mladý, hrál si s tím míčem také. Zedd si pamatoval úsměv na tváři své dcery, když viděla, že si její vlastní dítě s tím vzácným míčem hraje. Zedd v jejích očích viděl vzpomínky na její vlastní dětství. Měla ten malý míč po celý život, až do své smrti.

Míč před ním byl ten, který jeho dcera ztratila. Musel se odrazit do výklenku a skočit za truhlu, kde zůstal po celé dlouhé roky.

Zedd se naklonil dopředu a položil si čelo na zaprášený míč. Na míč, který kdysi svíraly malé prstíky jeho dcerky. Zedd se rozplakal.

Sestra Tahirah ho popadla za vlasy a donutila ho se napřímit. „Nevěřím, že mi říkáš pravdu. Je to kouzelný předmět. Chci vědět, k čemu je, co umí."

Držela jeho hlavu zakloněnou a podívala se mu do očí. „Ty víš, že udělám všechno, co bude nezbytné, abych tě přiměla spolupracovat. Jeho Excelence neuznává žádné důvody pro neúspěch."

Zedd se díval nahoru a snažil se mrkáním zbavit slz. „Je to míč. Hračka. To je všechno."

Tahirah se ušklíbla a pustila ho. „Velký a mocný čaroděj Zorander." Zavrtěla hlavou. „Když si pomyslím, že jsme se tě kdysi báli! Jsi ubohý stařec, tvoje odvaha se dávno rozplynula, dokážeš jen brečet jako dítě." Vzdychla si. „Musím říci, že tvá pověst realitu daleko předčila."

Sestra vzala míč a otáčela jej v prstech. Znechuceně si odfrkla a odhodila míč stranou, jako by byl zcela bezcenný. Zedd se díval, jak míč odskočil a kutálel se po podlaze, až se zastavil o stěnu stanu vedle lavičky, na níž seděla Adie. Podíval se do jejích zcela bílých očí a zjistil, že se na něj dívá. Pak se odvrátil a čekal, až si Sestra udělá poznámky do knihy.

„Dobrá," řekla konečně. „Pojďme se podívat, co vyložili do dalšího stanu."

Vojáci ho zvedli ze židle dříve, než měl možnost to udělat sám. Bolela ho ramena od toho, že měl svázané ruce za zády, a že ho za ně neustále někdo zvedal. Také Adie byla vojáky postavena na nohy. Tahirah zavřela knihu. Pak se otočila a vedla je ze stanu.

Sestry věděly, jak nebezpečné mohou kouzelné věci z Pevnosti být, a proto je přinášely po jedné. Zedd to věděl také - některé věci byly samy o sobě zcela neškodné, ale v kombinaci s jinou - také zcela neškodnou věcí - se mohly stát extrémně nebezpečnými. Někdy jen vhodná kombinace kouzelných předmětů poskytla žádaný efekt.

Sestry měly v oblasti kouzel obrovské zkušenosti, a tak těmto principům dobře rozuměly. Proto také s nebezpečným nákladem z Pevnosti zacházely se vší opatrností. Jakmile každý jednotlivý předmět vybalily, odnesly ho samostatně do stanu, kde ho podrobily zkoumání. Vodily Zedda a Adie ze stanu do stanu, aby mohl Zedd identifikovat každý předmět zvlášť a říci jim, co to je a k čemu slouží.

Už se tak dělo celé dny. Zedd nedokázal určit, kolik dní přesně. Přes jeho snahu mu všechny ty nekonečné dny a noci v mysli splývaly.

Dělal, co mohl, aby celý proces zdržel, ale to bylo všechno, co mohl dělat. Tyto ženy se v kouzlech vyznaly. Těžko je mohl vodit za nos nějakými výmysly. Sestry jasně stanovily důsledky takového jednání.

Zedd navíc neměl tušení, kolik toho vědí. Někdy předstíraly neznalost věcí, které ve skutečnosti znaly velmi dobře, aby se přesvědčily, že jim nelže.

Naštěstí ještě nepřinesly nic extrémně nebezpečného. Většina předmětů z beden byly jednoduše vyhlížející objekty, které byly určeny pro velmi specifické a omezené účely. Například tyč, která dokázala na dálku změřit hloubku vody ve studni, železná dekorace, která sloužila k tomu, aby nikdo nemohl slyšet slova za otevřenými dveřmi, a velká sklenice, která ukazovala, zda někdo vešel do vedlejší místnosti. I když by se tyto věci mohly Jagangovi hodit, nebyly nijak extrémně nebezpečné. Nemohly mu pomoci dobýt svět.

Sestry by dokázaly mnohem nebezpečnější věci pomocí zaříkávání, která by zvládly vytvořit samy. Dosud nejnebezpečnější věcí bylo sestavené zaříkávání skryté v ozdobné váze, které za určitých okolností - například když byla váza naplněna vodou – dokázalo vytvořit vysokou teplotu a uvolnit ji prostřednictvím úderu blesku. Zedd neprozradil Sestrám, jak funguje, každá z nich, která si zasloužila své označení jako Sestra světla či temnoty by mohla tento efekt vyvolat a

ohrozit tak stovky nevinných životů. Toto kouzlo bylo ochranné - pokud by se dotklo některého z ukradených předmětů, kouzlo by je spálilo, aby nemohly být použity zlodějem.

Žádná z dosud objevených věcích by Jagangovi příliš nepomohla. V Pevnosti však byly věci, které by mu mohly ublížit. Byla tam zaříkávání, která rozpoznala charakter člověka, jenž je hodlal použít. Kdyby byla taková kouzla uvedena do chodu správnou osobou, jakou byl například Zedd, nestalo by se nic zlého. Pokud by tato kouzla vyvolal zloděj, nastala by kalamita.

V Pevnosti byly tisíce místností. Pro její rabování použil Císařský řád celou karavanu nákladních povozů, ale to byl jen škrábanec na povrchu obsahu Pevnosti.

Po několika strašlivých hodinách, kdy poslouchal nářek mučených dětí, se Zedd vzdal. Ne kvůli rodičům, kteří ho surově bili, ale kvůli samotným dětem.

Zjistil, že vlastně nemá co ztratit, ani když se vzdá. Alespoň to na chvíli zastavilo mučení dětí. Pevnost byla rozlehlá. Věci, které z ní přivezli, představovaly jen nepatrnou část jejích pokladů. Zedd si říkal, že karavana povozů zřejmě neobsahuje nic, co by pro Jaganga mělo významnější hodnotu. Určitě zabere nějaký čas, než všechno zanesou do knih - může trvat týdny, než se dostanou k poslednímu předmětu. Zatím nebyl důvod nechat děti mučit.

Když se dozírající Sestry znovu střídaly a Zedd s Adie na chvilku osaměli, zeptala se ho stará žena, co bude dělat, když přinesou něco, co by Jagangovi mohlo skutečně pomoci zvítězit. Zedd už nestihl odpovědět, protože dovnitř vstoupili vojáci a odvedli je za Sestrou do vedlejšího stanu.

Zedd doufal, že se mu podaří proces zdržet co nejdéle. Původně však nepočítal s tím, že budou předměty přinášet ve dne v noci.

Někdy Sestrám trvalo dost dlouho, než přinesly další předmět. Byly pochopitelně velmi opatrné a tak si raději dávaly na čas. Ti podivní muži bez jakékoliv stopy daru, kteří jim pomohli dobýt Pevnost čarodějů, by určitě přečkali bez jakékoliv újmy i náhodné spuštění nebezpečného kouzla, ale všichni ostatní by určitě zahynuli.

Na vybalování a předběžném zkoumání kouzelných předmětů pracovalo mnoho lidí, takže nebyl problém přinášet stále nové věci ve

dne v noci. Zeddovi a Adie proto prakticky nepovolili spánek od chvíle, kdy vybalování předmětů započalo.

Když byli Zedd a Adie vedeni temným táborem do dalšího stanu, dokázal se starý čaroděj sotva udržet na nohou. Když viděl dávno ztracený míč své dcerky, jako by to z něj vysálo všechnu zbývající sílu. Ještě nikdy se necítil tak starý a slabý. Obával se, že jeho vůle vydržet se vytrácí.

Nevěděl, jak dlouho si ještě udrží duševní zdraví.

Nebyl si už ani jistý, že ještě ovládá svůj rozum. Zdálo se mu, že se ze světa stalo nějak podivné, bláznivé místo. Občas měl dojem, že se mu to všechno jen zdá. Všechno, co věděl, a všechno, co nevěděl, se mu v hlavě občas slévalo v jeden velký zmatek.

Zdálo se mu, že vidí lidi z minulosti. Začal pochybovat, že skutečně viděl míč své dcery. Možná že to byl jen nějaký obyčejný míč a on se jen domníval, že vidí míč své dcerky. Snad si dokonce barevné klikyháky na míči pouze představoval. Začínal pochybovat úplně o všem.

Vedli ho táborem a on měl dojem, že mezi tvářemi žen, které stráže vedly do dalšího stanu spolu s nimi, vidí svou dávno mrtvou ženu Erilyn. Byly to matky, kterým se měla splnit jejich nejhorší noční můra, pokud Zedd nebude spolupracovat. Jeho zrak sklouzl na děti, které se držely matčiných sukní nebo objímaly nohy svých otců. Dívaly se na něj, na jeho rozcuchané šedé vlasy, a asi si mysleli, že je to nějaký starý blázen. A možná že to byla pravda.

Když se na pokyn stráží zastavili před stanem, všiml si Zedd jedné dívky, kterou tu drželi jako zajatce. S úžasem si uvědomil, že ji poznává. Zedd se podíval na muže císařovy elitní osobní stráže, který tu dívku držel. I ten muž mu byl povědomý. Zedd se snažil tu vzpomínku zaplašit, ale uviděl Sestru, která se k nim blížila cestou mezi stany a také vypadala jako někdo, koho znal. Rozhlédl se kolem sebe po vojácích. Všichni vypadali jako muži, o nichž si myslel, že by si na ně měl pamatovat.

Zedd se skutečně vyděsil. Byl si teď už jistý, že ztrácí zdravý rozum. Nebylo možné, aby tu potkal lidi, které kdysi znal.

Jeho mysl byla vším, co mu zbylo. Nechtěl, aby se z něj stal blábolící starý muž, který sedí na kraji cesty a žebrá.

Věděl, že lidé někdy jednají a přemýšlejí iracionálně - například když zestárnou, nebo když neunesou tlak, který je na ně vyvíjen.

Znal lidi, kteří ztratili nervy, kteří se zbláznili a viděli věci, které ve skutečnosti neexistovaly. A to se teď dělo jemu.

Ale jeho mysl byla tím nejdůležitějším, co měl.

Teď ji ztrácel.

Začínal být šílený.

Kapitola osmnáctá

Nicholas uslyšel protivný zvuk. Bylo to nějaké vyrušení na místě, kde čekalo jeho tělo.

Ignoroval to a díval se na ulice a domy, kolem kterých se pohyboval. Slunce právě zapadlo. Uviděl ostražitě se pohybující lidi. Vnímal barvy. Vnímal zvuky. Vnímal aktivitu.

Bylo to špinavé místo s budovami natěsnanými na sebe. Dívat se, dívat se. Uličky byly úzké a temné. Páchly. Žádná z budov neměla více než dvě místnosti, tím si byl jistý. Některé ani to ne.

Znovu uslyšel ten zvuk na místě, kde čekalo jeho tělo. Byl silný, žádal si jeho pozornost.

Ignoroval to bouchání tam někde daleko za sebou a díval se, snažil se zjistit, kam jdou. Co je tohle? Dívat se, dívat se, dívat se. Věděl, že to poznává, ale nebyl si jistý. Sleduj, sleduj. Chtěl se ujistit. Chtěl to vidět.

Tak rád se díval!

Další zvuky. Protivné, ustavičné bušení.

Nicholas kolem sebe ucítil své tělo. Vrátil se zpátky na místo, kde čekalo, sedící se zkříženýma nohama na dřevěné podlaze. Otevřel oči, zamrkal a snažil se v temné místnosti zaostřit zrak. Zavřené okenice sem pouštěly pouze chmurný šerosvit.

Postavil se a na okamžik zavrávoral - ještě nepřivykl tomu podivnému pocitu být zpátky v těle. Začal přecházet po místnosti a díval se dolů, jak zvedá nohy a přenáší váhu. Byl poslední dobou pryč z těla tak často, že už nedokázal dělat takové věci, jako je chůze, automaticky.

Někdo bouchal na dveře a křičel, aby otevřel. Nicholase ten nezvaný host rozhněval. Pak vykročil ke dveřím. Bylo otravné muset používat k pohybu vlastní svaly, cítit sám sebe dýchat, dívat se svýma očima a poslouchat svýma očima, používat své smysly.

Dveře byly zajištěny těžkou závorou, aby sem nikdo nemohl proniknout, zatímco se toulal na vzdálených místech. Nepřipadalo v úvahu, aby si tu někdo pohrával s jeho tělem, zatímco je nepoužíval. To by nešlo.

Někdo na druhé straně dveří se dožadoval, aby byl vpuštěn dovnitř. Nicholas odstranil závoru a otevřel dveře.

Za nimi stál mladý voják. Běžný, sprostý voják. Nikdo.

Nicholas se díval, jak kráčí po schodech do místnosti, kam nikdo nesměl. Kde byl Najariho spláclý zlomený nos, když ho potřeboval? Proč u dveří někdo nehlídá?

Z krvavé pěsti muže, kterou bušil na dveře, čněla zlomená kost.

Nicholas natáhl krk a vyhlédl do spoře osvětlené chodby. Na zemi tam ležely stráže v kalužích krve.

Nicholas si prohrábl své naolejované vlasy a zachvěl se požitkem, když ucítil hladký olej na prstech.

Pak se podíval na toho obyčejného vojáka, kterého se chystal zabít. Muž byl oblečen jako většina vojáků Císařského řádu, měl koženou zbroj, drátěnou košili a množství opasků, na nichž se houpaly nejrůznější zbraně. Přes své hrozivé vzezření měl ve tváři zděšený výraz.

„Co chceš, ty bídný červe?"

Muž zdvihl paži, pak ruku a nakonec prst. Nicholasovi připadal jako loutka, kterou někdo ovládá prostřednictvím provázků. Mužův prst se zakýval ze strany na stranu.

„Ale, ale, ale." Prst se znovu zakýval. „Buď zdvořilý. Buď moc zdvořilý."

Sám voják vypadal překvapený svými drzými slovy. Jeho hlas byl hodně hluboký, hodně dospělý na to, aby patřil tak mladému muži.

Hlas proto zněl dost nebezpečně.

„Tak co je?" zamračil se Nicholas. „Co chceš?"

Muž vešel do místnosti, pohyboval se podivně, prkenně. Nicholasovi to připomnělo jeho vlastní chůzi bezprostředně po návratu do

těla. Uhnul stranou, když muž prošel kolem něj. Došel až do středu místnosti a otočil se. Z ruky, kterou předtím bušil na dveře, mu kapala krev, ale muž si bolestivých zranění nevšímal.

„Kde jsou, Nicholasi?"

Nicholas přistoupil k vojákovi a pozdvihl hlavu. „Oni?"

„Slíbil jsi mi je, Nicholasi. Nesnáším, když lidé nedrží slovo. Kde jsou?"

Nicholas zdvihl obočí.

„Kdo?"

„Richard Rahl a matka zpovědnice," vykřikl voják s neskrývaným hněvem.

Nicholas o několik kroků ustoupil. Už pochopil. Slyšel vyprávět o tom, že člověk může něco takového dokázat. Teď to viděl na vlastní oči.

Byl to sám císař Jagang, snový cestovatel.

„Pozoruhodné," řekl Nicholas líně. Přistoupil k vojákovi a zaklepal mu na hlavu: „To jste vy, tam uvnitř, Excelence?"

„Kde jsou, Nicholasi?" Byla to ta nejhrozivěji znějící otázka, jakou kdy Nicholas slyšel.

„Řekl jsem vám, že je dostanete, a taky je dostanete."

„Myslím, že mi lžeš, Nicholasi," zavrčel temný hlas. „Nemyslím si, že je máš. A slíbil jsi, že je mít budeš."

Nicholas mávl odmítavě rukou. „Jen klid. Mám je na háku."

„To si nemyslím. Mám důvod si myslet, že tady dole vůbec nejsou. Mám důvod si myslet, že matka zpovědnice je daleko na severu... u jejich armády."

Nicholas se zamračil, přistoupil k vojákovi, naklonil se až k němu a podíval se mu do očí. „Ztratil jste snad smysl pro realitu, když jste se vkradl do mysli tohoto muže?'

„Ty říkáš, že to tak není?"

Nicholas ztrácel trpělivost. „Právě jsem se na ně díval, když jste sem vtrhl a vyrušil mě. Byli tam oba - lord Rahl i matka zpovědnice."

„Jsi si jistý?" zazněl hrobově temný hlas z vojákova hrdla.

Nicholas si založil ruce v bok. „Vyslýcháte mě? Jak se odvažujete? Já jsem Nicholas Slide. Já se nenechám vyslýchat od nikoho!"

Voják prudce udělal krok vpřed.

Nicholas zůstal stát na místě a varovně zdvihl prst. „Pokud je chcete, raději buďte velmi opatrný."

Voják se na něj díval široce rozevřenýma očima, v nichž Nicholas rozpoznal hrozbu.

„Tak mluv, než ztratím trpělivost."

Nicholas se znechuceně ušklíbl. „Ten, kdo vám řekl, že jsou na severu a že matka zpovědnice je u jejich armády, buď neví, o čem mluví, nebo vám lže. Mám je pod dozorem."

„Ale viděl jsi je poslední dobou?"

V místnosti se setmělo. Nicholas mávl rukou směrem ke stolu a zapálil kouzelnou jiskrou tři svíce.

„Už jsem vám říkal, že je sleduji. Jsou v jednom městě nedaleko odsud. Už brzy přijdou sem ke mně a já je dostanu. Nebudete muset čekat dlouho."

„Proč si myslíš, že přijdou sem?"

„Vím o všem, co dělají. Sleduji je. Viděl jsem je v noci spát, viděl jsem, jak matka zpovědnice drží svého manžela něžně v náručí, aby mu poskytla útěchu v jeho krutých bolestech. Je to vlastně nesmírně dojemné."

„On má bolesti?"

„Ano. Právě teď jsou v Northwicku, ve městě severně odtud. Až tam skončí - tedy jestli svou návštěvu tam přežijí - přijdou sem, ke mně."

Jagang se vojákovýma očima rozhlédl kolem sebe a uviděl na zemi u zdi čerstvě mrtvá těla. Pak se znovu podíval na Nicholase.

„Ptal jsem se, proč si to myslíš."

Nicholas zdvihl obočí. „Ti bláznivíí místní lidé, ti pilíře světa, kteří vás tolik fascinují, ubohého lorda Rahla otrávili. Udělali to, aby jim pomohl se nás zbavit."

„Otrávili ho? Jsi si jistý?"

Nicholas se usmál, když se v Jagangově hlase ozvala neskrývaná zvědavost. „Ó ano, úplně jistý. Chudák lord Rahl trpí velkými bolestmi. Potřebuje protijed."

„V tom případě udělá vše, co musí, aby ten protijed získal. Richard Rahl je překvapivě vynalézavý muž."

Nicholas se opřel zády o stůl a založil si ruce na prsou.

„Možná že je vynalézavý, ale teď má pořádné problémy. Abyste tomu rozuměl, potřebuje ještě dvě lahvičky protijedu. Jedna z nich je v Northwicku. Právě proto se tam vydal."

„Byl bys překvapen, co všechno ten muž dokáže." Nebylo možné si nevšimnout těžko ovládaného hněvu v císařově hlase. „Byl bys blázen, kdybys ho podceňoval, Nicholasi."

„Ale já nikdy nikoho nepodceňuji, Vaše Excelence," usmál se Nicholas. „Víte, jsem přesvědčen o tom, že protijed, který je ukryt v Northwicku, Richard Rahl získá. Vlastně s tím počítám. Uvidíme. Díval jsem se na něj, když jste přišel, čekal jsem, jak to dopadne. Vy jste mě vyrušil.

Ale i když získá protijed v Northwicku, bude muset dostat ještě poslední lahvičku. Protijed z Northwicku mu sám o sobě život nezachrání."

„A kde je ta poslední lahvička protijedu?'

Nicholas sáhl do kapsy a ukázal císaři hranatou lahvičku. Zároveň se spokojeně usmál.

„Mám ji já."

Císařem ovládaný voják se usmál. „Možná si ji od tebe přijde vzít, Nicholasi. Ale spíš si najde někoho, kdo pro něj vyrobí další protijed a nebude se muset obtěžovat sem přijít."

„Ó, to si nemyslím. Víte, Excelence, docela své práci rozumím. Jed, který lord Rahl požil, je složitý, ale ne tak složitý jako protijed. Vím to, protože jsem muže, který jed i protijed vyrobil, mučil tak dlouho, dokud neřekl, z čeho obě substance vyrobil. Prozradil mi všechna svá tajemství. Substance obsahují tolik ingrediencí, že si na všechny ani nemohu vzpomenout.

Toho muže jsem samozřejmě zabil. Zabil jsem i jeho mučitele, kteří mi pomáhali s jeho výslechem. Ani vynalézavý Richard Rahl nebude schopen nalézt dalšího člověka, který by dokázal vyrobit protijed."

Vzal lahvičku za hrdlo a zamával jí před vojákem: „Tohle je poslední lahvička. Poslední naděje lorda Rahla na život."

Jagang lahvičku očima mladého vojáka sledoval. Všechny stopy radosti se vytratily.

„Pak sem Richard Rahl přijde a vezme si ji."

Nicholas pomalu vytáhl z lahvičky korkový špunt a přičichnul si. Tekutina uvnitř voněla trochu po skořici.

„Myslíte, Excelence?"

S okázalým gestem vylil Nicholas tekutinu na podlahu. Před císařovýma očima zatřásl lahvičkou, aby se ujistil, že v ní nezbude ani kapka protijedu.

„Jak vidíte, Excelence, mám všechno pevně v rukou. Richard Rahl pro mě nebude problém. Brzy zemře na následky otravy - pokud ho mí muži dříve nezabijí. Ať tak nebo tak, Richard Rahl je mrtvý muž - přesně tak, jak jste si přál."

Nicholas se uklonil, jako by měl za sebou velkolepé představem před vděčným publikem.

„A co matka zpovědnice?" zeptal se císař.

Nicholas v jeho hlase rozpoznal podtón skrývaného hněvu. Rozhořčilo ho, že mu Jagang nedal najevo obdiv jeho velkého úspěchu. Shovívavě se však usmál.

„Teď, když jsem vám řekl, že Richard Rahl brzy vejde do bran podsvětí, nemám žádnou záruku, že dodržíte svou část naší úmluvy. Chtěl bych, abyste mi potvrdil, že dodržíte svůj slib."

„Proč si myslíš, že ji dokážeš zajmout?"

„Ó, to mám pevně v rukou. Její povaha mi ji nažene přímo do náručí."

„Její povaha?"

„Nechte to na mně, Excelence. Všechno, co potřebujete vědět, je, že ji ode mě dostanete živou, jak jsem slíbil. Řekněme, že lorda Rahla dostanete zadarmo - jako dárek ode mě - ale za matku zpovědnici budete muset zaplatit."

„A co za ni budeš chtít?"

Nicholas přešel kolem císaře doprostřed místnosti a prázdnou lahvičkou opsal kruh kolem sebe. „Tohle není moje představa života, když už ho musím žít."

„Takže žádáš bohatství za splnění své povinnosti Stvořiteli, Císařskému řádu a svému císaři."

Nicholas to viděl tak, že vykonal víc než jen povinnost, zvláště tu noc v lesích ve společnosti Sester. Místo aby přikývl, pokrčil rameny.

„Umožním vám ovládnout zbytek světa, o který jste dosud tak těžce bojoval. A chci za to jen D'Haru. Říši, která je mě hodna."

„Ty chceš vládnout nad D'Harou?"

Nicholas se teatrálně uklonil. „A být samozřejmě vaším poddaným, Vaše Excelence." Pak se narovnal. „Budu vládnout tak jako vy. Prostřednictvím strachu a násilí a ve jménu oběti pro lepší budoucnost lidstva."

Snový cestovatel se na něj díval vystrašenýma očima mladého vojáka, ale lesk v jeho očích začal být znovu nebezpečný.

„Hraješ riskantní hru, Slide, když si kladeš takové požadavky. Život pro tebe asi mnoho neznamená."

Nicholas se na císaře usmál úsměvem, který říkal, že se cítí být unavený a bezvýznamný. „Nenávidět život, žít pro nenávist."

Nakonec se na rty mladého vojáka vrátil císařův úsměv.

„Takže D'Haru bys chtěl? Je tvá. Až bude lord Rahl mrtvý a matka zpovědnice živá v mých rukou, budeš vládnout D'Haře, a to tak dlouho, dokud budeš loajální Císařskému řádu."

Nicholas se usmál a zdvořile se uklonil. „Ale samozřejmě. Jste moudrý vládce."

Jagang byl muž, který stanovil Nicholasův osud. On poslal Sestry, aby z Nicholase stvořily Slidea. Nicholas do toho nemohl mluvit. Teď dostane svou odměnu. Bude mít bohatství a moc, kterou si před svým znovuzrozením nedovedl ani představit.

Zničili ho, ale znovu ho stvořili mnohem silnějšího.

Teď už byl jen krůček od toho, aby se stal *císařem* Nicholasem.

Čekala ho trnitá cesta.

V náhlém návalu vzteku vystřelil Nicholas jednu ruku před sebe a s ní poslal vpřed i svou mysl, přímo do muže, který stál před ním. Přímo do jeho mysli, do mezery mezi myšlenkami, do středu jeho duše.

Toužil ucítit nával tepla, který znamenal, že se tato duše vlévá do jeho vlastní duše, spěchal, aby stihl Jaganga ještě uvnitř vojákova těla.

Ale tam už nebylo nic.

V onom zlomku času už Jagang vyklouzl ven. Voják padl mrtvý k zemi.

Nicholas - císař Nicholas - se usmál při pomyšlení, že hra začala. Začal přemýšlet o tom, jestli cenu nestanovil příliš nízko.

Kapitola devatenáctá

Když šli ulicí vzhůru, dívala se Kahlan na malá okénka v okolních budovách. V začínajícím soumraku snad nemohli lidé, kteří z oken vyhlíželi, rozpoznat jejich tváře, ale Kahlan si přesto raději natáhla kápi.

Z toho, co jim vyprávěli muži z Bandakaru, tady teď nebylo bezpečné být ženou, a tak se Kahlan, Cara i Jennsen snažily svou identitu skrývat, aby přitáhly co nejméně pozornosti. Kahlan věděla, že když se lidé bojí o vlastní bezpečnost, snaží se někdy odvrátit pozornost od vlastní osoby tím, že nabídnou vlkovi jinou ovci.

Richard zpomalil a rozhlížel se ulicí. Jednu ruku měl zepředu přitisknutou k plášti, aby mohl v případě potřeby plášť rychle rozhalit a tasit meč.

Jejich muži byli rozptýlení po městě, aby jako větší skupina nebudili pozornost.

„Támhle," prohlásil Owen, když se dostali na roh, a ukázal hlavou doprava. „Tady tudy dolů."

Richard se ohlédl, aby se přesvědčil, že je ostatní následují, a pak odbočil do úzké uličky. Budovy ve městě měly většinou jen jedno patro, ale teď se dostávali do čtvrti, kde byly i stavby o dvou patrech. Druhé patro se většinou naklánělo kus nad uličku.

Prašné cesty Northwicku nutily Kahlan ke kašli. Dovedla si představit, v jaké zapáchající bahniště se to tu za deště promění. Všimla si, že i Richard se snaží ze všech sil, aby se nerozkašlal. Někdy ho kašel přece jen přemohl. V těch chvílích vykašlával krev.

Drželi se ve stínu pod okapy, Kahlan po Richardově boku, Jennsen hned za nimi. Anson šel trochu napřed a rozhlížel se ostražitě na všechny strany.

Richard se znovu rozhlédl po nebi. Bylo prázdné. Neviděli pernatce už od doby, kdy se vydali k průchodu do Bandakaru. Kahlan a Cara byly rády, že tu obrovští černí ptáci nejsou. Richarda však jejich nepřítomnost zneklidňovala stejně jako dříve jejich přítomnost.

Cara byla kdesi vzadu s půltuctem mužů. Tom a někteří další postupovali souběžnou ulicí. A ještě další skupina mužů postupovala úplně jinudy. Přestože jich dohromady nebylo ani padesát, vzbudili by pohromadě nežádoucí pozornost.

Problémy teď nepotřebovali. Potřebovali protijed.

„Kde je střed města?" zeptala se Kahlan Owena, když se k němu dostala dost blízko na to, aby mohla šeptat.

Owen opsal rukou kruh. „Tohle je střed. Tady jsou hlavní trhy, sem chodí nejvíce lidí."

Kahlan viděla obchod skůží, pekařství a obchod s oblečením, ale nebylo to nic velkolepého.

„Tohle je centrum vašeho skvělého města? Tyhle domky? To je hlavní obchodní ulice?"

„Ano," řekl Owen a znělo to zpola popuzeně a zpola hrdě.

Kahlan vzdychla, ale neřekla nic. Ozval se však Richard.

„Tohle je výsledek vaší vyspělé kultury?" Mávl rukou kolem sebe, ukazuje na chatrné a špinavé budovy. „Tohle je to, čeho jste dosáhli za téměř tři tisíce let? Tohle jste zvládli vybudovat?"

Owen se usmál. „Ano. Je to velkolepé, že?"

Místo odpovědi řekl Richard: „Já myslel, že jsi byl v Altur'Rangu."

„To jsem byl."

„No vidíš, a dokonce i ta díra je daleko vyspělejší než Northwick."

„Opravdu? Je mi líto, lorde Rahle, moc jsem toho z Altur'Rangu neviděl. Byl jsem trochu vystrašený, že jsem tak daleko, a dlouho jsem se tam nezdržel." Owen se ohlédl na Kahlan. „Chcete říci, že město, ze kterého pocházíte, je ještě majestátnější než tohle?"

Kahlan se na něj podívala. Jak by mu jen mohla popsat Aydindril, Pevnost čarodějů, Palác zpovědnic nebo Palác lidu, všechny ty mramorové i žulové skvosty se sloupy tyčícími se do nebe, s uměleckými díly? Nakonec se rozhodla, že teď na to není čas.

„Owene, doufám, že až budeme všichni svobodní, tak Richard a já budeme moci ukázat tobě i tvým lidem svět mimo Bandakar. Ukázat ti centra obchodu a umění a stavby, které lidstvo dokázalo vybudovat."

Owen se usmál. „To bych moc rád, matko zpovědnice. Opravdu moc." Náhle se zastavil. „Jsme tady."

Za oprýskanými vraty výšky dospělého muže tu odbočovala úzká ulička. Richard se rozhlédl a zkontroloval oba konce ulice, ve které stáli. Nikdo kromě jejich mužů tam nebyl. Richard strčil do vrat a otevřel je tak akorát, aby se Owen mohl protáhnout za ně.

Za chvíli vykoukl zpátky a šeptl: „Pojďte, nikdo tu není."

Richard dal ostatním mužům signál rukou. Pak objal Kahlan kolem pasu a protáhl se s ní vraty do uličky.

Stěny domů, které uličku tvořily, neměly žádná okna. Před některými domy byl prostor pro malý dvorek. Jennsen za sebou táhla na provaze Betty a snažila se ji držet co nejblíže u sebe, aby koza nezpůsobila žádné potíže. Betty byla zticha, zřejmě byla nervózní z neznámého města. Dokonce ani nevrtěla ocasem, když občas vzhlédla k Richardovi, Kahlan nebo Jennsen.

V ústí uličky, kam se hrnulo stále víc jejich mužů, se objevil Tom. Richard mu naznačil, aby se svými muži počkal právě na kraji uličky a pokud možno se rozptýlili.

Zezadu přispěchala Cara, také ona byla zahalena do kápě jako Kahlan a Jennsen. „Nelíbí se mi to."

„Dobrá," odpověděl jí Richard.

„Dobrá?" vyštěkla překvapeně Cara. „Myslíš, že je dobře, že se mi to tu nelíbí?"

„Ano," řekl Richard. „Obavy bych měl, kdybys byla šťastná a bezstarostná."

Cara se ušklíbla, ale neřekla nic.

„Tady," řekl Owen a chytil Richarda za ruku, aby se zastavil.

Richard se podíval, kam Owen ukazuje.

„Tohle je palác?"

Owen přikývl. „Jeden z paláců. Máme jich několik. Říkal jsem vám, že jsme vyspělá kultura."

Richard se po očku podíval na Kahlan, ale neřekl nic.

Kahlan ve slabém světle rozeznala dvorek z udusané hlíny, kde tu a tam rostla tráva. Z dvorku vedly dřevěné schody na balkón v úrovni prvního patra, kde byly i vchodové dveře. Když však prošli brankou na dvorek, všimla si Kahlan, že pod balkónem jsou ještě jedny schody, které vedou dolů.

Owen se rozhlédl a pakl se naklonil k Richardovi: „Jsou dole. To je místo, kde skrývají Mudrce."

Richard se rozhlédl po okolních budovách.

„A protijed je tam také?“

Owen přikývl. „Chcete tu počkat? Přinesu ho."

Richard zavrtěl hlavou. „Půjdeme s tebou."

Někteří z jejich mužů postávali kolem. Kahlan v jejich očích viděla strach z toho, že jsou ve městě, kde vládne Císařský řád. Zatím nevěděla, co by mohla s Richardem udělat, aby těmto mužům pomohla zbavit město okupantů, ale rozhodně hodlala něco vymyslet. Vždyť kdyby nebylo jejího zoufalého činu, byť nechtěného, netrpěli by tito lidé v područí Císařského řádu.

Richard si přitáhl Jennsen blíž. „Zůstaňte s Tomem a Betty tady a hlídejte. Zůstaňte ve skrytu schodů, pod balkónem. Pokud uvidíte nějaké vojáky, přijďte nás varovat."

Jennsen přikývla. „Nechám Betty pást se na trávě. Bude to vypadat přirozeně, kdyby šly nějaké hlídky."

„Ale ty zůstaň ve skrytu," řekl Richard. „Pokud by vojáci viděli mladou ženu, okamžitě by ji zatkli."

„Dohlédnu na to, abychom nebyli vidět," řekl Tom a ukázal palcem za sebe. „Svoje muže jsem už rozptýlil, aby nebyli nápadní."

Kahlan a Cara následovaly Richarda k domu. Owen se zastavil, když viděl, že Richard míří ke dveřím v přízemí, místo aby sestupoval dolů ze schodů.

„Tudy, lorde Rahle."

„Já vím. Chci ještě zkontrolovat přízemí, ujistit se, že je čistý vzduch."

„Tam jsou jen prázdné pokoje, kde se občas setkávají lidé."

„Stejně se tam raději podívám. Caro, počkej tu prosím s Kahlan."

Kahlan však Richarda následovala. „Jdu s tebou."

Cara šla Kahlan v patách. „Pokud chceš zkontrolovat přízemí," řekla Richardovi, „pak to můžeme udělat všichni."

Richard se nehádal. Otevřel dveře na škvíru a nahlédl do tmavé místnosti za nimi. Byla prázdná. Cara s Agielem v ruce rozrazila dveře a vtrhla dovnitř jako první. Pak vstoupil Richard následovaný Kahlan. Na obou stranách místnosti byly jedny dveře. Na protější straně byla další dvířka s malým okénkem.

„Co je tam?' zašeptala Kahlan, když Richard okénkem nahlédl.

„Ulice. Vidím některé naše muže."

Také oba pokoje, kam vedly dveře po stranách, byly prázdné, tak jak řekl Owen.

„Mohli bychom tu schovat naše muže," řekla Cara.

Richard přikývl. „Také jsem na to myslel. Mohli bychom odtud podnikat výpady, přímo z týlu nepřítele, aniž bychom riskovali, že nás někdo uvidí blížit se k městu."

Ještě než se vrátili ke dveřím, kterými sem vešli, Richard náhle zavrávoral a padl na jedno koleno. Kahlan a Cara k němu přiskočily a zachytily ho dříve, než padl na tvář.

„Co se děje?" zeptala se Cara.

Richard bolestí zaryl prsty do Kahlaniny paže tak silně, až jí vytryskly slzy, ale neřekla nic.

„Jen jsem... jen se mi udělalo trochu mdlo." Richard zalapal po dechu. „Asi za to může ta tmavá místnost." Jeho prsty uvolnily sevření.

„Druhé stadium. Owen mi o tom říkal. Druhé stadium otravy se prý projevuje závratěmi."

Richard se rozhlédl tmavou místností. „Jsem v pořádku. Pojďme pro protijed."

Owen čekal ve stínu schodů, a když k němu došli, začal sestupovat dolů. Dole pod schody otevřel dveře a nahlédl dovnitř.

„Ještě jsou tady," řekl s úlevou. „Mluvčí jsou tady, rozpoznávám hlasy některých z nich. Mudrc tam musí být s nimi. Neodešli jinam, obával jsme se, že by se to mohlo stát."

Owen doufal, že mluvčí budou souhlasit s tím, aby se zbavili Císařského řádu. Kahlan se bála, že když s tím mluvčí nesouhlasili v minulosti, nebudou ani tentokrát. Ale muži také nejprve odmítli bojovat a teď bojovali. Owen doufal, že po úspěchu ve Withertonu mluvčí uvidí, že skutečně mají šanci se Císařského řádu zbavit, a budou otevřeněji naslouchat tomu, co je pro to třeba udělat.

Ještě důležitější než názor mluvčích však bylo - alespoň pro Kahlan - najít druhou lahvičku protijedu. Kdykoliv vzala v úvahu možnost, že by Richard zemřel, roztřásla se jí kolena.

Owen jemně zaklepal na dveře. Ty se poněkud pootevřely a ven proniklo trochu měkkého svitu svíček. Pak vyhlédl ven nějaký muž a překvapením otevřel ústa.

„Owene?"

Kahlan si pomyslela, že ten muž nechce dveře otevřít. Ale ještě než měl šanci si to rozmyslet, rozrazil Richard dveře a vešel dovnitř. Muž mu kvapně uhýbal z cesty.

Richard si k sobě přitáhl Caru. „Hlídej dveře. Ať nikdo z těchto lidí bez mého svolení neopustí místnost."

Cara přikývla a zaujala postavení za dveřmi.

„Co to má znamenat?" zeptal se muž Owena, zatímco ustrašeně ustupoval před Richardem a Kahlan.

„Velký mluvčí, je nezbytně důležité, abyste nás vyslechli."

Místnost byla ozářena svitem svící. Kolem dokola se na rohožích rozvaloval půldruhý tucet mužů srkajících čaj. Všichni náhle ztichli.

Stěny místnosti vlastně tvořily kamenné základy domu, jehož podlaha byla nad jejich hlavami podepřena masivními trámy.

Někteří z mužů vyskočili na nohy.

„Owene," řekl jeden z nich káravě, „byl jsi vyhnán. Co tady děláš?"

„Ctihodný mluvčí, myslím, že máme co do činění s důležitějšími věcmi, než je vyhnanství našich vlastních lidí." Owen zdvihl ruku a pokynul směrem k Richardovi: „Tohle jsou mí přátelé z ciziny."

Kahlan popadla Owena za košili, přitáhla si ho blíž k sobě a zavrčela mu do ucha: „Protijed."

Owen omluvně přikývl. Muži, všichni postarší, rozhořčeně sledovali, jak Owen míří k zadnímu pravému rohu místnosti. Popadl jeden kámen ve výši hrudi a zapáčil jím ze strany na stranu. Richard k němu přistoupil a pomohl mu kámen uvolnit. Owen sáhl do vzniklého otvoru a vytáhl malou lahvičku. Okamžitě ji podal Richardovi.

Když Richard uvolnil zátku, ucítila Kahlan slabou vůni skořice. Richard vypil obsah lahvičky.

„Musíte odejít," zavrčel jeden muž. „Nejste tady vítáni."

Owen však trval na svém. „Musíme vidět Mudrce."

„Cože?!"

„Muži Císařského řádu vtrhli do naší země. Mučí a zabíjejí naše lidi. Jiné odvlekli pryč."

„S tím nic nenaděláme," řekl mluvčí s tváří rudou hněvem. „Musíme jednat tak, abychom se vyhnuli násilí."

„My jsme násilí už ukončili," řekl mu Owen. „Alespoň v našem městě. Pobili jsme všechny muže Císařského řádu, kteří nás ponižovali, kteří znásilňovali, mučili a vraždili naše lidi. Naši lidé jsou teď svobodní. Musíme bojovat a osvobodit zbytek naší země. Je to naše povinnost coby mluvčích, musíme našim lidem zajistit právo na svobodný život a ukončit jejich zotročování."

Zdálo se, že mluvčí raní mrtvice.

„O tom nechceme nic slyšet!"

„Promluvíme si s Mudrcem a uvidíme, co řekne."

„Ne! Mudrc s vámi nebude mluvit. Nikdy! Vy všichni jste vyhnáni. Musíte všichni odejít!

Kapitola dvacátá

Jeden z mužů postoupil vpřed a vztekle chytil Richarda za košili, snaže se ho vystrčit ze dveří. „Vy jste to všechno způsobil! Jste cizinec! Divoch! Jeden z neosvícených! Vy jste vnesl mezi naše lidi rouhavé myšlenky!" Ze všech sil se snažil Richardem zatřást. „Vy jste naše lidi svedl na cestu násilí!"

Richard chytil mluvčího za zápěstí a zkroutil mu ruku tak, až mluvčí padl na kolena. Muž vykřikl bolestí. Richard ho nepouštěl a sklonil se k němu.

„My riskujeme své životy, abychom pomohli vašim lidem. Vaši lidé nejsou osvícení, ale jsou úplně stejní jako všichni ostatní. Vy nás teď budete poslouchat. Dnes se rozhodne o budoucnosti vaší a vašeho lidu."

Richard muže pustil a poodešel ke dveřím. Vykoukl ven a řekl: „Caro, běž říci Tomovi, ať sem dolů pošle všechny naše muže. Myslím, že bude lepší, když se toho zúčastní."

Cara odběhla, aby splnila jeho přání.

„Na to nemáte žádné právo!" zaprotestoval jeden z mluvčích.

„Vy jste reprezentanti lidu Bandakaru. Jste jejich vůdci," řekl jim Richard. „Teď nadešel čas, abyste je vedli."

Richardovi muži začali zaplňovat místnost. Netrvalo dlouho a všichni se tu tiše shromáždili.

Sklepení bylo dost prostorné, proto se sem vešli všichni a ještě zbylo dost volného místa. Kahlan si všimla, že se dovnitř trousí i neznámí lidé. Vzhledem k tomu, že znala povahu místních lidí, a také proto, že je Cara vpustila dovnitř, si Kahlan řekla, že tito lidé nejspíš nepředstavují žádnou hrozbu.

Richard ukázal na shromáždivší se muže a promluvil k mluvčím: „Tito muži z Withertonu se postavili tváří v tvář pravdě o tom, co se děje jejich lidem. Rozhodli se, že už nebudou nadále tolerovat brutalitu, s jakou se k nim a k jejich blízkým chovají okupanti. Rozhodli se, že už nebudou oběti. Chtějí být svobodní."

Jeden z mluvčích, muž s úzkou, špičatou bradou, odmítavě vyštěkl: „Svoboda nikdy nemůže fungovat. Svobodní lidé jsou sebestřední. Přemýšlivý člověk, jednající v zájmu blaha celého lidstva, musí nemorální koncept svobody odmítnout a nazvat jej tím, čím je - sobectvím."

„To je pravda," souhlasil další. „Tak zjednodušující ideologie by mohla snadno vyvolat řetězec násilí. Hloupá představa svobody vede jen k tomu, že jsou věci vnímány černobíle. A to už je překonáno. Konečně, nikdo nemá právo soudit druhého. Co je skutečně třeba nalézt, je kompromis mezi všemi stranami, aby mohl nastat mír."

„Kompromis?' zeptal se Richard. „Řetězec násilí může existovat jen tehdy, když zaručíte všem lidem - včetně těch, kteří jsou zlí - rovnoprávnost. Když prohlásíte, že všichni včetně těch, kteří se rozhodli škodit druhým, mají stejné právo na existenci. Přesně to děláte, když odmítáte potlačit zlo.

Snaha o kompromis je nebezpečná. Vede k tomu, že si nejprve musíte useknout prst, pak ruku a pak třeba nohu, abyste nakrmili monstrum, které žije mezi vámi. Zlo se živí dobrem. Když monstrum zabijete, násilí skončí.

Před vámi jsou teď dvě možnosti. Buď se rozhodnete žít ve strachu, na kolenou, nebo se rozhodnete odstranit ty, kteří vám škodí, a budete svobodně žít - což znamená, že budete muset být ostražití a bránit se."

Jeden z mluvčích zvedl ruku a ukázal na Richarda: „Teď už vím, kdo jste. Vy jste ten, o kom mluví proroctví. Vy jste ten, o němž proroctví říká, že nás zničí!"

Toto obvinění se šeptem neslo po místnosti.

Richard se ohlédl po svých mužích a pak vrhl zničující pohled na mluvčí: „Já jsem Richard Rahl. Máte pravdu, jsem ten, o kom mluví proroctví, které vám bylo kdysi sděleno. ‚Váš ničitel přijde a zachrání vás'.

Máte pravdu, to proroctví je o mně. Ale kdybych nepřišel já, našel by se nakonec někdo jiný, kdo by slova proroctví naplnil. Ať už za rok, nebo za tisíc let. Protože slova proroctví jsou o nejvyšším závazku člověka - žít.

Vaši předkové byli vyhnáni, protože odmítali vidět pravdu světa kolem sebe. Rozhodli se uzavřít svou mysl před realitou. Já jsem tuto slepotu ukončil."

Richard ukázal za sebe na muže, kteří přišli s ním. „Když jsem těmto mužům odhalil pravdu, rozhodli se otevřít oči a spatřit ji. Teď musí zbytek vašich lidí podstoupit stejnou výzvu a rozhodnout se, jak budou žít.

„ ‚Váš ničitel přijde a zachrání vás', to jsou slova o potenciálu pro lepší budoucnost. Znamenají, že váš způsob života, který brání lidem být lepšími, být tím, čím mohou být, způsob života, který nakonec vedl k tomu, že jste byli odvedeni sem a tady jste byli opuštěni a uzavřeni za hranici... skončil.

Muži Císařského řádu sice vtrhli do vaší země, ale z duchovního hlediska nepřinesli žádnou změnu. Jejich násilí je jen těžko větší než pomalé dušení lidského potenciálu, které tu praktikujete už po tři tisíce let. Oni přinesli stejné přehlížení života, jen v brutálnější formě.

Já jsem některým vašim lidem přinesl světlo pravdy a tím jsem zničil jejich dosavadní slepou existenci. Zbytek vašich lidí se teď musí rozhodnout, jestli se i nadále budou krčit v temnotě, nebo jestli vyjdou do světla, které jsem vám přinesl.

Tím, že jsem vašim lidem toto světlo přinesl, jsem je zachránil.

Ukázal jsem jim, že se mohou vznášet na vlastních křídlech a mohou usilovat o vše, po čem touží. Pomohl jsem jim získat zpátky jejich životy.

Ano, zavrhl jsem jejich záminky a výmluvy, proč nemohou být samostatní, ale tím jsem vrátil jejich duším vznešenost.

To je pravý význam proroctví. Je na každém z vás, jestli využijete příležitost ke své záchraně, nebo zůstanete v temnotě, aniž byste se pokusili vyjít do světla. Není žádná záruka, že uspějete. Ale pokud se ani nepokusíte, zajistíte tím život ve strachu pro sebe i pro své děti. Jediným rozdílem bude, že pokud se rozhodnete žít tak jako dosud, budete už vědět, že vás to bude stát vaši duši."

Richard se odvrátil od mluvčích. Ještě než zavřel oči, aby si promnul víčka, spatřila Kahlan v těch očích nezměrné utrpení. Nic si nepřála víc než získat poslední lahvičku protijedu a pak udělat, co bude potřeba, aby se zbavil bolestí způsobených darem. Věděla, že ho ztrácí.

Owen vystoupil vpřed. „Ctihodní mluvčí, nadešel čas, abychom vyslechli Mudrce. Pokud si myslíte, že povaha této krize není natolik vážná, aby toho bylo třeba, pak vás ujišťuji, že už nikdy nebude vážnější. Jde o naši budoucnost a o naše životy.

Přiveďte Mudrce. Poslechněme si, co řekne, a uvidíme, jestli je opravdu moudrý a hodný naší loajality."

Když se místností ozvalo souhlasné mručení, shromáždili se mluvčí a začali si cosi šeptat. Nakonec asi polovina z nich odešla do zadní místnosti.

Jeden z mluvčích, kteří v místnosti zůstali, kývl svou holou hlavou. „Uvidíme, co na to Mudrc řekne." Kahlan často vídala podobné opovržlivé úsměvy. „Před všemi těmito lidmi předneseme vaše rouhavá slova Mudrci a poslechneme si jeho moudrost, aby tato záležitost mohla být ukončena."

Ze zadní místnosti vyšli mluvčí se zástavami zahalenými do červené látky a nesli též potaženou desku a několik latěk. Před dveřmi do zadní místnosti vytvořili jednoduchý stupínek se sloupkem v každém rohu. Sloupky nesly červenou látku, která tvořila jakási nebesa. Když byli hotovi, položili pod nebesa velký polštář. Další muži přinesli dva stoly, na nichž bylo velké množství svíček. V krátkém čase vytvořili důstojné prostředí. Pak zatáhli červenou látku, aby nebylo na provizorní trůn vidět.

Kahlan znala mnoho duchovních vůdců ze Středozemí. Nikdy je nepodceňovala, protože mnoho z nich mělo skutečné spojení se světem duchů. Nedovedla si však představit, jak by mohli takového duchovního vůdce mít lidé zcela bez daru.

Mluvčí rozevřeli závěsy z červené látky. Za nimi seděl na polštáři chlapec se zkříženýma nohama, v bílé robě a s rukama pokojně spočívajícími v klíně. Nevypadal příliš staře, bylo mu tak osm, nejvíce deset let. Kolem hlavy měl černou šálu, která mu zakrývala oči.

„Je to jen chlapec," řekl Richard.

Jeden z mluvčích blýskl po Richardovi vražedným pohledem. „Jen dítě je dostatečně nevinné a nezkažené životem, aby mohlo být dotčeno pravou moudrostí. Když stárneme, zakrývá se náš původně dokonalý pohled vrstvami získaných zkušeností, ale vzpomínáme si na tento pohled a tak si uvědomujeme, že jen moudrost dítěte může být zcela čistá."

Richard se po straně podíval na Kahlan.

Jeden z mluvčích poklekl před trůnem a sklonil hlavu. „Mudrci, musíme vás požádat o radu. Někteří z našich lidí chtějí rozpoutat válku."

„Válka nic neřeší," řekl Mudrc zbožným hlasem.

„Možná že byste rád slyšel jejich důvody."

„Není žádný oprávněný důvod pro boj. Válka není nikdy řešením. Válka je přiznáním selhání."

„To je velmi moudré. Ukázal jste nám moudrost v její jednoduchosti a prostotě. Všichni muži udělají dobře, když se budou touto moudrostí řídit." Mluvčí se znovu uklonil. „Chtěl jsem říci..."

„Proč máte zavázané oči?' zeptal se Mudrce Richard, vpadnuv mluvčímu do řeči.

„Slyším ve vašem hlase hněv," řekl Mudrc. „Ničeho nemůže být dosaženo, dokud se toho hněvu nezbavíte. Když hledáte srdcem, najdete dobro v každém."

Richard položil ruku Owenovi na rameno a postrčil ho vpřed. Pak se natáhl dozadu, chytil Ansona za košili a přitáhl si ho k sobě. Všichni tři přistoupili k Mudrcově trůnu. Jen Richard zůstal stát vzpřímeně. Nohou odstrčil klečícího mluvčího stranou.

„Ptal jsem se, proč máte zavázané oči," řekl.

„Musím se vyhýbat vědomostem, aby nezabíraly místo pro víru. Jen prostřednictvím víry může být nalezena pravda," prohlásil Mudrc. „Musíte nejprve věřit, a pak teprve můžete vidět."

„Pokud něčemu věříte, aniž byste to viděl," řekl Richard, „pak jste jen dobrovolně slepý a ne moudrý. Nejprve musíte vidět, abyste se mohl učit a abyste mohl pochopit."

Mužům kolem Kahlan zjevně nebyl vhod způsob, jakým Richard s Mudrcem mluvil.

„Zbavte se nenávisti, nebo sklidíte jen nenávist."

„Mluvili jsme o poznání. Neptal jsem se vás na nenávist."

Mudrc pobožně spojil ruce a nepatrně se uklonil. „Moudrost je všude kolem nás, ale naše oči nás oslepují, naše uši nás ohlušují a naše mysl přemýšlí a dělá z nás nevědoucí. Naše smysly nás obelhávají - svět kolem nás nám nedokáže prozradit nic o pravé povaze reality. Abyste mohl být zajedno s velkou esencí pravého smyslu života, musíte nejprve slepě obracet pozornost dovnitř, abyste odhalil pravdu."

Richard si založil ruce na prsou. „Takže já mám oči, ale nemohu nic vidět. Mám uši, ale nemohu nic slyšet. Mám mysl, ale nic nevím."

„Prvním krokem k moudrosti je přijmout fakt, že nejsme schopni poznat pravou povahu reality, a že nic, co si myslíme, nemůže být pravda."

„Musíme jíst, abychom žili. Jak byste mohl vystopovat v lesích jelena, abyste se najedl? Tak, že byste si zavázal oči? Tak, že byste si zalepil uši voskem? Dokázal byste to, kdybyste spal, přičemž by vaše mysl vůbec nepřemýšlela?"

„My nejíme maso. Je špatné ubližovat zvířatům jen proto, abychom se najedli. Nemáme o nic větší právo na život než zvířata."

„Takže jíte jen rostliny, vajíčka, sýr a podobně?"

„Samozřejmě."

„A jak vyrábíte sýr?"

V rozpačitém tichu kdosi v místnosti zakašlal.

„Já jsem Mudrc. Já tu nejsem proto, abych dělal tuto práci. Sýr pro nás dělají jiní."

„Chápu. Vy nevíte, jak se vyrábí sýr, který jíte, protože vás o tom nikdo nikdy nepoučil. Takže jste tady, máte zavázané oči a čistou mysl, nezanesenou všemi těmi protivnými znalostmi. Takže, jak děláte sýr? Přichází vám to? Dozvídáte se, jak vyrobit sýr, prostřednictvím slepého nazírání do vlastního nitra?"

„Realita nemůže být podrobena zkoušce..."

„Řekněte mi, jak byste mohl se zavázanýma očima, s ušima zalitýma voskem a v těžkých rukavicích, v nichž byste neměl v prstech žádný cit, dělat i tak prostou činnost, jakou je sbírám ředkviček, abyste měl co jíst? Nebo si nechte jen zavázané oči a ukažte mi, jak si nasbíráte ředkvičky k jídlu. Pomohu vám najít dveře a pak už půjdete sám. Pojďte."

Mudrc si olízl rty. „No, já..."

„Pokud odmítáte vidět, pokud odmítáte slyšet, hmatat... jak si opatříte jídlo, abyste se udržel na živu? Jak byste nasbíral třeba borůvky nebo oříšky? Pokud nic není pravdivé, jak dlouho by trvalo, než byste umřel hlady, zatím co byste čekal na nějaký vnitřní hlas, který vás nakrmí?"

Jeden z mluvčích se prodral dopředu a snažil se Richarda odstrčit. Richard do něj vrazil tak prudce, až si muž sedl na zadek. Ostatní mluvčí o několik kroků ustoupili. Richard položil jednu nohu na stupínek, opřel se loktem o koleno a naklonil se k Mudrci: „Odpověz na mé otázky, ‚Mudrci'. Řekni mi, co jsi až dosud zjistil slepým nazíráním do nitra o tom, jak se dělá sýr."

„Ale... to není spravedlivá otázka."

„Ale? Otázka, která se týká životních potřeb, není spravedlivá? Život má své potřeby, které musí být naplněny, aby byl zachován. Pták zemře, pokud se mu nepodaří chytit červa. To je pro něj základ. A s lidmi je to podobné."

„Odložte nenávist."

„Máš zavázané oči. Proč si ještě nezacpeš uši a nebroukáš si monotónní melodii, abys nemusel přemýšlet?" Richard se k němu naklonil ještě blíže a jeho hlas klesl do nebezpečně znějící tóniny: „A pak ve svém stavu ohromné moudrosti zkus uhádnout, co se ti chystám udělat."

Chlapec ustrašeně vykřikl a couvl zpátky.

Kahlan se prodrala až na stupínek, objala vystrašeného chlapce kolem ramen a přitáhla si ho k sobě. Chlapec se k ní přitiskl.

„Richarde, ty toho ubohého chlapce děsíš. Podívej se na něj. Třese se jako list."

Richard sejmul z chlapcových očí šálu. Mudrc se na něj zmateně a ustrašeně podíval.

„Proč ses k ní přitiskl?" zeptal se mírným hlasem.

„Protože jste se mi chystal ublížit."

„Takže jsi doufal, že tě ochrání?"

„Samozřejmě - vždyť jste větší než já."

Richard se usmál. „Vidíš, co říkáš? Bál ses a doufal jsi, že tě někdo ochrání před zlem. To přece nebyla chyba, ne? Chtít být v bezpe-

čí. Obávat se útoku. Hledat pomoc u někoho, kdo je podle tebe dost velký na to, aby útok mohl zastavit."

Chlapec vypadal zmateně. „Ne, myslím, že ne."

„A co kdybych na tebe vytáhl nůž? Nechtěl bys, aby tě někdo zachránil před podříznutím? Nechtěl bys snad žít?"

Chlapec přikývl. „Ano."

„A to je hodnota, o které tady mluvíme."

Mudrc se zamračil. „Jaká hodnota?"

„Život," řekl Richard. „Chceš žít. To je ušlechtilé. Nechceš, aby ti někdo jiný život vzal. To je spravedlivé.

Všechna stvoření chtějí žít. Králík uteče, když je v ohrožení, proto má silné nohy. Chřestýš zatřese chřestidlem, aby útočníka odradil. Vlk výstražně zavrčí. Ale když varování nestačí a útok pokračuje, had uštkne a vlk kousne. Ani jeden z nich nevyhledává boj, ale všichni se chrání.

Člověk je jediným živočišným druhem, který se dobrovolně vydává tesákům dravce. Jen člověk se vzdává hodnot, které zaručují pokračování života, a to kvůli takovým doktrínám, jakým jste se učili vy. Ale ty jsi přesto instinktivně udělal správnou věc, když ses skryl v náručí mé ženy."

„Opravdu?"

„Ano. Tvůj způsob chování by tě neochránil, a tak jsi doufal, že tě ochrání ona. Pokud bych ti chtěl skutečně ublížit, bojovala by, aby tě ochránila."

Chlapec se podíval do Kahlaniny usmívající se tváře. „To byste udělala?"

„Ano, udělala. Také já věřím v hodnotu života."

Chlapec překvapeně vytřeštil oči.

Kahlan pomalu zavrtěla hlavou. „Ale tvé instinktivní jednání by ti bylo k ničemu, kdybys hledal pomoc u lidí, kteří byli celý život pod vlivem zvrácených učení, která šíříš. Tato učení odsuzují sebeobranu jako formu nenávisti. Tví lidé jsou masakrováni také kvůli jejich vlastní víře."

Zdálo se, že ho její slova hluboce zasáhla. „Ale to já nechci."

Kahlan se usmála. „My také ne. Proto jsme přišli a proto ti Richard ukázal, že můžeš poznat pravou povahu reality a díky tomu můžeš přežít."

„Děkuji vám," řekl chlapec Richardovi.

Richard se usmál a něžně pohladil chlapce po světlých vlasech. „Nezlob se, že jsem tě musel vystrašit, abych ti dokázal, že to, co říkáš, nedává žádný smysl. Chtěl jsem ti ukázat, že slova, která ses naučil, ti neslouží dobře - nemůžeš s nimi přežít, protože tě oddělují od reality a rozumu. Zdá se mi, že jsi chlapec, kterému záleží na životě. Byl jsem stejný, když jsem byl ve tvém věku, a jsem stejný pořád. Život je nádherný, najdi v něm potěšení, dívej se kolem sebe a spatříš jeho krásu a velkolepost."

„Ještě nikdo mi takhle nevyprávěl o životě. A mnoho jsem toho neviděl. Musel jsem neustále zůstávat uvnitř."

„Víš co? Možná že než odejdu, vezmu tě na procházku do lesa a ukážu ti zázraky světa kolem nás - stromy a rostliny, ptáky, a možná že uvidíme i lišku. Můžeme si přitom popovídat o zázraku života. Chtěl bys?"

Chlapcova tvář se rozjasnila šťastným úsměvem. „Vážně? Vy byste to pro mě udělal?"

Richard se usmál tím úsměvem, který vždycky rozehřál Kahlanino srdce. Pak z legrace štípnul chlapce jemně do nosu. „Určitě."

Owen přispěchal k nim a láskyplně chlapce pohladil po vlasech. „Kdysi jsem byl jako vy, Mudrci. Než jsem vyrostl."

Chlapec se zamračil. „Vážně?"

Owen přikývl. „Myslel jsem si, že jsem byl vyvolený, protože jsem výjimečný, a že jsem schopný komunikovat se vznešenými duchy z jiného světa. Byl jsem přesvědčený, že jsem moudrý. Když si na to vzpomenu, stydím se za to. Musel jsem se učit a poslouchat. Neměl jsem žádné dětství. Mluvčí mě chválili za to, že jsem opakoval věci, které mě naučili, a když jsem s lidmi jednal spatra, říkali mi, jak jsem nesmírně moudrý."

„To mně také," řekl chlapec.

Richard se otočil zpátky k mužům. „Takhle s vámi jednali. Museli jste poslouchat dítě, které opakuje nic neříkající fráze. Ale vy máte vlastní hlavy k tomu, abyste přemýšleli o světě kolem sebe a snažili

se ho pochopit. Tato dobrovolná slepota je velkou zradou na vás samotných."

Muži kolem nich sklopili zahanbeně hlavy.

„Lord Rahl má pravdu," řekl Anson. „Až dodnes jsem nikdy nepřemýšlel o tom, jak bláznivé to je."

Jeden z mluvčích zahrozil pěstí: „To není bláznivé!"

Další, ten se špičatou bradou, se natáhl a popadl nůž za Ansonovým opaskem.

Kahlan nemohla uvěřit tomu, co vidí. Bylo to jako noční můra, kterou není schopna zastavit ani zmírnit. Připadlo jí, že ví, co se stane v příští chvíli.

Mluvčí se vzteklým řevem bodl Ansona dříve, než stačil zareagovat. Kahlan slyšela, jak čepel nože narazila na kost. Vztekem nepříčetný mluvčí vytáhl nůž z rány a napřáhl se k dalšímu bodnutí. Ansonova tvář se zkroutila překvapením a muž se začal kácet k zemi.

Ve světle svíček zazářila naleštěná čepel Richardova taseného meče. Hnána neobyčejnou silou, zasvištěla čepel vzduchem. Pak, aniž se její pohyb znatelně zpomalil, zasáhla mluvčího přímo do krku, proťala maso i kost a oddělila mu od těla hlavu a rameno s rukou, v níž držel napřažený nůž. Cákance krve potřísnily stěnu místnosti.

Hlava s ramenem prudce prolétla vzduchem zvláštním spirálovitým pohybem, zatímco tělo se skácelo k zemi.

Richard se otočil kolem své osy s napřaženou čepelí a pátral po dalším možném nebezpečí. Kahlan si přitiskla chlapcovu hlavu na rameno a zakryla mu oči.

Několik mužů se seběhlo k Ansonovi. Kahlan nevěděla, jak těžce je zraněn a jestli je ještě vůbec na živu. Všichni stáli strnulí a tišší.

„První krev prolitá vašimi mluvčími," řekl Richard tiše k chumlu zděšených mluvčích, „není krví těch, kteří přišli vraždit vaše lidi, ale krví muže, který vám nijak neuškodil. Jen řekl, že by chtěl žít svobodně, že by se chtěl zbavit teroru a že by chtěl samostatně myslet sám za sebe."

Kahlan vstala a všimla si, že v místnosti je mnohem více lidí než předtím. Většina z nich nepatřila k jejich mužům. Když se k ní zástupem protlačila Cara, přitáhla si ji Kahlan blíž a zeptala se: „Kdo jsou všichni ti lidé?"

„Lidé z města. Doneslo se jim, že Witherton byl osvobozen. Dozvěděli se od našich mužů, že přijdeme navštívit Mudrce, a chtěli být při tom. Schody a místnosti nahoře jsou jich plné."

Cara se samozřejmě snažila být co nejblíže Richardovi a Kahlan, aby je v případě potřeby mohla ochránit. Kahlan věděla, že mnoho z těch lidí bylo ovlivněno tím, co řekl Richard, ale nevědělo, co by teď měli dělat.

Zdálo se, že mluvčí ztratili svou jistotu. Nechtěli být spojováni s mužem ze svého středu, který spáchal tak strašlivý čin. Jeden z nich konečně postoupil vpřed a sám kráčel k chlapci, který stál u stupínku, v objetí Kahlaniny paže.

„Je mi líto," řekl upřímným hlasem chlapci. Pak se otočil k lidem. „Je mi to líto. Už nechci být mluvčím. Proroctví se naplnilo, naše spása je na dosah. Myslím, že uděláme nejlépe, když budeme poslouchat, co nám tito muži chtějí říci. Myslím, že chci žít beze strachu, že nás muži Císařského řádu všechny zavraždí."

Nepropukly žádné velké ovace, žádné výbuchy radosti, zavládl spíše tichý souhlas. Kahlan viděla, jak muži v davu přikyvují.

Richard si klekl vedle Owena a dalších mužů, kteří se snažili uvázat pruh látky kolem Ansonova nadloktí. Anson seděl. Košile na jeho paži byla prosáklá krví, ale zdálo se, že obvaz pomáhá. Kahlan si ulehčeně oddechla, když viděla, že Anson žije a není vážně zraněn.

„Zřejmě to bude potřebovat sešít," řekl Richard.

Někteří z mužů souhlasili. Jeden se prodral davem a přistoupil k nim.

„Já to dělám," řekl. „Mám také byliny na obklad."

„Děkuji," řekl Anson, když mu jeho druhové pomohli vstát. Vypadalo to, že se mu točí hlava; muži ho museli podepřít. Když získal pevnou půdu pod nohama, otočil se k Richardovi.

„Děkuji, lorde Rahle, že jste odpověděl na slova, která jsme vyřknuli v přísaze. Lord Rahl nás ochraňuje.

Nikdy jsem si nemyslel, že budu první, kdo bude krvácet pro naši věc, ani že bude krvácet kvůli jednomu z našich lidí."

Richard ho lehce poplácal po rameni na znamení, že jeho slova oceňuje.

Owen se rozhlédl po davu. „Myslím, že jsme se všichni rozhodli být znovu svobodní." Když lidé v davu přikývli na souhlas, obrátil se Owen k Richardovi. „Jak se zbavíme vojáků v Northwicku?"

Richard si očistil meč o kalhoty mrtvého mluvčího. Pak se obrátil k davu. „Má někdo tušení, kolik vojáků tady v Northwicku je?"

V jeho hlase nebyl žádný hněv. Kahlan si všimla, že od chvíle, kdy meč vytáhl, se ani na moment neobjevila jeho kouzelná síla. V očích hledače pravdy nebyl ani záblesk hněvu meče, netancovaly v nich žádné nebezpečné plamínky kouzla. Richard prostě udělal to, co bylo třeba, aby odvrátil hrozbu. I když se mu to podařilo, bylo skutečně na povážení, že se kouzlo meče neprobudilo, když byl meč v akci.

Lidé v davu se shodovali, že viděli stovky mužů Císařského řádu. Jeden muž dokonce tvrdil, že je jich tu několik tisíc.

Jedna starší žena zdvihla ruku: „Tolik jich není, ale skoro se to k tomu blíží."

Owen se otočil k Richardovi: „To je moc mužů na to, abychom to zvládli."

Owen nikdy nebyl ve skutečné bitvě a nic o této problematice nevěděl. Zdálo se, že Richard Owena neposlouchá. Zastrčil meč zpátky do pochvy skryté pod pláštěm.

„Jak to víte?' zeptal se ženy.

„Patřím k lidem, kteří pomáhají s přípravou jejich jídel."

„Myslíte lidi, kteří vaří pro vojáky?"

„Ano," řekla starší žena. „Nechtějí si vařit sami."

„Kdy zase budete vařit?"

„Máme obrovské kotle, které už teď začneme připravovat na zítřek. Příprava teplého jídla nám trvá celou noc a zítřejší večeři budeme vařit celý den. Kromě toho musíme celou noc pracovat na přípravě vajíček, sušenek a ovesné kaše, které budou mít vojáci k snídani."

Richard přecházel sem a tam a zvažoval situaci. S tak malým počtem mužů, jaký měli, nemohli porazit téměř dvě tisícovky v boji zkušených mužů Císařského řádu. Richard vzal za ruku muže, který jim pomohl ošetřit Ansonovu ránu. „Říkal jste, že máte bylinky. Vyznáte se v těchto věcech?"

Muž pokrčil rameny. „Ne moc. Dokážu připravit pár jednoduchých léků."

Kahlanina nálada okamžitě klesla. Doufala, že by jim ten muž mohl pomoci připravit protijed.

„Máte k dispozici údolní lilii, oleandr, tis a bolehlav?"

Muž překvapeně zamrkal. „Ty jsou docela běžné, zvláště v lesích na severu."

Richard se otočil ke svým mužům, kteří stáli v popředí davu. „Musíme zničit muže Císařského řádu. Čím méně budeme bojovat, tím lépe.

Je ještě tma, a tak se odtud musíme nenápadně vytratit a shromáždit věci, které budeme potřebovat." Ukázal na ženu, která pomáhala s vařením pro vojáky. „Vy nám ukážete, kde se bude připravovat zítřejší večeře. My vám přineseme nějaké speciální ingredience.

Až je dáme vojákům do jídla, do několika hodin bude všem pořádně špatně. Dáme různé věci do různých kotlů, aby byly různé i příznaky. Tím je zmateme a vyvoláme paniku. Pokud se nám podaří vyrobit dostatek jedu, většina vojáků během několika hodin zemře.

Pozdě v noci se pak postaráme o zbytek. Když budeme opatrní a všechno pečlivě připravíme, osvobodí se Northwick od Císařského řádu, aniž by s ním musel bojovat. Nikdo z nás tak nebude raněn."

V místnosti na chvíli zavládlo ticho. Pak si Kahlan všimla, že se do tváří lidí vkrádají úsměvy. Do jejich životů proniklo světlo.

Teď, když dostali šanci na svobodný život, se už nikdo z nich nechtěl vrátit do starých kolejí. Viděli před sebou možnou spásu a byli ochotni pro ni udělat to, co bylo třeba.

„Už nikdy nebudeme žít tak jako dřív," řekl někdo, ne s hořkostí, ale s údivem.

„Spása je na dosah," dodal další člověk v davu.

Kapitola dvacátá první

Zedd, stojící v odpoledním slunci před stanem, kam Sestra Tahirah právě přinesla malou krabičku, zavrávoral. Stráže stály nedaleko a dohadovaly se, jestli si ještě dnes stihnou dát pivo. Neměly žádné obavy z toho starého vrásčitého muže s Rada'Hanem na krku. Ruce měl svázané za zády, těžko by jim způsobil nějaké potíže, těžko by utíkal.

Zedd využil příležitosti a opřel se o zadní kolo nákladního povozu. Jediné, co si přál, bylo lehnout si a spát. Nenápadně se ohlédl po Adie. Ta se na něho krátce povzbudivě usmála.

Povoz, o který se opíral, byl plný předmětů ukradených z Pevnosti, které ještě nebyly prohlédnuty. Mohla tam být prostá kouzla, určená pro zábavu a poučení dětí, ale také tam mohlo být něco velmi nebezpečného, co by Jagangovi umožnilo zvítězit ve válce během jediného okamžiku.

Mnohé věci ukradené z Pevnosti Zedd neznal. Bývaly uzavřené za štíty, které se mu nikdy nepodařilo otevřít. Dokonce i během jeho dětství se staří čarodějové marně pokoušeli dostat se za některé štíty v Pevnosti.

Muži, kteří tyto věci z Pevnosti vzali, byli zcela bez daru, a tak neměli problém se přes štíty dostat. Všechno, co Zedd znal, se zdálo být postaveno na hlavu.

Předměty, které Zedd až dosud identifikoval, neměly valnou hodnotu a určitě nemohly Jagangovi nějak významněji pomoci vyhrát válku. Ale v ochranných bednách bylo několik věcí, které byly pro Zedda tajemstvím. A podle všeho mohly být extrémně nebezpečné.

Přál si, aby byly zlikvidovány dříve, než se Sestry dozvědí, jak se s nimi zachází.

Zedd vzhlédl a povšiml si vojáka elitní stráže, jehož pozornost cosi upoutalo. Na uchu měl zářez ve tvaru písmene V, podobný značce, kterou si někteří farmáři značkují prasata. Přestože měl stejné oblečení jako ostatní elitní stráže, měl jiné boty.

Zedd si všiml, že jak se muž rozhlíží kolem, zůstává jeho levé oko více přivřené než pravé. Muž pak vykročil ke skupinkám hlídkujících vojáků.

Když se Zedd rozhlížel po táboře, stále měl před očima vize lidí z jeho minulosti. Bylo deprimující, že jeho mysl kvůli nedostatku spánku, nebo snad kvůli stálému tlaku, jemuž byl vystaven, selhává. Tváře některých elitních strážců mu byly povědomé.

V dálce zahlédl Sestru, která také vypadala jako někdo, koho znal. Zřejmě se s ní nedávno setkal. V poslední době se setkal s mnoha Sestrami a nikdy to nebylo příjemné setkání. Zedd pokáral sám sebe, že se jen nepatrně snaží uchovat si chladnou hlavu a zdravý rozum.

Jedna malá dívka, kterou nedaleko hlídal obrovský strážný, se dívala na Zedda, a když se i on podíval na ni, usmála se. Pomyslel si, že je to podivné - vystrašené dítě uprostřed chaosu válečného tábora, mezi vojáky a vězni - a ono se usmívá. Zedd si řekl, že dítě asi neví, o co tu jde, a netuší, že bude možná mučeno, aby Zedd vyzradil všechno, co ví. Raději od jejích blonďatých vlasů, spadajících v prstýncích dolů kolem její milé, povědomé tváře odvrátil zrak. Bylo to opravdu šílenství.

Ze stanu vyšla sestra s hrbolatým nosem. „Přiveďte je dovnitř," vyštěkla.

Dva strážci popadli Adie a další dva Zedda. Byli velcí a Zeddova hmotnost pro ně nic neznamenala. Drželi ho tak vysoko, že se mu podařilo dotknout se země jen při každém druhém kroku. Odvlekli ho do stanu, obešli s ním stůl a praštili jím na židli takovou silou, že mu skoro vyrazili dech.

Zedd zavřel oči a tvář se mu zkroutila bolestí. Přál si, aby ho zabili a aby už oči nikdy nemusel otevřít. Ale až ho zabijí, pošlou jeho

hlavu Richardovi. Zedd nenáviděl pomyšlení na to, jaký zármutek to Richardovi způsobí.

„Takže?" zeptala se Sestra Tabirah.

Zedd otevřel oči a podíval se na předmět, který ležel před ním na stole.

Vzápětí zatajil dech.

Bylo to sestavené kouzlo nazývané zaříkávání slunečního západu.

Zedd polkl. Žádná ze Sester je určitě nedokázala spustit. Ne, určitě je nemohly spustit. Jinak by tady už neseděly.

Na stole před ním ležela malá krabička velká asi jako jeho dlaň. Byla tvarována jako horní polovina stylizovaného slunce - byl to půlkruh s šesti špičatými paprsky. Mělo to představovat slunce klesající za obzor. Krabička byla natřena jasně žlutým lakem. Paprsky byly také žluté, ale s oranžovými, zelenými a modrými čarami na okrajích.

„Takže?' opakovala sestra Tahirah.

„Ehm..."

Dívala se do své knihy, nikoliv na krabičku. „Co je to?"

„Já... nejsem si jistý," řekl, aby získal čas.

Sestra však neměla trpělivost. „Chceš, abych..."

„Ó, ano," řekl a snažil se, aby jeho hlas zněl nenuceně. „Už si vzpomínám. Je to krabička se zaříkáváním, které hraje krátkou melodii."

Byla to vlastně pravda. Sestra si stále četla ve své knize. Zedd se ohlédl přes rameno. Adie seděla za ním na lavici. Při pohledu do jejích očí poznal, že podle jeho chování poznala, že něco není v pořádku. Doufal, že si toho Sestra nevšimne.

„Takže je to tedy hudební skříňka," zamumlala Sestra, stále zaujata knihou.

„Ano, přesně tak. Krabička obsahuje hudební kouzlo. Když odstraníš víčko, začne hrát melodie." Zedd se začal potit, kapičky potu mu stékaly vzadu po krku a mezi lopatky. Zedd polkl a snažil se ovládnout hlas, protože cítil, jak se mu začíná třást. „Sundej to víčko a uvidíš."

Sestra se na něj podezíravě podívala přes vršek knihy. „Udělej to ty."

„To nemohu. Mám ruce svázané za zády."

„Použij zuby."

„Zuby?"

Sestra přistrčila krabičku ve tvaru zapadajícího slunce blíž k němu. „Ano, zuby."

Počítal s tím, že bude podezíravá, ale netroufal si to přehnat. Hýbal jazykem a snažil se vytvořit nějaké sliny. Krev by byla lepší, ale věděl, že kdyby se kousl do rtu, Sestře by to bylo už moc nápadné. Krev byla příliš běžným katalyzátorem.

Zedd se naklonil nad stůl a snažil se krabičku obemknout rty. Snažil se zaháknout dolní zuby za dolní okraj slunce a horní zuby za sluneční paprsky. Krabička byla příliš velká. Sestra mu jednou rukou přitiskla obličej ke krabičce. Přesně to potřeboval, aby konečně uchopil víčko do zubů.

Zvedl víčko, ale s ním se zvedla i celá krabička. Zavrtěl proto hlavou a víčko se nakonec uvolnilo. Pustil víčko na stůl vedle otevřené krabičky.

Zaříkávání slunečního západu muselo být aktivováno čarodějem, kterého by kouzlo poznalo. Rychle, než si Sestra všimla, co dělá, plivl Zedd do krabičky, aby kouzlo aktivoval.

Zedd pocítil nával radosti, když se ozvala hudba. Fungovalo to. Bylo stále živé. Podíval se úzkou škvírou ve stanovém závěsu. Slunce brzy zapadne.

Chtělo se mu vyskočit a tancovat na veselou melodii krabičky. Chtělo se mu křičet radostí. Přestože už nebude žít příliš dlouho, byl nadšený. Utrpení bylo skoro u konce. Zanedlouho budou všechny kouzelné předměty, které byly ukradeny v Pevnosti, zničeny. A on bude mrtvý. Už z něj nic nedostanou. Nebude se muset dopustit zrady.

Bylo mu mizerně z toho, že všechny rodiny, které sem byly přivedeny, aby Jagangovi pomohly získat Zeddovu spolupráci, brzy také zemřou. Ale aspoň už nebudou muset trpět. Pocítil náhlý nával bolesti, když si uvědomil, že také Adie brzy zemře.

Sestra se natáhla a vrátila víčko na krabičku. „Velmi roztomilé."

Hudba ztichla. Ale na tom nezáleželo. Zaříkávání bylo aktivováno. Hudba byla jen potvrzením - a varováním, aby všichni zmizeli z dosahu kouzla. To ovšem tentokrát nešlo.

Ale na tom nezáleželo.

Sestra Tahirah sebrala žlutou krabičku ze stolu. „Půjdu to dát zpátky." Naklonila se k Zeddovi. „Zatímco budu pryč, řeknu strážím, aby ti sem přivedly nějaké další dítě, abys mohl přemýšlet, co s ním muži ve vedlejších stanech udělají, pokud budeš zdržovat jako doteď."

„Ale já..."

Sestra mu uťala další slova, když mu prostřednictvím Rada'Hanu uštědřila bolestnou ránu. Zedd málem ztratil vědomí. Zaklonil se v židli a hlava mu klesla vzad. Na chvíli ji nebyl schopen zvednout.

„Pojďte se mnou," řekla Sestra Tahirah strážím. „Potřebuji s něčím pomoci. Stráže, které sem přivedou další dítě, tu na ně dohlédnou."

Zedd těžce oddechoval a neustávající bolest mu vehnala slzy do očí. Díval se ke stropu stanu. Nechtěl se podívat do tváře dalšího dítěte. Nakonec se přece jen trochu vzpamatoval z rány, kterou dostal, a napřímil se na židli.

Před ním stál jeden z elitních strážců v kožené zbroji, v drátěné košili a s širokým opaskem, a držel malou blonďatou holčičku. Byla to ta dívka, která se předtím usmívala. Zedd zavřel oči utrpením, když si uvědomil, co budou tomuhle dítěti dělat v jednom ze sousedních stanů.

Když oči otevřel, dívka se znovu usmála. Pak na něj mrkla. Zedd zbystřil pozornost. Dívka si povytáhla kytičkované šaty a Zedd spatřil, že má u každého boku na opasku nůž. Překvapeně zamrkal a podíval se jí do tváře. Dívka se znovu usmála.

„Ráchel...?" zašeptal.

Její úsměv se ještě rozšířil.

Zedd vzhlédl a podíval se do tváře velkého muže, který dívku držel.

„Dobří duchové," zašeptal starý čaroděj.

Byl to strážce hranice.

„Zaslechl jsem, že jste se dostal do nějakých drobných problémů," řekl Slídič.

Zedd si na chvilku myslel, že má vidiny. Pak si uvědomil, proč mu Ráchel připadala sice povědomá, ale zároveň trochu jiná. Bylo to už dva a půl roku, co ji viděl naposledy. Její blonďaté vlasy, kdysi

ostříhané na krátko, byly dnes dlouhé. Musela být dobře o dvě hlavy vyšší.

Slídič si zahákl palce za široký kožený opasek. „Adie, ty jsi přece moudrá žena, takže to musel být Zedd, kdo tě dostal do tohohle maléru."

Zedd se ohlédl přes rameno. Adie měla ve tváři široký úsměv, i když v očích se jí leskly slzy. Zedd si nemohl vzpomenout, kdy ji naposledy viděl se takhle usmívat.

„S ním jsou pořád jenom problémy," řekla Adie.

Bylo to už dva a půl roku, co Slídiče viděli naposledy. Strážce hranice byl starý přítel.

On byl ten, kdo je kdysi zavedl k Adie, a ta pak Richardovi ukázala cestu skrz hranici, než ji Darken Rahl strhl. Slídič byl starší než Richard, ale byl to jeden z jeho nejváženějších a nejvěrnějších přátel.

„Vyhledal mě strážce hranice Friedrich," vysvětloval Slídič. „Řekl mi, že ho lord Rahl poslal do Pevnosti, aby tě varoval před problémy. Richard mu prý řekl i o mně, a tak když zjistil, že Pevnost byla obsazena a ty jsi byl zatčen, přišel do Západozemí a vyhledal mě. Strážci hranice se vždy mohou spolehnout jeden na druhého.

Ráchel a já jsme se rozhodli, že vás vytáhneme z bryndy."

Zedd vyhlédl ze stanu a spatřil, že slunce už brzy zapadne. „Musíte odsud pryč. Ještě před západem slunce. Nebo zemřete. Rychle, zmizte odsud, dokud můžete."

Slídič zdvihl obočí. „Urazil jsem dlouhou cestu a nehodlám odejít bez tebe."

„Ale ty to nechápeš..."

Stěnu stanu propíchl nůž a prořízl plátno až k zemi. Vzniklým otvorem dovnitř prolezl jeden z elitních strážců. Zedd se na to nechápavě díval. Muž vypadal povědomě.

„Zůstaň, kde jsi," řekl ten muž Slídiči, který už sahal po sekeře u svého pasu. „Venku je muž, který nebude váhat použít meč, jestli se pohneš."

Zedd ústa překvapením: „Kapitáne Zimmere?!"

„Samozřejmě. Přišel jsem vás odtud dostat."

„Ale vždyť vy máte černé vlasy."

Kapitán se usmál svým nakažlivým úsměvem. „Saze. Nebylo by dobré mít blonďaté vlasy uprostřed Jagangova tábora. Přišel jsem vás zachránit."

Zedd tomu ani nechtěl věřit. „Ale vy se musíte hlavně dostat rychle pryč. Dříve, než zapadne slunce. Jděte pryč!"

„Máte tu více mužů?" zeptal se Slídič kapitána.

„Hrstku. Kdo jste vy?"

„Starý přítel," odpověděl Zedd místo Slídiče. „Podívejte, musíte rychle..."

Zvenku se ozvaly výkřiky. Kapitán Zimmer se otočil k díře ve stanovém plátně. Dovnitř nahlédl muž.

„To nezpůsobili naši muži," řekl kapitánovi.

V dálce Zedd zaslechl výkřiky ‚nájemný vrah!'.

Kapitán Zimmer si stoupl za Zedda a začal mu odstraňovat pouta. Za okamžik byly Zeddovy ruce volné. Kapitán Zimmer hned spěchal osvobodit Adie.

„Mohli bychom využít toho zmatku venku k úniku," řekla Ráchel.

První, co Zedd udělal, když měl volné ruce, bylo, že padl na kolena a dívku objal. Nedokázal ze sebe vypravit ani slovo, ale slov nebylo zapotřebí. Cítit její útlé ruce kolem krku bylo lepší než jakákoliv slova.

„Chyběl jsi mi, Zedde," zašeptala mu do ucha.

Venku zatím sílil zmatek. Ozývaly se rozkazy, byl slyšet dusot nohou a z dálky sem znělo řinčení oceli.

Do stanu vtrhla Sestra. Uviděla, že je Zedd volný, a okamžitě ho tvrdě zasáhla prostřednictvím obojku. Zedd padl na zem.

Hned vzápětí se ve stanu objevila další, mladá blonďatá Sestra ve volném hnědém hábitu. Tahirah se otočila. Druhá Sestra jí vrazila takovou ránu, že žena skoro upadla. Tahirah okamžitě vyslala magický blesk, který zcela oslnil vnitřek stanu. Místo aby tento blesk vyrazil druhou Sestru ze stanu ven, jak Zedd očekával, Sestra Tahirah vykřikla a padla k zemi.

„Mám tě," zavrčela druhá Sestra a přišlápla Tahirah krk k zemi.

Zedd překvapivě zamrkal. „Rikko?"

Rikka si protáčela Agiel v pěsti. Nakonec ho napřáhla směrem k Slídiči.

„Rikko?" ozval se rozzlobeně kapitán Zimmer z druhého konce stanu. Zřejmě se zlobil nejen proto, že je Rikka tady, ale hlavně proto, že Mord-Sitha nemá vlasy upravené do jednoho copu, ale vlají volně kolem ní.

„Zimmere?" Rikka se naopak zamračila při pohledu na jeho černé vlasy. „Co tady děláte?"

„Co tady dělám? Co vy tady děláte?' Ukázal na její šaty: ‚A co to máte na sobě?"

Rikka se ušklíbla. „Oblečení Sestry."

„Sestry?" zeptal se Zimmer. „Jaké Sestry?"

Rikka pokrčila rameny. „Jedné, která mi své oblečení nechtěla půjčit. Přišla kvůli tomu o hlavu." Rikka si palcem a ukazovákem odhrnula spodní ret. „Vidíte? Půjčila jsem si i její kroužek. Propíchla jsem si ret a zavěsila jsem si jej tam, abych vypadala jako skutečná Sestra."

Rikka zvedla Sestru Tahirah za vlasy ze země a přitáhla ji k Adie. „Sundej jí tu věc z krku."

„Nic takového rozhodně..."

Rikka jí přitiskla Agiel pod bradu. Přes Sestřin dolní ret se vyvalila krev. Zalapala po dechu.

„Řekla jsem, abys sundala tu věc z Adiina krku. A už se mnou nezkoušej diskutovat."

Tahirah se došourala k Adie a začala plnit rozkaz Mord-Sithy. Slídič si založil ruce v bok a naklonil se nad Zedda, který stále ještě ležel na zemi. „Tak co teď? Budeme tahat slámky o to, kdo tě zachrání?"

„Tlachy! Copak mě nikdo neposlouchá? Všichni odtud musíte zmizet. Slunce každou chvíli zapadne!"

„Bude lepší, když do té doby počkáme!" řekl kapitán Zimmer. „Ve tmě se z tábora snadněji dostaneme."

Stanem se rozlehl hučivý zvuk, zakončený kovovým cvaknutím. Adie zasténala úlevou, když obojek spadl z jejího krku.

„Copak mě nikdo neposlouchá?' vyhrabal se Zedd na nohy a rozhodil rukama. „Aktivoval jsem zaříkávání slunečního západu!"

„Co?" zeptal se Slídič.

„Kouzlo slunečního západu. Je to ochranné zaříkávání z Pevnosti. Je to svým způsobem ochranný štít. Když pozná, že jsou jiné štíty narušeny a z Pevnosti jsou kradeny kouzelné předměty, vetře se mezi tyto kradené věci. Když jej zloděj otevře, aktivuje se zaříkávání. Jakmile zapadne slunce, zničí kouzlo všechno, co bylo ukradeno."

Sestra Tahirah mu zahrozila pěstí. „Ty blázne!"

Rikka ho vzala za ruku. „Pak tedy pojďme."

Slídič vzal Zedda za druhou ruku a zastavil ho. „Ne, počkejte."

Zedd obě ruce trhnutím osvobodil a ukázal ven ze stanu. „Z tohoto místa se brzy stane ohnivá koule; nemáme mnoho času!"

„Jak velká ohnivá koule?" zeptal se kapitán Zimmer.

Zedd rozhodil rukama. „Zabije tisíce lidí. Nezničí celý tábor, ale tato oblast bude srovnána se zemí."

Všichni začali naráz mluvit, ale Slídič je všechny rozzlobeně umlčel. „Teď mě poslouchejte. Pokud budeme vypadat, jako že utíkáme, tak nás chytí. Uděláme to takhle. Kapitán, jeho muži a já budeme předstírat, že jsou Zedd a Adie naši zajatci. Stejně tak Ráchel. Přesně tak jsme se dostali i sem." Slídič ukázal rukou na Rikku a Tahirah. „Ty dvě vypadají jako Sestry, které doprovázejí zajatce."

„Nechcete se nejprve zbavit té věci na krku?" zeptala se Rikka Zedda.

„Na to teď není čas. Pojďme."

Adie chytila Zedda za ruku. „Ne."

„Cože?"

„Poslouchej mě, staříku. Ve stanech všude kolem jsou ty rodiny s dětmi. Zemřou. Ty běž. Dostaň se do Pevnosti. Já odtud dostanu ty nevinné lidi."

Zeddovi se ten nápad nelíbil, ale hádat se sAdie bylo bláznovství a nebyl na to čas.

„Takže se rozdělíme," řekl kapitán Zimmer. „Já a mí muži budeme předstírat, že jsme stráže, a spolu s Adie odtud odvedeme rodiny s dětmi."

Rikka přikývla. „Vyřiďte Verně, že půjdu Zeddovi pomoci dostat zpátky Pevnost. Myslím, že se mu Mord-Sitha bude hodit."

Nikdo nic nenamítal.

„Domluveno," řekl Zedd.

Objal Adie a políbil ji na tvář. „Buď opatrná. Vyřiď Verně, že jdu získat zpátky Pevnost. Pomoz jí bránit průsmyky."

Adie přikývla. „Ty buď také opatrný. Poslouchej Slídiče - je moc hodný, když kvůli tobě podnikl tak dalekou cestu."

Zedd se usmál, ale pak vyhekl, když ho Slídič chytil za šaty a trhl jím směrem k východu. „Slunce zapadá - pojďme odsud. Nezapomeň, že jsi náš vězeň."

„Znám svou roli," zabručel Zedd, zatímco byl vláčen ze stanu jako pytel zrní. „Počkat," vykřikl, když byli venku, sáhl do jednoho z povozů a vytáhl odtud cosi, co nechtěl, aby bylo zničeno. Strčil si předmět do kapsy. „Dobrá, jdeme."

Okolní tábor byl v jednom velkém zmatku. Kolem běželi elitní strážci s vytasenými zbraněmi. Zřejmě spěchali k velitelským stanům. Další muži směřovali k okruhu zátarasů. Trumpety hrály na poplach. Zedd se obával, že si jejich malé skupiny někdo všimne a bude se vyptávat.

Slídič však naopak chytil jednoho vojáka, který běžel kolem. „Co tady blázníš? Sežeň mi nějakou ochranu pro tyto vězně, než je dostanu na bezpečné místo. Císař nám setne hlavy, jestli s nimi bude nějaký problém."

Voják rychle shromáždil tucet mužů, kteří obklopili Rikku, sestru Tahirah, Slídiče, Ráchel a Zedda. Ráchel přesvědčivě předstírala strach a hlasitě naříkala. Slídič s ní občas pro efekt zatřásl a zařval na ni, ať drží hubu.

Zedd se ohlédl a uviděl, že se slunce dotklo obzoru. Zašeptal Rikce, aby zrychlila.U zátarasů si jich všimly stráže. Jejich úkolem bylo zabránit komukoliv proniknout dovnitř a teď byly trochu zmatené, když skupina jejich vojáků s vězni mířila ven. Jeden z mužů se rozhodl je zastavit.

Slídič ho odstrčil. „Idiote! Jdi z cesty! Plníme císařův rozkaz!"

Muž se zamračil a sledoval procesí, které ho rychle míjelo. Než se ale rozhodl, co by měl dělat, byla celá skupina pryč, ztracena ve vnějším táboře.

A netrvalo dlouho a několik obyčejných vojáků se rozhodlo, že jim zastoupí cestu. Viděli Rikku v čele skupiny a hezká mladá žena v

táboře vojáků si vždycky říká o problémy. V táboře vedení navíc vládl chaos, a tak se obyčejní vojáci domnívali, že mají šanci, když má velení jiné starosti. Rikka a Slídič popoháněli svou skupinu k rychlému tempu. Šklebící se vojáci se blížili a uzavírali jim ústupovou cestu. Jeden z mužů, jemuž chyběly přední dva zuby, se postavil přímo před ně a zvedl ruku.

„Stůjte. Myslím, že by dáma ráda zůstala na návštěvu."

Ráchel, aniž by se zastavila, vytáhla zpoza opasku nůž a hodila si jej nad rameno. Slídič nůž v chůzi chytil a vrhl ho na bezzubého muže. Nůž se mu zabořil hluboko do čela.

Ještě když muž padal naznak, vytáhla Ráchel druhý nůž a i ten vyhodila nad své rameno. Slídič ho chytil a vyslal potřebným směrem. Druhý muž padl mrtev k zemi a ostatní couvli a nechali skupinu procházet mezi sebou. Bitky na život a na smrt byly v táboře Císařského řádu poměrně běžné.

I když proti nim stáli elitní strážci, vojáci si byli vědomi své početní převahy. Všichni uprostřed skupiny viděli hezkou ženu a dobře věděli, co chtějí. Obklopili je a začali se mačkat stále blíž.

Zedd se rychle ohlédl. „Teď! K zemi!"

Rikka, Slídič, Ráchel a Zedd padli do bláta.

Všichni kolem na chvilku ztuhli překvapením. Sestra Tahirah využila příležitosti a vykřikla: „Pomoc! Tihle lidé jsou..."

Všechno kolem zaplálo jasným bílým světlem.

O chvilku později se ozvalo ohlušující zahřmění. Kolem nich prolétla stěna trosek, následována silným rachotem.

Muži kolem byli smeteni. Některé naopak připíchly letící trosky k zemi.

Sestra Tahirah se obrátila směrem k ohnisku světla. V tu chvíli přilétlo ohromnou rychlostí kolo povozu a zasáhlo ji v úrovni hrudi. Rozseklo ji napůl. Zkrvavené kolo pokračovalo dál stejnou rychlostí.

Hřmění za jejich zády ještě neustalo, zato se do něj přimísil řev mnoha těžce zraněných mužů.

Zedd doufal, že Adie neztrácela čas. Vzápětí ho Slídič chytil jednou rukou za šaty a postavil ho na nohy, druhou rukou popadl do náručí Ráchel.

Rychle spěchali pryč mezi zmasakrovanými těly. Ráchel schovala tvář, přitisknuvše ji na Slídičovo mohutné rameno.

Zedd se už už chtěl Slídiče zeptat, proč Ráchel učí takové věci jako to s noži, ale pak si vzpomněl, že ho kdysi sám nabádal, aby ji naučil všechno, co má strážce hranice umět.

Ráchel byla vzácná dívka. Zedd chtěl, aby byla připravena na všechno, co by ji mohlo v životě potkat.

„Měl jste mě nechat, abych donutila tu Sestru sundat vám obojek, dokud byla možnost," řekla Rikka.

„Pokud bychom se zdržovali, zastihla by nás tam vzadu ohnivá koule," řekl Zedd.

„Asi ano," přisvědčila Rikka.

Kolem nich běhali sem a tam zmatení vojáci. Jejich skupinky si žádný z nich nevšímal. Zedd položil Rikce ruku na rameno a řekl: „Děkuji ti, že jsi sem přišla a zachránila mi život."

Rikka se prohnaně usmála. „Nenechala bych vás napospas těm prasatům - ne po tom všem, co jste pro nás udělal. Kromě toho, lord Rahl má Caru, aby ho chránila, a já si myslím, že by si přál, aby měl ochránkyni i jeho dědeček."

Zedd měl pravdu. Svět se obracel vzhůru nohama.

„Máme tu schované koně a zásoby," ozval se Slídič. „Ještě než opustíme tábor, měli bychom sehnat koně pro Rikku."

Ráchel pohlédla na Zedda a zamračila se. „Slídič byl rozmrzelý, když musel nechat všechny své zbraně u koní a vyrazit do tábora jen tak nalehko."

Zedd se podíval na válečnou sekeru u jednoho Slídičova boku, na obrovský meč u druhého a na dva nože za opaskem na zádech. „Ano, chápu, že jednoho naštve, když je prakticky bezbranný."

„Vůbec se mi to tady nelíbí," zašeptala Ráchel do Slídičova ucha.

Slídič ji poplácal po zádech. „Za chvilku jsme zpátky v lesích, maličká."

Uprostřed výkřiků bolesti umírám to byl ten nejněžnější výjev, jaký si Zedd dovedl představit.

Kapitola dvacátá druhá

Když k Verně ze strany přispěchala stráž, zastavila se. Přitáhla trochu otěže, aby se její kůň nesplašil.

„Matko představená, myslím, že by se mohlo jednat o útok," řekl voják.

Verna se na něj zamračila. „Jaký útok? O čem to mluvíte?"

„Něco se blíží po cestě." Voják ukázal k Dobbinskému průsmyku. „Myslím, že je to povoz."

Nepřítel se je stále pokoušel něčím překvapit. Neustále posílal temnotou své muže, koně, kteří byli očarovaní a měli zničit jejich štíty, nebo povozy, v nichž se skrývali lučištníci.

„Už je tma, a tak si velitel myslí, že je to podezřelé a že bychom neměli nic zanedbat."

„Ano, to je rozumné," řekla Verna.

Musela se teď vrátit zpátky do tábora. Byla jen na obhlídce obrany průsmyků.

„Velitel chce vůz zničit, ještě než se dostane moc blízko. Nikde poblíž není žádná sestra. Pokud se na to nechcete podívat sama, vezmu pár mužů a shodíme na vůz seshora velký kámen a zničíme ho."

Verna už musela zpátky, aby se setkala s důstojníky. „Vyřiď svému veliteli, ať se o vůz postará tak, jak uzná za vhodné."

Voják zasalutoval přiložením pěsti na svou hruď.

Verna obrátila koně, ale ještě zauvažovala. Proč by si Císařský řád myslel, že nechají projet povoz, zvláště teď v noci? Určitě nebyli takoví blázni, aby si mysleli, že povoz nebude ve tmě vidět. Zastavila se a podívala se za vojákem, spěchajícím pryč.

„Počkej." Voják se zastavil a otočil se. „Rozmyslela jsem si to. Půjdu s tebou."

Nebylo by moudré používat na tyto účely kameny, které sem nahoru těžce přivlekli; ještě se jim budou hodit později, až bude Císařský řád útočit v plné síle. Nemělo smysl jimi teď plýtvat.

Verna následovala muže k vyhlídce, kde čekali další muži. Všichni se dívali skrz stromy dolů. Cesta, která se pod nimi vinula, vypadala ve světle vycházejícího měsíce jako stříbrný had. Po cestě jel vůz tažený jedním schváceným koněm.

Na vyhlídce již čekali připravení lučištníci, a měli tu i zastíněnou lucernu, nad níž by si mohli zažehnout šípy, kdyby bylo třeba povoz zapálit.

Verna na voze nikoho neviděla. Prázdný vůz však vypadal nanejvýš podezřele. Verna si vzpomněla na podivný vzkaz od Anny, kterým ji nabádala, aby vpustila prázdný vůz dovnitř.

Ale to už přece udělali. Verna si vzpomněla na dívku, která přijela v prázdném voze se vzkazem od Jaganga. Verně se zastavilo srdce při pomyšlení, jaký vzkaz by jim mohl Jagang posílat teď.

Napadlo ji totiž, že ve voze třeba bude Zeddova a Adiina hlava.

„Zadržte," nařídila lučištníkům. „Necháme vůz projet. Buďte však připraveni pro případ, že se jedná o léčku."

Verna se pustila úzkou stezkou dolů mezi stromy. Ukryla se za skupinku jehličnatých stromů a čekala. Když se vůz dostatečně přiblížil, otevřela malou škvírku ve štítu, který se Sestrami umístily do průsmyků.

Když vůz projel štítem, Verna ho znovu zavřela. K vozu přispěchal jeden z mužů a chytil koně. Když se vůz zastavil, obklopil ho tucet lučištníků připravených k výstřelu.

Verna si připravila magickou síť, aby ji mohla v případě potřeby vrhnout na nepřítele. Vzadu na voze se odhrnula plachta. Objevila se dívka, které posledně přinesla zprávu od Jaganga. Když uviděla Vernu, kterou už znala, její tvář se rozjasnila.

„Přivedla jsem přátele," řekla dívka.

Za ní se objevily tváře lidí vstávajících z podlahy vozu, dospělých i dětí.

Verna překvapeně zamrkala, když spatřila, že někteří z nich pomáhají vstát Adie. Stará čarodějka vypadala vyčerpaně. Neměla vlasy upravené jako obvykle, ale naopak rozcuchané tak, jak je obvykle míval Zedd.

Verna k ní přispěchala a naklonila se nad ni. „Adie! Ach Adie, jak ráda tě vidím!"

Stará kouzelnice se usmála. „Já jsem také neobyčejně ráda, že tě vidím, Verno!"

Verna se rozhlížela po vnitřku vozu. „Ale kde je Zedd?"

„I jemu se podařilo uprchnout."

Verna zavřela oči a z vděku tiše odříkala modlitbu.

Pak oči zase otevřela a vyhrkla: „Pokud utekl, tak kde je?"

„Je na cestě zpátky do Aydindrilu," řekla Adie svým chraplavým hlasem. „Nepřítel obsadil Pevnost."

„To jsme slyšeli."

„Stařík chce svou Pevnost získat zpátky."

„Jak znám Zedda, je mi líto každého, kdo se mu přitom postaví do cesty."

„Je s ním Rikka."

„Rikka? Co ta tam dělá? Nařídila jsem jí, aby to nedělala!" Verna si uvědomila, jak to muselo vyznít. „Mysleli jsme si, že by to bylo zbytečné, že by neměla šanci, a že bychom ji tím leda tak ztratili."

„Rikka je Mord-Sitha. Má vlastní hlavu."

Verna vrtěla hlavou, „Teď, když vím, že ty i Zedd jste na svobodě, jsem ráda, že mě ta tvrdohlavá ženská neposlechla."

„Byl tam také kapitán Zimmer."

„Kapitán Zimmer?!"

„Ano, rozhodl se s několika svými muži, že se nás pokusí zachránit. Prý se vrátí cestou, kterou šli tam, půjdou v noci, aby je nikdo neviděl." Adie ukázala do okolních lesů. „Asi budou někde kolem, aby chránili náš vůz. Kapitán se bál, že by někdo z nepřátel mohl povoz zastavit a znovu nás zajmout. Chtěl se ujistit, že budeme v bezpečí."

Kapitán a jeho muži používali zvláštní signály, díky nimž se mohli pohybovat průsmykem, aniž by je omylem napadli jeho ochránci. Povaha úkolů jednotky kapitána Zimmera byla taková, že jeho

muži byli do jisté míry svobodní a nezávislí na ústředním velení. Kahlan určila jejich kompetence tak, že mohli jednat samostatně a iniciativně. I když to někdy proto bylo složité, dokázali tito muži více, než si kdo dokázal představit.

„Zedd chtěl, abych těmto lidem pomohla uprchnout." Adie se na Vernu významně podívala. „Byli tam ještě jiní, kterým jsme pomoci nemohli."

Verna se podívala na skupinku lidí, choulící se k sobě na korbě povozu. „Dovedu si představit, jak s takovými lidmi Jagang zachází."

„Ne," řekla Adie. „Myslím, že nedokážeš."

„Dokázal Jagang získat z Pevnosti něco, co by pro nás mohlo být nebezpečné?"

„Naštěstí ne. Zedd spustil kouzlo, které zničilo vše, co Jagang z Pevnosti ukradl. Ve středu jejich tábora to způsobilo obrovskou explozi."

„Takovou jako tenkrát v Aydindrilu, která zabila tolik lidí?"

„Ne, ale i tak byla velmi destruktivní a zabila hodně důležitých lidí - dokonce i několik Jagangových Sester, tím jsem si jistá."

Verna si nikdy nemyslela, že by mohl přijít den, kdy by se radovala z toho, že zemřely nějaké Sestry světla. Sestrám světla ovládaným snovým cestovatelem byla nabízena svoboda, ale ony se tak bály uvěřit tomu, že je to možné, že se raději dobrovolně rozhodly zůstat Jagangovými otrokyněmi.

Verna náhle uchopila Adie za šaty. „Mohla exploze, kterou Zedd vyvolal, zabít Jaganga?"

Adie se na ni podívala svýma zcela bílýma očima. „Chtěla bych mít lepší zprávy, matko představená, ale kapitán Zimmer mi během zpáteční cesty říkal, že právě v době, kdy jsme byli zachráněni, pronikl do Jagangova tábora vrah, který se měl císaře pokusit zabít."

„Vrah? Kdo to byl? Odkud přišel?"

„To nikdo z nás neví. Vypadal spíš jako ze Starého světa. Podařilo se mu proniknout až do vnitřního tábora, ale tam ho odhalila elitní stráž a rozsekala ho na kusy dříve, než se mohl dostat až k císaři. Jagang pak tábor opustil, aby jeho lidé mohli prověřit, zda se tam neskrývá ještě nějaký další vrah. Mnoho Sester šlo s ním, aby ho chránily."

Verna přikývla.

„Hlavně že jste vy se Zeddem unikli, to je nejdůležitější. Díky Stvořiteli."

„Najednou se v táboře objevilo překvapivé množství lidí, aby nás zachránili." Adie zdvihla obočí. „Ale *Stvořitel* mezi nimi nebyl."

Teplý vánek pocuchal Verniny vlasy. „To asi ne, ale vždyť přece víš, jak to myslím. Doufám, že Stvořitel alespoň pomůže Zeddovi a Rikce dobýt zpátky Pevnost."

„Zedd nebude potřebovat pomoc Stvořitele," řekla Adie. „Je s ním totiž ještě jeden muž, který nás také přišel zachránit. Je to Slídič, můj starý přítel a přítel Zedda a Richarda."

„Takže se můžeme těšit, že bude Pevnost brzy zpět v našich rukou a nepomůže Jagangovi prolomit průchody do D'Hary."

Verna pokynula rukou a naznačila čtyřem párům lidí, které se krčily na povoze se svými dětmi, aby přistoupily blíž.

„Vítejte ve D'Haře," řekla jim. „Tady budete v bezpečí."

„Děkujeme, že jste nám pomohla uprchnout," řekl jeden z mužů a sklonil před Adie hlavu. „Stydím se za to, jaké hrozné věci jsem si o vás myslel."

Adie se pro sebe také usmála a položila mu své křehké prsty na rameno. „Ano, to je asi pravda. Ale já vám to nemohu mít za zlé."

Dívka, která předtím přinesla vzkaz od Jaganga, zatahala Vernu za šaty. „Tohle je moje maminka a tatínek. Říkala jsem jim, jak jste na mě byla hodná."

Verna si k ní sedla do podřepu a objala ji. „Vítej zpátky, malá. Vítej zpátky."

Kapitola dvacátá třetí

Kdykoliv zavzdychal závan větru ve větvích nad jejich hlavami, zahrálo měsíční světlo stínohrou pod stromy strašidelné divadlo. Kahlan se rozhlédla kolem, jestli nerozezná něco, co sem nepatří.

Neslyšela cvrlikání hmyzu, šramocení zvířat ani houkání sov. Žádné zvuky, které za noci slýchala poslední dobou. Pečlivě vybírala cestu po mechem porostlé zemi, aby nešlápla do díry nebo louže.

Před ní klouzal temným lesem Richard, připomínající stín. Chvílemi se zdálo, že se ztratil docela. Richard všem nařídil, aby nemluvili a šli tak tiše, jak to jen půjde, ale nikdo se lesem nepohyboval tak jako on.

Byl napjatý jako tětiva jeho luku. Cítil, že něco není v pořádku, ale nedokázal říci co.Kahlan měla radost, že se alespoň vyjasnilo nebe. Deště posledních dní jim značně ztížily cestu. I když nebyla vyloženě zima, bylo velmi vlhko, a proto stále cítili chlad. Nemohli se schovat pod střechu - ještě neměli poslední ampuli protijedu. Nezbývalo jim nic jiného, než se ji snažit co nejdříve získat.

Protijed z Northwicku Richardův stav trošku zlepšil a zastavil postup příznaků otravy, ale dočasné zlepšení odeznívalo. Kahlan se o Richarda tak bála, že vůbec neměla chuť k jídlu.

S sebou měli více než dvojnásobek původního počtu mužů, a mnoho dalších se blížilo k Hawtonu jinými cestami. Tyto skupiny měly v plánu zlikvidovat menší jednotky Císařského řádu, které sídlily ve vesnicích podél jejich cesty. Richard, Kahlan a jejich menší skupina se snažila dostat k Hawtonu co nejrychleji a dříve, než se o nich Nicholas a jeho vojáci dozví. Chtěli se vyhnout kontaktu s nepřítelem

a zůstat v utajení, což by jim umožnilo nejsnadněji získat poslední ampuli protijedu.

Až se jim podaří získat protijed, spojí se s ostatními skupinami, aby mohli zahájit útok. Kahlan věděla, že kdyby se jim nejprve podařilo zlikvidovat Nicholase, byl by následný boj s jednotkami Císařského řádu mnohem snazší. Kdyby se jim podařilo dostat se k Nicholasovi dost blízko, mohla by se ho dotknout svou kouzelnou silou. Richardovi se s tímto záměrem však nesvěřila, nikdy by s tím nesouhlasil.

Kahlan se do jisté míry cítila zodpovědná za to, co lid Bandakaru potkalo. Vždyť kdyby neuvolnila kouzlo zvonů, hranice chránící Bandakar by nikdy nepadla. Na druhou stranu, pokud se těmto lidem podaří zbavit se Císařského řádu, bude změna, jíž kvůli tomu budou muset projít, znamenat, že získají pravou svobodu, ze které se nikdy dříve nemohli těšit.

Změna, kterou prodělali lidé v Northwicku, toho byla nejlepším dokladem. Tu noc, kdy Richard a Kahlan přišli do Northwicku, zůstala většina mužů, které přivedli, vzhůru a povídala si s místními lidmi. Vysvětlovali jim věci, které Richard a Kahlan vysvětlili jim. Ráno poté, co se jim podařilo zlikvidovat vojenskou posádku Císařského řádu, slavili lidé ve městě zpěvem a tancem v ulicích.

Kahlan náhle narazila na Richardovu napřaženou ruku. Zastavila se a předala signál k zastavení dál. Temný les byl stále tichý.

Richard si sundal ze zad svůj vak, položil ho na plochý kámen a začal v něm cosi hledat.

Kahlan se k němu naklonila a zašeptala: „Co děláš?"

„Oheň. Potřebujeme světlo. Řekni mužům vzadu, ať vytáhnou pochodně."

Zatímco Richard hledal ocílku a křesadlo, šeptala Kahlan instrukce Caře, která je předávala dál. Brzy se objevilo několik mužů s pochodněmi.

Shromáždili se u Richarda a dřepli si kolem plochého kamene.

„Dám na kámen trochu borové smůly," řekl jim Richard. „Držte pochodně nad ním, tak, aby až škrtnu, jiskra zapálila smůlu, a od ní chytily pochodně."

Borová smůla, kterou průběžně pracně sbírali, byla cenná při rozdělávání ohně v dešti, protože chytla i vlhká. A od ní nakonec vzplanulo i mokré dřevo.

Dosud se vždy zdálo, že je Richard ve tmě jako doma. Kahlan ještě nikdy nezažila, že by tak jako nyní potřeboval světlo. Upřeně hleděla do tmy a přemýšlela, co tam asi je, co nemohou vidět.

„Caro, zařiď, ať se ke všem dostane tento rozkaz," zašeptal Richard. „Chci, aby všichni vytáhli zbraně. Teď hned."

Cara bez váhání poslechla. Po zdánlivě nekonečném momentu, během něhož bylo slyšet jen tlumené zvonění oceli, se Cara naklonila k Richardovi: „Připraveni."

Richard se podíval na Kahlan a Jennsen. „To se týká i vás dvou."

Kahlan vytasila meč a Jennsen si připravila svou dlouhou dýku se stříbrnou rukojetí, na níž bylo ozdobné písmeno *R*, symbol Domu Rahlů.

Richard škrtl. Borová smůla se zlostným syčením vzplála. Vzápětí oheň přeskočil i na pochodně a malý prostor uprostřed temných lesů se rozzářil.

Všichni se jako na povel rozhlédli, aby zjistili, co se může skrývat v temnotě kolem nich.

Muži zalapali po dechu.

Na stromech všude kolem nich, na mnoha větvích, seděli černozobí pernatci. Stovky pernatců.

Na okamžik bylo ticho, rušené jen syčením ohně.

Vzápětí strašlivý řev ptáků ohlásil útok.

Pernatci se na muže vrhli ze všech stran naráz. Po tak dlouhém tichu byl řev o to více ohlušující.

Muži se však útoku postavili rozhodně a chladnokrevně. Někteří z nich byli sraženi k zemi, ale další jim přispěchali na pomoc a brzy zuřil všude kolem divoký boj.

Kahlan náhle spatřila červeně pruhovanou hruď jednoho z pernatců přímo před obličejem. Máchla mečem a usekla ptákovi křídlo, vzápětí se otočila a zasáhla dalšího pernatce, který se na ni řítil z druhé strany. Připíchla ho mečem k zemi, když se jí jako sup snažil vytrhnout kus masa ze stehna.

Richardův meč byl jen míhající se stříbrnou šmouhou, která sekala okřídlené útočníky na kusy. Kolem něj se černal mrak pernatců. Ptáci útočili na všechny, ale nejvíce se soustřeďovali právě na Richarda. Zdálo se, jako by se ostatní snažili zatlačit stranou, aby se jich více mohlo vrhnout právě na něj.

Jennsen po ptácích, kteří se snažili útočit na Richarda, horečně bodala. Kahlan sekala po dalších a srážela je k zemi, mrtvé nebo zraněné. S obrovskou efektivitou bojovala Cara - sekala ptákům hlavy přímo ve vzduchu.

Ostatní muži kolem nich rovněž horečně bojovali. Někteří jako zbraň používali pochodně. Noc byla plná skřeků ptáků, mávání křídel a úderů zbraní. Ptáci padali po desítkách na zem, ale další se snášeli odkudsi z korun stromů. Divokost jejich útoku naháněla strach.

A pak to náhle skončilo.

Několik zraněných ptáků se stále ještě pokoušelo vstát ze země, někde muži takové pernatce dobíjeli. Zanedlouho pernatci zcela ztichli. Seshora již se žádní další nesnášeli. Muži natahovali ruce s pochodněmi vzhůru, aby se přesvědčili, že jsou větve okolních stromů skutečně prázdné. Větve kolem se zdály být prázdné.

Kahlan si všimla šrámů na Richardově tváři a zádech. Prodírala se k němu - zem kolem něj byla do výšky kolen pokryta mrtvými ptáky. Když k němu dorazila, zalovila v jeho vaku a nahmátla voskovaný papír napuštěný hojivou mastí.

Přispěchala také Cara, hned jak si všimla, že Richard nestojí pevně na nohou. Vzala ho za ruku, aby ho podepřela.

„Co to k čertu bylo?" funěla Jennsen.

„Myslím, že se nás konečně rozhodli dostat," řekl Owen.

Jennsen hladila Bettyinu hlavu. Koza přežila útok nezraněná a prodírala se k nim. „Jedno je jasné - podařilo se jim nás zase najít."

„Ale tentokrát je tu jeden podstatný rozdíl," řekl Richard. „Nesledovali nás. Byli tady a čekali na nás."

Všichni se na něj podívali.

„Co tím chceš říci?" zeptala se Kahlan. „Asi nás sledovali předtím. Museli nás vidět."

Richard položil ruku na Cařino rameno a trochu se o ni opřel. Kahlan si všimla, že poněkud zavrávoral. Už začal mít problém udržet se ve vzpřímené poloze.

„Ne. Oni nás nesledovali. Nebe bylo prázdné. Oni tady na nás čekali. Věděli, že sem přijdeme."

„Jak by to mohli vědět?" zeptala se Kahlan s voskovaným papírem v ruce.

„To bych také rád věděl," řekl Richard.

Nicholas se vrátil do svého těla. Protáhl si krk na jednu stranu a pak na druhou. Usmál se, potěšený tou hrou. Bylo to okouzlující. Bylo to rozkošné. Zašklebil se a obnažil zuby.

Vstal a krátce zavrávoral. Připomnělo mu to, jak vrávoral Richard Rahl. Jed už zřejmě koná svou smrtící práci.

Chudák Richard Rahl potřebuje poslední ampuli protijedu.

Nicholas znovu otočil hlavou ze strany na stranu. Toužil být pryč odtud a dozvědět se více. Brzy se vrátí. Brzy je bude sledovat. Dívat se, jak jsou vystrašení, jak se snaží přijít na to, co se děje, dívat se, jak se blíží. Měli by k němu dorazit za několik hodin.

Brzy začne opravdová zábava.

Nicholas kráčel přes místnost. Všude po zemi ležela mrtvá těla. Všichni zemřeli naráz ve chvíli, když byli pernatci zabiti. Někteří mrtví byli na jedné hromadě, protože pernatci obklopili lorda Rahla.

Tak násilné smrti. Všechny ty duše byly z masakru vyděšené, ale nemohly udělat nic, aby to zastavily.

Nicholas je ovládal a ovládal i jejich osud. Teď už patřily Strážci podsvětí.

Musel odstranit tři mrtvoly, aby mohl otevřít dveře.

„Najari!"

Muž stál nedaleko a jeho svalnatá silueta se vzpřímila před Nicholasem.

„Co se děje?"

„Mám tu trochu nepořádek, potřebuji uklidit. Vezmi nějaké muže a odneste ta těla pryč."

Najari vešel do dveří a rozhlédl se po místnosti.

„To jsou všichni, co jsme přivedli?"

„Ano," vyštěkl Nicholas. „Potřeboval jsem je všechny, a ještě nějaké další, co mi přivedli vojáci. Už jsem s nimi hotov. Zbav mě jich."

Když pernatci útočili, byl každý hnán vpřed duší jednoho z těchto neobdarovaných lidí a každou z těchto duší řídil Nicholas. Byl to ohromný úspěch - řídit tolik tvorů současně v dokonalé koordinaci. Když byli pernatci zabiti, zemřela i těla v Nicholasově místnosti a jejich duše pro něj byly ztraceny.

Předpokládal, že se jednoho dne naučí, jak tyto duše přivolat zpátky, i když jejich hostitel zemře. Nemusel by tak stále shánět nové lidi. I když lidí bylo dost.

Přesto ho zklamalo, že Richard Rahl i zabil ty, které Nicholas používal, aby se mohl dívat.

„Kdy?" zeptal se Najari.

Nicholas se usmál. Věděl, o co se Najari zajímá. „Brzy. Velmi brzy. Musíš odtud tyto lidi dostat, než přijdou. Pak drž naše muže někde stranou. Necháme je tu dělat, co budou chtít."

Najari se vychytrale usmál. „Jak si přeješ, Nicholasi."

Nicholas zdvihl obočí. „Císaři Nicholasi."

Najari se zachechtal a vyrazil pro své muže. „Císaři Nicholasi."

„Víš, Najari, přemýšlel jsem."

Najari se otočil. „O čem?"

„O Jagangovi. Tolik jsme se nadřeli. Proč bych se mu vlastně měl klanět? Stačilo by, aby se na něj vrhla legie mé tiché armády a bylo by po starostech. Ani bych nepotřeboval skutečnou armádu. Jednoho dne by si osedlal koně a já bych mohl být uvnitř toho zvířete, shodit ho a ušlapat k smrti."

Najari si podrbal strniště. „To je pravda."

„K čemu nám vlastně Jagang je? Císařskému řádu bych mohl klidně vládnout já. Vlastně bych se pro to hodil lépe."

Najari zvedl hlavu. „Tedy?"

Nicholas pokrčil rameny. „Nemusíme měnit plány.

Ale proč bych měl matku zpovědnici dávat Jagangovi? A proč bych mu měl přenechávat svět? Možná si matku zpovědnici nechám pro své vlastní potěšení... a svět možná také."

Kapitola dvacátá čtvrtá

Richard se zády opřel o prkenný plot. Musel se na chvíli zastavit a počkat, až se mu přestane točit hlava. Bylo mu tak chladno, až ztrácel cit. Ve tmě měl potíže s viděním.

Ale nebylo to způsobeno jen temnotou.

Věděl, že ho jeho zrak skutečně opouští.

V noci to bylo ještě horší. Vždycky ve tmě viděl lépe než většina ostatních lidí. Teď neviděl lépe než Kahlan.

Třetí stadium otravy začalo.

Naštěstí už byli blízko získání třetí ampule.

„To je ta ulička," zašeptal Owen.

Richard se rozhlédl. Neviděl žádný pohyb. Město Hawton spalo. Přál si, aby mohl také spát. Byl tak vyčerpaný a unavený, že sotva dokázal klást jednu nohu před druhou. Dýchal jen mělce, aby se nerozkašlal. Při kašli to bolelo nejvíc. Alespoň že nevykašlával krev.

Kdyby zakašlal teď, mohlo by se jim to stát osudným. Proto polkl a snažil se nucení ke kašli potlačit. Jakýkoliv zvuk mohl varovat vojáky.

Owen vstoupil do uličky a po jednom ho následovali Richard, Kahlan, Jennsen, Tom, Anson a hrstka dalších mužů. V oknech do ulice se nesvítilo. V uličce úzké na šířku ramen Richard neviděl žádná okna. Ve zdi bylo pouze několik dveří.

Richard chytil Owena za ruku. „Je tohle jediná cesta dovnitř?'

„Ne. Vidíte támhle? Ten průchod vede přímo na ulici a v něm jsou další dveře, které vedou do budovy."

Richard byl rád, že mají další možnou únikovou cestu, a proto spokojeně přikývl. Sestoupili po temném schodišti dolů do místnosti pod úrovní uličky. Tom zapálil svíčku.

Richard se rozhlédl po malé prázdné místnosti bez oken. „Co je to za místnost?"

„To jsou základy paláce," řekl Owen.

Richard se zamračil. „Co tady děláme?"

Owen zaváhal a podíval se na Kahlan.

Kahlan si toho pohledu všimla. Položila Richardovi ruce na ramena a naznačila mu, aby se posadil a opřel se o zeď. Okamžitě se k nim vmáčkla Betty a lehla si u Richardových nohou, šťastná, že si může odpočinout. Jennsen si přisedla k Betty. Z druhé strany si sedla Cara.

Kahlan si klekla před Richarda a sedla si na paty. „Richarde, poprosila jsem Owena, aby nás sem zavedl.

Na tomto místě bychom měli být v bezpečí. Nemůžeme jít všichni, abychom získali protijed."

„To je pravda. Dobrý nápad. Owen a já půjdeme, ostatní zůstaňte tady, aby vás nikdo nezahlédl."

Začal se zvedat, ale Kahlan ho strčila zpátky. „Richarde, musíš tady počkat. Nemůžeš jít. Není ti dobře. Musíš šetřit síly."

Richard se podíval do jejích zelených očí, do očí, které ho vždy tak uchvacovaly. Při pohledu do nich se mu zdálo, že nic kromě Kahlan není důležité.

„Mám dost sil," řekl. „Budu v pořádku."

„Kdybys začal kašlat, vojáci by tě slyšeli, zajali a pak by ses už nikdy nedostal ven. A už vůbec bys nezískal protijed. Nemůžeme vědět, kolik vojáků je uvnitř. Co bychom dělali, kdyby tě chytili? Co bychom dělali, kdyby..." Její hlas odezněl. „Podívej, Richarde, Owen už tam jednou byl. Může jít zase."

Richard viděl v jejích očích zoufalství. Měla strach, že by ho mohla ztratit. Nesnášel, když si kvůli němu dělala starosti.

„To je pravda, lorde Rahle," ujistil ho Owen. „Najdu protijed a přinesu vám ho."

Richard byl tak unavený, že nedokázal diskutovat. Ale stále se mu nelíbila myšlenka, že by neměl jít pro protijed on sám.

„Mohl by s ním jít Tom," navrhla Cara.

Richard pohlédl do jejích modrých očí. Pak se podíval na Kahlan. Věděl, že mu došly argumenty.

„Jak daleko je protijed?" zeptal se Owena.

„Dost daleko," řekl Owen. „Tady jsme na městské periferii. Protijed je asi hodinu cesty odtud. Myslel jsem si, že se raději nebudeme pouštět moc daleko doměsta, ale zároveň jsme dost blízko, abyste nemusel na protijed čekat dlouho."

Richard přikývl. „Dobrá. Počkáme na tebe a Toma tady."

Kahlan přecházela v malé sklepní místnosti sem a tam, zatímco ostatní seděli u zdi a tiše čekali. Nemohla to napětí vydržet. Byli tak blízko, a přece se zdálo, že mají k cíli tak daleko! Čekali už tak dlouho, že se ten zbývající zlomek času zdál být věčností. Kahlan si řekla, že by se měla uklidnit. Richard zanedlouho získá protijed. Pak se mu uleví. Bude vyléčen.

Ale co když protijed nezabere? Co když už uplynulo tolik času, že je na léčbu pozdě? Ne, muž, který jed vyrobil, Owenovi řekl, že poslední ampule protijedu Richarda zcela vyléčí. Vždyť už kvůli víře těchto lidí bylo jasné, že museli mít jistotu, že se dá otrava vyléčit. Nikdy by přece neriskovali něčí život.

Ale co když se mýlili?

Kahlan si rukama třela ramena a snažila se zaplašit chmurné myšlenky. Je toho už tak na ně moc. Musejí získat protijed a potom začít řešit problémy s Richardovým darem. A pak se musejí začít zabývat Jagangem a jeho velkou armádou.

Kahlan si všimla, že Richard usnul. Rozhodla se proto, že půjde ven vyhlížet Toma s Owenem. Když řekla o svém záměru Caře, která seděla u Richarda a hlídala, aby nikdo nerušil jeho spánek, Mord-Sitha přikývla. Jennsen si všimla, že Kahlan jde ven, a vydala se za ní. Betty usnula po Richardově boku, a tak ji Jennsen nechala být.

Venku svítil měsíc a byla zima. Kahlan si myslela, že se jí bude chtít spát, ale byla zcela bdělá. Vyšla do uličky.

„Owen se brzy vrátí," řekla Jennsen. „Neboj se. Brzy to bude za námi."

Kahlan se zadívala do tmy. „I když bude mít protijed, máme ještě starosti s jeho darem. Zedd je příliš daleko. Budeme se muset co nejrychleji dostat k Nicci. Ona je jediný člověk dost blízko, který by mohl vědět, jak mu pomoci."

„Myslíš, že se jeho potíže s darem zhoršují?'

„V posledních dvou případech, kdy použil meč, selhalo jeho kouzlo. Myslím, že má s darem větší problémy, než si připouští."

Jennsen se kousala do spodního rtu. „Dnes večer získá protijed. A pak už se vypravíme k Nicci."

Kahlan se otočila, protože zaslechla zvuky kroků. Na konci uličky se objevily dvě tmavé siluety. Kahlan poznala, že je to Tom a Owen.

„Matko zpovědnice - to jsme my," zašeptal Tom, když dorazili téměř až k ní.

Jennsen vydechla: „Jsme rádi, že jste zpátky."

„Matko zpovědnice, máme problém," řekl Tom.

Owen rozhodil rukama. „Matko zpovědnice, já, já..."

Kahlan ho oběma rukama chytila za košili. „Co se děje? Byl tam ten protijed, že? Máš ho, že ano?"

„Ne." Owen si otřel slzy z očí a vytáhl kus papíru. „Místo lahvičky protijedu jsem ve skrýši našel tohle."

Kahlan popadla papír a třesoucími se prsty ho rozložila. Natočila se, aby mohla číst ve slabém světle měsíce.

Mám protijed. Mám také v rukou životy lidí v Bandakaru. Mohu je ukončit stejně snadno, jako mohu ukončit život Richarda Rahla.

Vyměním protijed a životy lidí Bandakaru za matku zpovědnici.

Přiveďte ji k mostu přes řeku jednu míli východně od místa, kde se nacházíte. Pokud nebudu mít matku zpovědnici do jedné hodiny, vyliji protijed do řeky a pak dohlédnu na to, aby zemřeli všichni lidé v tomto městě.

císař Nicholas

Kahlan bezmyšlenkovitě vyrazila k východu.

Tom ji popadl za ruku a přitáhl si ji zpátky. „Matko zpovědnice, já jsem ten dopis také četl."

Kahlaniny ruce se nepřestávaly třást. „Pak víš, že nemáme jinou možnost."

Jennsen se postavila před Kahlan, aby jí zabránila v odchodu. „Co je v dopise?"

„Nicholas mě chce výměnou za protijed."

Jennsen položila Kahlan ruce na ramena. „Co?"

„Přesně tak. Nicholas mě chce výměnou za životy všech lidí v tomto císařství a za protijed, který zachrání Richarda."

„Životy všech lidí... jak může hrozit něčím takovým?"

„Nicholas je čaroděj. Takoví lidé mají prostředky, které mohou zabít obrovské množství lidí. Přinejmenším může použít čarodějnický oheň a zapálit město."

„Ale jeho kouzla přece neublíží lidem, když jsou zcela bez daru tak jako já."

„Když zapálí město, je jedno, jakým způsobem to udělá. Lidé uhoří tak jako tak. Jakmile chytne budova, hoří už normálním ohněm, i když byla zapálena pomocí ohně magického. A normální oheň zabije každého. Nicholas tady navíc má vojáky. Mohl by začít okamžitě popravovat. Mohl by popravit tisíce lidí ve velmi krátkém čase. Nedovedu si představit, co všechno by ještě mohl udělat, ale vzhledem k tomu, že dal dopis tam, kde byl ukrytý protijed, je jasné, že neblufuje."

Kahlan obešla Jennsen a znovu zamířila pryč. Nedokázala se přestat třást. Snažila se zklidnit divoce bijící srdce, ale ani to se jí nedařilo. Richard potřeboval protijed. Na tom teď záleželo nejvíce. Na to se soustředila, když rychle kráčela temnou ulicí.

Tom kráčel po jejím boku, na druhé straně než Jennsen. „Matko zpovědnice, počkejte. Musíme si to promyslet."

„To už jsem udělala."

„Můžeme na místo předám vzít muže a získat protijed silou."

Kahlan pokračovala v chůzi. „Od čaroděje? Těžko. Navíc, kdyby Nicholas viděl, že se blíží více mužů, asi by protijed vylil do řeky hned. A co potom? Musíme udělat to, co požaduje. Musíme bezpečně získat protijed."

„Ale proč si myslíte, že až vás Nicholas dostane, stejně nevylije protijed do řeky?" zeptal se Tom.

„Musíme výměnu uskutečnit tak, abychom zajistili, že získáme protijed. Nebudeme se spoléhat na jeho dobrou vůli a čestnost. Owen a Jennsen jsou neobdarovaní. Jeho magie jim neublíží. Oni musí zajistit, že výměnou získáme protijed."

Jennsen si odhrnula vlasy z čela a naklonila se k matce zpovědnici. „Kahlan, to nemůžeš udělat. Nemůžeš. Richard se zblázní - my všichni se zblázníme. Prosím, kvůli němu, nedělej to."

„Alespoň bude na živu, aby se mohl zbláznit."

Po Jennsenině tváři stékaly slzy.

„Ale to je sebevražda!"

„Matko zpovědnice," přidal se Owen, „to nemůžete udělat. Vždyť děláte přesně to, co nám lord Rahl ukázal, že je špatné. Nemůžete vyjednávat s mužem, jako je Nicholas. Nemůžete vyjednávat se zlem."

„Nemám v úmyslu s Nicholasem vyjednávat."

Jennsen si otřela slzy z tváří. „Jak to myslíš?"

„Jak nejlépe dosáhneme toho, abychom zbavili toto město a celý Bandakar Císařského řádu? Likvidací Nicholase. A jak bychom se snadněji dostali až k němu a nechali ho si myslet, že vyhrál?"

Jennsen překvapeně zamrkala. „Ty se ho chceš dotknout svou magickou silou. O tom přemýšlíš, že?"

„Jestli se k němu dostanu na dosah, je mrtvý."

„Richard by s tím nikdy nesouhlasil," namítla Jennsen.

„Já se ho na to neptám. Je to mé vlastní rozhodnutí."

Tom si stoupl před ní a zastoupil jí cestu. „Matko zpovědnice, přísahal jsem, že budu chránit lorda Rahla, a chápu, že je někdy třeba riskovat vlastní život, aby to bylo možné. Ale tentokrát jde o něco jiného. Můžete se snažit zachránit mu život, ale za jakou cenu? Ztratili bychom příliš mnoho. To nemůžete udělat."

Owen se kněmu připojil. „Souhlasím. Lord Rahl by nesnesl, kdybyste vyměnila svůj život za protijed."

Jennsen přikývla. „Všechny by nás zabil. Setnul by nám hlavy za to, že jsme tě nechali jít."

Kahlan se usmála a pohladila Jennsen po tváři.

„Pamatuješ, jak jsem ti říkala, že někdy není jiná možnost než jednat?"

Jennsen přikývla.

„Teď taková situace nastala. Richard je na tom každým dnem hůř. Umírá. Pokud brzy nedostane protijed, nemá žádnou šanci přežít.

Nesmíme mu tuto šanci vzít. Potom už žádnou jinou mít nebude. To by byl konec. Já nechci žít bez něj. Nechci, aby bez něj musel žít náš lid.

Když to udělám, Richard bude žít. Pokud bude Richard žít, budu mít šanci i já. Mohu se Nicholase dotknout svou silou. Pokud to nevyjde, můžete s Richardem zkusit vymyslet, jak mi pomoci.

Ale pokud Richard zemře, ztratíme šanci všichni."

„Ale Kahlan," vzlykala Jennsen. „Když to uděláš, tak tě ztratíme..."

Kahlan se jim dívala do tváří a její hněv narůstal. „Pokud má někdo z vás lepší nápad, řekněte ho."

Nikdo neměl co říci. Kahlan měla jediná skutečný plán. Ostatní měli pouze přání. A přání Richarda nezachrání.

Kahlan znovu vykročila. Přidala do kroku, aby byla na místě včas.

Kapitola dvacátá pátá

Kahlan se zastavila ve tmě nedaleko mostu. Na druhé straně rozeznala urostlého muže. Byl sám. Do tváře mu neviděla. Dívala se po březích řeky, zda neuvidí nějaké vojáky nebo někoho jiného.

Jennsen ji chytila za ruku. „Kahlan... prosím."

Kahlan se cítila podivně klidná. Neměla jinou možnost, nemusela váhat. Richard bude buď žít nebo zemře. Bylo to vlastně prosté.

Už se definitivně rozhodla. Mohla se plně soustředit na to, co se mělo stát.

Řeka protékající městem byla širší, než Kahlan čekala. Příkré břehy na obou stranách byly vysoké několik metrů a byly vyztužené kamennými bloky. Samotný most byl dost široký, aby přes něj projely dva povozy vedle sebe. Měl dva oblouky a kamenné zábradlí. Voda pod mostem byla tmavá a rychle proudila. Nebyla to řeka, ve které by chtěla plavat.

Kahlan přišla až k mostu a zastavila se. Muž na druhém břehu se na ni díval.

„Máte protijed?" zavolala na něj.

Muž zvedl cosi, co vypadalo jako malá lahvička, nad hlavu. Pak ukázal na most. Chtěl, aby přešla na druhou stranu.

„Matko zpovědnice," zaprosil Owen, „nechcete si to ještě rozmyslet?"

„Co si mám rozmyslet? Jestli mám nechat Richarda žít nebo zemřít na následky otravy? Jestli se mám pokusit zabít Nicholase pro lepší budoucnost vašeho lidu? Jak bych vůbec mohla žít dál, kdyby Richard zemřel na otravu a já věděla, že jsem mohla udělat něco, co by ho zachránilo, a neudělala jsem to?"

„Co máme říci lordu Rahlovi?" zeptal se Tom.

Kahlan se usmála. „Že ho miluji. Ale to on ví."

Kahlan si odepjala opasek s mečem a podala ho Jennsen. „Owene, pojď se mnou."

Kahlan vykročila, ale Jennsen se na ni vrhla a prudce ji objala. „Neboj se," šeptala. „Doneseme protijed Richardovi a pak se pro tebe vrátíme."

Kahlan Jennsen rychle objala a poděkovala jí. Pak rázně vykročila na most. Owen šel po jejím boku a mlčel.

Muž na druhém břehu je sledoval, ale nehýbal se.

Uprostřed mostu se Kahlan zastavila. „Přineste ampuli," zavolala.

„Přijďte sem a budete ji mít."

„Pokud mě chcete, tak přijdete sem a předáte lahvičku tomuto muži, který ji vezme lordu Rahlovi, jak to nabízel Nicholas."

Muž chvíli mlčel - asi její slova zvažoval. Vypadal jako voják. Popis Nicholase, který jim dal Owen, na něj neseděl. Muž nakonec vykročil na most. Owen Kahlan šeptem sdělil, že vypadá jako jeden z Nicholasových velitelů. Matka zpovědnice čekala a dívala se, jak se muž ve světle měsíce blíží. U jednoho boku se mu houpal meč a u druhého nůž.

Když došel skoro k ní, zastavil se a čekal.

Kahlan natáhla ruku. „Podle dopisu máme provést výměnu. Mě za protijed."

Muž s křivým nosem se usmál. „Ano, souhlasí."

„Já jsem matka zpovědnice. Dej mi lahvičku, nebo na místě zemřeš."

Muž vytáhl čtverhrannou lahvičku z kapsy a položil ji do Kahlaniny dlaně. Kahlan viděla, že lahvička je plná čiré tekutiny. Vytáhla zátku a přičichla si. Tekutina slabě voněla po skořici, stejně jako předchozí dávky.

„On to vezme s sebou," řekla Kahlan vojákovi a podala lahvičku Owenovi.

„A vy půjdete se mnou," řekl muž a chytil ji za zápěstí. „Nebo na tomhle mostě zemřeme všichni. On může jít, ale jestli se o něco pokusíte vy, zemřete."

Kahlan se podívala na Owena. „Běž," zavrčela.

Owen přikývl a rozběhl se k Tomovi a Jennsen, čekajícím na začátku mostu.

„Tak půjdeme," zavrčel pro změnu muž na Kahlan. „Tedy pokud tu nechcete zemřít."

Kahlan vytrhla ruku z jeho sevření. Muž se otočil a vykročil. Kahlan ho následovala. Dívala se na břeh před nimi. Nikoho neviděla, ale nijak se jí proto neulevilo.

Nicholas tam byl, někde, skrytý v temnotě, čekající, až ji dostane.

Temnota za jejími zády se náhle rozzářila. Kahlan se otočila a uviděla, že most zmizel v záplavě ohně kulovitého tvaru, vrhajícího kameny mostu na všechny strany. Ohnivá koule pomalu stoupala a most pod ní se rozpadal na kusy.

Kahlan s hrůzou napadlo, jestli jsou tu ještě jiné mosty. Pokud ne, jak se dostane zpátky k Richardovi, pokud se jí podaří uspět? A jak by se Richard mohl dostat k ní, aby jí pomohl, pokud by neuspěla?

Na druhé straně řeky viděla Owena, Jennsen a Toma, jak běží zpátky za Richardem. Neztráceli tedy čas tím, aby se dívali na zkázu mostu. Při pomyšlení na Richarda Kahlan skoro vzlykla.

Muž do ní nečekaně strčil. „Pohněte se."

Podívala se na něj, na jeho samolibý úsměv a domýšlivý výraz očí.

Šla před ním a občas jím byla postrčena, ale držela svůj hněv na uzdě. I když by se toho krutého muže nejraději dotkla svou silou, musela se soustředit na důležitější úkol - na Nicholase.

Šli cestou vzhůru od řeky a Kahlan rozpoznávala vojáky ve stínu stromů a v temných místech postranních ulic. Vojáci blokovali všechny možné únikové cesty. Nezáleželo na tom. V tuto chvíli neměla zájem uniknout, ale splnit to, co si předsevzala.

Snažila se nemyslet na to, jak hluboko do nepřátelského území se dostává a kolik nepřátelských vojáků ji obklopuje.

Naposledy, když byla takto obklopena nepřáteli, byla téměř ubita k smrti. Její nenarozené dítě přitom zemřelo. Její dítě. Richardovo dítě.

Také toho dne ztratila jistým způsobem nevinnost a neporazitelnost. Místo toho však poznala, jak křehký je život, i její vlastní, a jak snadno lze o něj přijít.

Věděla, jak moc Richard trpěl obavami, že by ji mohl ztratit. Pamatovala si na strašné utrpení, které v jeho očích viděla pokaždé, když se na ni podíval. Byla to úplně jiná bolest než ta, kterou mu teď způsoboval dar. Bylo to bezmocné utrpení pro ni. Bolelo ji pomyšlení, že by se to mělo opakovat.

Ze stínu na pravé straně náhle vystoupil nějaký muž. Byl oblečený do černého roucha s třásněmi, vypadalo to, jako by byl pokryt černým peřím. Třásně se vlnily rychlou chůzí. Dodávalo mu to jakousi nadnášející se lehkost.

Vlasy měl potřené olejem, který se leskl v měsíčním světle. Přivřené malé černé oči obkreslené červenou barvou zíraly z nezdravě vyhlížejícího obličeje. Ruce držel zvednuté k prsům, jako by napřahoval pařáty s černými nehty.

Kahlan nepotřebovala, aby jí toho muže někdo představoval. Věděla, že je to Nicholas Slide.

„Cena cen," zasyčel Nicholas. Natáhl ruku a sevřel ji v pěst. „A je moje."

Kahlan ho sotva slyšela. Už začala vzývat svou sílu. Tohle byl muž, který měl v rukou životy nevinných lidí. Tohle byl muž, který působil utrpení a smrt mnoha z nich. Tohle byl muž, který by zabil Richarda i ji, kdyby měl možnost.

Popadla jeho nataženou ruku za zápěstí.

Stál před ní jako socha.

Noc, ozářená hvězdnou klenbou, se zdála studená a vzdálená. Kahlan držela Nicholasovu ruku a cítila, jak se ji snaží stáhnout zpět. Ale bylo už pozdě.

Neměl šanci. Byl její.

Čas byl její.

Muži všude kolem, kteří se rozběhli k nim, byli příliš daleko, aby mohli zasáhnout. Ani muž, který ji přivedl od mostu a stál teď několik kroků od ní, už nemohl reagovat.

Čas byl její.

Nicholas byl její.

Ani nepomyslela na to, co by jí mohli blížící se muži udělat. Právě teď na tom nezáleželo. Teď nezáleželo na ničem kromě její schopnosti udělat to, co bylo třeba. Tento muž musel být zlikvidován.

Tohle byl nepřítel.

Její hněvem nabitá síla se uvolnila.

Potlačila veškeré emoce. Už necítila strach, nenávist, hněv, hrůzu. Její síla se stala nástrojem čistého rozumu.

Všechny její vnitřní bariéry padly.

Ale místo aby se dostavil nádherný pocit z uvolnění nemilosrdné síly, pocítila děsivou prázdnotu. Místo aby její síla zuřivě pronikala myslí toho muže, nestalo se nic.

Kahlan vytřeštila oči a zalapala po dechu.

Kdesi uvnitř pocítila žhavou bodavou bolest.

Pocítila příliv čehosi cizího, něčeho, o čem neměla ani tušení, co by to mohlo být.

Strašlivé utrpení pronikalo jejím vědomím až k samotné duši.

Bylo to, jako by její nitro kdosi trhal na kusy.

Pokusila se vykřiknout, ale nemohla.

Noc byla stále černější.

Kahlan uslyšela, jak její duší zní ozvěnou smích.

Kapitola dvacátá šestá

Richard otevřel oči. Náhle se cítil zcela bdělý.

Vlasy vzadu na hlavě se mu zježily. Srdce se mu zběsile rozbušilo.

Rychle vstal. Cara, která seděla po jeho boku, ho chytila za paži, překvapená, že ho náhle vidí na nohou.

„Lorde Rahle, co se děje? Jsi v pořádku?"

V místnosti bylo ticho. Ze všech stran na něj zíraly polekané tváře.

„Rychle pryč!" zakřičel. „Vezměte si věci! Všichni ven! Hned!"

Richard rychle popadl svůj vak. Nikde neviděl Kahlan, ale všiml si jejího vaku a tak ho také sebral. Přemýšlel, jestli se mu to všechno jenom nezdá. Ale on si své sny nikdy nepamatoval. Přemýšlel, zda jeho pocit mohl přetrvat z toho hrozného snu. Ne. Byl skutečný.

Muži byli nejprve zmateni jeho náhlým rozkazem, ale když viděli, že si rychle sbírá věci, začali se také urychleně zvedat na nohy a chystat se k odchodu.

„Rychle!" řval Richard a strkal váhající muže ke dveřím. „Běžte, hýbejte se!"

Muži před ním klopýtali vzhůru po temném schodišti. Betty se Richardovi v panice zapletla pod nohy, ale pak i ona vyrazila na schodiště. Cara byla hned za Richardem. Ten se ještě rozhlédl po prázdné místnosti.

„Kde je Kahlan a Jennsen?"

„Už odešly předtím," řekla Cara.

„Dobrá. Pojďme!"

Když se Richard dostal na poslední schod, ohnivá exploze z místnosti ho srazila k zemi. Cara mu padla k nohám. Místnost i schody vzplály žlutými a oranžovými plameny. Richard popadl Caru za paži a táhl ji pryč.

Celá budova za nimi už hořela a začala se rozpadat vedví. Richard se rozhlédl uličkou, zda neuvidí nějaké vojáky. Neviděl žádné, a tak začal strkat muže pryč, aby se dostali dál od hořící budovy.

„Musíme se odsud dostat," řekl Ansonovi. „Nicholas věděl, kde jsme. Oheň navíc přiláká pozornost vojáků. Nemáme moc času."

Rozhlížel se kolem a stále neviděl Kahlan. Jeho znepokojení stouplo, když uviděl přibíhat Jennsen, Toma a Owena. Podle výrazu v jejich tvářích okamžitě poznal, že něco není v pořádku.

Richard popadl Jennsen za ruku. „Kde je Kahlan?“

Jennsen lapala po dechu. „Richarde... ona... ona..."

Jennsen propukla v pláč. Owen zamával čtverhrannou lavičkou a papírem - také on hlasitě naříkal.

Richard se podíval na Toma. Chtěl odpověď a rychle. „Co se děje?"

„Nicholas našel protijed. Nabídl obchod. Výměnu za matku zpovědnici. Snažili jsme se ji zastavit, lorde Rahle, přísahám, že ano. Nikoho z nás neposlechla. Trvala na tom, že získá protijed a pak zlikviduje Nicholase. Až si vezmete protijed, tak - pokud se jí nepodaří Nicholase zlikvidovat - pro ni máte přijít."

Vysoko šlehající plameny ozářily temné tváře kolem něj.

„Jakmile se matka zpovědnice pro něco rozhodne," dodal Tom, „neexistuje způsob, jak ji zastavit. Ví, jak to udělat, abyste ji poslechl."

Richard věděl, že je to pravda. Budova za nimi s rachotem spadla. K nebi vylétly celé roje jisker.

Owen rychle podával Richardovi čtverhrannou lahvičku. „Lorde Rahle, podařilo se jí získat protijed. Chtěla, abyste si ho vzal a bylo vám už dobře. Řekla, že si ho máte rychle vzít, než bude příliš pozdě."

Richard vytáhl korkovou zátku. Tekutina uvnitř slabě voněla po skořici. Richard polkl první doušek v očekávání silné, nasládlé, kořeněné chuti. Tekutina tak ale vůbec nechutnala.

Podíval se na Owena a Jennsen. „Je to voda."

Jennsen vytřeštila oči. „Cože?"

„Voda. Voda s trochou skořice." Richard vylil obsah lahvičky na zem. „Není to protijed. Vydala se Nicholasovi pro nic."

Jennsen, Owen a Tom nebyli schopni slova ani pohybu.

Richard pocítil zvláštní klid. Bylo po všem. Tohle byl konec všeho. Teď mu zbývalo už jen trochu času, aby učinil, co mělo být učiněno. Pak pro něj všechno skončí.

„Ukaž mi ten papír," řekl Owenovi.

Owen mu ho podal. Se čtením neměl Richard ve světle hořících trosek domu problémy. Přečetl si text třikrát. Nakonec nechal ruku s dopisem klesnout. Cara popadla papír z jeho prstů a přečetla si jej rovněž.

Richard se díval do plamenů a přemýšlel. „Jak Nicholas věděl, že si pro protijed někdo přijde? Napsal, že máme hodinu. Jak věděl, kde jsme? Jak věděl, že jsme tak blízko, takže to za hodinu stihneme?"

„Možná že to nevěděl," řekla Cara. „Možná že dopis napsal před mnoha dny. Možná jen chtěl, abychom museli spěchat a neměli čas přemýšlet."

„Možná," řekl Richard. „Ale jak věděl, kde jsme?"

„Kouzlo?" napadlo Jennsen.

Richard neměl radost při pomyšlení, že Nicholas toho zjevně ví tolik, že je vždy o krok před nimi.

„Jak jsi věděl, že se Nicholas chystá tohle místo zapálit?" zeptala se Cara.

„Náhle jsem se probudil," řekl Richard. „Bolest hlavy zmizela a já jen věděl, že musíme okamžitě pryč."

„Takže tvůj dar fungoval?"

„Myslím že ano. Někdy se stává, že mě předem varuje."

Přál by si, aby byl jeho dar spolehlivější. Alespoň že tentokrát zafungoval, jinak by byli všichni mrtví.

Tom zíral do tmy. „Takže si myslíte, že Nicholas je blízko? Že věděl, kde jsme, a zapálil to místo?"

„Ne. Myslím, že chce, abychom si mysleli, že je blízko. Je to čaroděj. Mohl poslat čarodějný oheň na velkou vzdálenost. Nejsem odborník na magii, možná že užil nějaký jiný prostředek."

Richard se otočil k Owenovi. „Vezmi mě tam, kde jsi ukryl protijed."

Owen bez váhání vyrazil vpřed. Malá skupinka ho následovala.

„Myslíš, že tam Kahlan bude?" zeptala se Jennsen.

„Je jen jeden způsob, jak to zjistit."

Protože Nicholas zničil most, museli se vydat k dalšímu mostu, který byl dál na severu. Cestou narazili na oddíl vojáků - vyhrnul se na ně z postranní ulice s vytasenými zbraněmi a bojovým řevem. Richard vytasil meč. Kouzelná síla meče se neprobudila, ale Richard měl i tak dost vzteku k vybití.

Prvního muže proklál skrz naskrz. Prudce se otočil a mávl mečem tak prudce, že muž, který se ho chystal napadnout zezadu, přišel o hlavu dříve, než stačil napřáhnout zbraň. Dalšího muže v zádech Richard srazil prudkým úderem loktem.

Také Tom se zdatně oháněl mečem a Cara svým Agielem. Za několik okamžiků se nocí znovu rozhostilo ticho. Okamžitě pokračovali dál k mostu.

Když se k němu dostali, uviděli dva vojáky Císařského řádu, kteří tu hlídali. Vojáci byli překvapení, že se k nim uprostřed noci někdo řítí. Byli zvyklí, že místní lidé nikdy nedělají problémy, a tak nechali Richarda přijít tak blízko, že mohl použít svůj meč dříve, než vůbec vytasili zbraně.

Jejich malá skupinka bez potíží přešla na druhou stranu řeky. Pak je Owen dovedl doprostřed města.

„Lorde Rahle, tady za rohem je náměstí, kde se lidé obvykle shromažďovali, a na jeho konci je budova vyšší než ostatní kolem. Kolem ní se dá projít k zadnímu vchodu."

Richard přikývl. „Jdeme."

Na nic nečekal a spěchal za roh, přičemž se držel ve stínu budov. Když se dostal na náměstí a vzhlédl, strnul. Budova na druhé straně byla v troskách. Zbyly z ní jen doutnající trámy. Ostatní se shromáždili kolem něj a dívali se na něco, co ještě před hodinou muselo být obrovským ohništěm.

„Dobří duchové," zašeptala Jennsen.

„Ona tam nebude," řekl Richard v odpověď na jejich nevyřčené obavy. „Nicholas by ji sem nepřivedl jen proto, aby ji zabil."

„Tak proč tohle udělal?" zeptal se Anson. „Proč to místo spálil?“

„Aby mi tak sdělil, že ji má a že já ji nikdy nenajdu."

„Lorde Rahle," řekla Cara, „myslím, že bychom měli raději zmizet."

Richard začal kolem doutnajících trosek budovy rozeznávat siluety stovek vojáků, kteří zjevně čekali na to, aby je tu mohli chytit.

„Hodně jsem se bál," řekl Owen. „Proto jsem nás přivedl oklikou. Vidíte támhletu ulici, kde je nejvíce vojáků? Ta vede od mostu, který jsme přešli."

„Jak mohou pořád vědět, kde jsme nebo budeme?" zašeptala Jennsen. „Navíc vědí, *kdy* kde budeme."

Cara chytila Richarda za košili a začala ho táhnout zpátky. „Je jich příliš mnoho. Nevíme, kolik se jich tu ještě skrývá. Musíme pryč."

Richard si to nechtěl připustit, ale měla pravdu.

„Čekají na nás naši muži," připomněl Tom. „A mnohem víc jich ještě dorazí."

Richardova mysl pracovala na plné obrátky. Kde je Kahlan?

Nakonec přikývl. V tu chvíli ho Cara popadla za ruku a zmizeli v temnotě.

Kapitola dvacátá sedmá

Když se před Richardem za svitu hvězd pod větvemi na okraji dubového lesa shromáždili všichni muži, Richard se donutil stát zpříma. Temnotu zahánělo několik svíček. Než se dostanou k Northwicku, aby zaútočili, bude už světlo.

Richard by nejraději okamžitě běžel do města a hle dal Kahlan, ale rozhodl se, že využije vše, co má k dispozici.

Většina z těchto mužů ještě nikdy předtím skutečně nebojovala. Owenovi a Ansonovi muži už byli u prvního útoku ve Withertonu. Ostatní muži byli z Northwicku a prošli pouze srážkami s nemnoha vojáky, kteří nepodlehli otravě. Neměli mnoho práce, ale udělali vše, co bylo třeba. Alespoň je tyto zkušenosti učinily více rozhodnými, neboť jim dokázaly, že si mohou vybojovat vlastními silami svobodu.

Tentokrát se však chystali na bitvu proti silnému nepříteli. Navíc měli bojovat proti městu, které se dobrovolně přidalo k Císařskému řádu. Nemohli tedy počítat s tím, že by jim obyvatelé byli nápomocni.

Kdyby měl více času, pokusil by se Richard vymyslet nějaký plán, který by jim umožnil nestřetnout se s nepřítelem v plné síle. Ale on neměl více času. Museli zaútočit hned.

Richard stál před muži a doufal, že se mu je podaří povzbudit. Činilo mu potíže myslet na cokoliv jiného než na to, jak najít Kahlan. Ale aby se mu to mohlo podařit, musel na to nejprve přestat myslet a soustředit se na úkol, který ho čekal nejdříve.

„Doufal jsem, že nebudeme muset takto zaútočit," řekl. „Doufal jsem, že se nám podaří najít snazší způsob, jako byl oheň, nebo otrava vojáků, aby nikdo z nás nebyl raněn nebo zabit. Ale tentokrát takovou možnost nemáme. Nicholas ví, že jsme tady. Kdybychom utekli, jeho

muži by po nás stejně šli. Některým by se možná podařilo uniknout, na chvíli."

„Už jsme s utíkáním skončili," řekl Anson. „To je pravda," přitakal Owen. „Poučili jsme se, že utíkání a skrývání se přináší jen větší utrpení."

Richard přikývl. „Souhlasím. Ale musíte pochopit, že někteří z nás dnes zřejmě zemřou. Možná že většina z nás. Možná že všichni. Pokud se někdo z vás rozhodne nebojovat, musíme to vědět hned. Jakmile boj začne, bude každý závislý na každém."

Spojil ruce za zády a přecházel před nimi. Bylo těžké rozeznat ve slabém světle jejich tváře. Richard věděl, že se mu krátí čas. Bude vidět čím dál hůř. A bude mít čím dál větší závratě.

Věděl, že už se to nikdy nezlepší.

Pokud měl mít šanci dostat Kahlan z rukou mužů Císařského řádu, muselo to být teď, s těmito muži, nebo vůbec.

Když nikdo z mužů bojovat neodmítl, Richard pokračoval. „Potřebujeme se dostat k jejich velitelům, a to ze dvou důvodů: abychom zjistili, kde drží matku zpovědnici, a abychom je zlikvidovali, takže nebudou moci řídit proti nám své muže.

Vy všichni máte zbraně a podle možností jste se s nimi naučili zacházet. Je ještě jedna věc, kterou musíte vědět. Budete se bát. Já se také budu bát.

K tomu, abyste svůj strach překonali, musíte použít svůj hněv."

„Hněv?" zeptal se jeden z mužů. „Jak můžeme cítit hněv, když se bojíme?"

„Ti muži znásilnili vaše ženy, sestry, matky a dcery," řekl Richard. „Myslete na to, když se podíváte nepříteli do očí. Odvedli většinu vašich žen a vy víte proč. Mučili děti, aby vás donutili se podrobit. Myslete na hrůzu, kterou prožívaly vaše děti, když křičely strachem a bolestí, když umíraly zkrvavené a opuštěné.

Myslete na to, když ti muži půjdou zabít i vás. Staňte proti těm mužům s nenávistí v srdci. Bojujte s nimi s nenávistí v srdci. A zabíjejte je s nenávistí v srdci. Oni si nic lepšího nezaslouží."

Richard věděl, že on sám má dost vzteku a dost nenávisti, aby toužil stanout tváří tvář mužům Císařského řádu.

Nevěděl, kde je Kahlan, ale zamýšlel to zjistit a dostat ji zpátky. Udělala to, co musela, aby získala protijed a zachránila mu život. Chápal, proč to udělala, a nemohl jí to vyčítat - byla už taková. Milovala ho stejně intenzivně, jako on miloval ji. Udělala jen to, co musela.

Ale on ji v tom nehodlal nechat. Závisela na něm, na tom, že pro ni přijde.

Krutou ironií bylo, že to všechno bylo pro nic. Protijed, pro který to všechno udělala, žádným protijedem nebyl.

Richard se díval do tváří mužů a vzpomněl si na slova, která četl na soše u průchodu do této země. Na slova osmého čarodějova pravidla: *Talga Vassternich.*

„Musím vám říci ještě něco," řekl. „Nejdůležitější věc ze všeho."

Richard se před ně postavil jako vládce D'Haranské říše, říše bojující o přežití, o svobodu, a řekl jim ta slova v jejich jazyce.

„Zaslužte si vítězství."

Když dorazili k městu, svítalo. Jediný, koho nechali v lese, byla Jennsen. Richard jí s nimi zakázal jít, nebyla tak silná jako muži, kterým se měli postavit, a byla by jen lákavým cílem. S Carou to bylo jiné - byla cvičenou válečnicí a byla nebezpečnější než kdokoliv z nich kromě Richarda.

Jennsen to mrzelo, ale chápala Richardovy důvody a nechtěla mu přidělávat další starosti. A tak s Betty zůstala v lese.

Z jedné postranní uličky se k nim přidal muž, kterého vyslali na průzkum, protože se ve městě dobře vyznal.

„Našel jsem je," řekl. Zalapal po dechu a ukázal do ulice napravo směřující do města.

„Kolik?" zeptal se Richard.

„Myslím, že to musí být jejich hlavní síla ve městě, lorde Rahle. Je to v místě, kde přespávají. Zdá se, že jsou všichni tam, jak jste očekával, a ještě nejsou vzhůru. V budově jsou také kanceláře městských úředníků a administrativy. Ale přináším také špatné zprávy. Jsou chráněni lidmi z města."

„Co tím chceš říci, že jsou chráněni?"

„Místo, kde sídlí vojáci, obklopují davy lidí z města. Lidé tam jsou proto, aby vojáky chránili - před námi. Mají zastavit náš útok."

Richard rozhněvaně vydechl. „Dobrá." Otočil se k mužům, jejichž tváře byly napjaté očekáváním. „Teď mě poslouchejte. Jsme ve válce se zlem. Pokud se někdo přidá na stranu zla, slouží zlu."

Jeden z mužů se zatvářil nejistě. „Chcete říci, že pokud se nás pokusí zastavit, měli bychom proti nim použít násilí?"

„Čeho ti lidé chtějí dosáhnout? Co je jejich cílem? Chtějí nám zabránit, abychom zlikvidovali Císařský řád. Protože nenávidí život a opovrhují svobodou více než otroctvím."

S temnou rozhodností se Richard díval mužům do očí. „Každý, kdo chrání nepřítele, je na jeho straně. Je to takhle prosté. Pokud budou chránit nepřítele a budou nám překážet při konání našeho poslání, musíme je zabít."

„Ale oni nejsou ozbrojení," řekl ten muž.

Richardův hněv propukl naplno. „Jsou ozbrojení - ozbrojení myšlenkami zla, které povedou k zotročení světa. Pokud se jim podaří uspět, vy zemřete. Musíme s těmito lidmi zacházet tak, jak si zaslouží - jako se služebníky zla. Pokud se vás pokusí zastavit, zabijte je."

Chvilku bylo ticho a pak si Anson přiložil zaťatou pěst na hruď.

„S nenávistí v srdci přísahám na pomstu bez jakékoliv milosti."

Pohledy mužů se naplnily železným odhodláním. Všichni si přikládali pěsti na hruď a volali: „Pomstu bez milosti!"

Richard poklepal Ansona po rameni. „Pojďme!"

Běželi dlouhou ulicí a pak zahnuli za roh. Lidé na prostranství před nimi se otočili, když je uslyšeli se blížit. Pak se jich většina nahrnula do ulice mezi Richardovy muže a budovy, které Císařský řád používal jako kasárna a velitelství.

„Žádnou válku! Žádnou válku! Žádnou válku!" křičeli, zatímco se k nim řítil Richard se svými muži.

„Z cesty!" křičel Richard. Vzdálenost mezi nimi se rychle zkracovala. Nebyl čas na diskuse - úspěch jejich útoku závisel do značné míry na rychlosti. „Z cesty! Tohle je jediné varování! Z cesty, nebo zemřete!"

„Zastavte nenávist, zastavte nenávist!" křičeli lidé a chytali se za ruce.

Neměli ani tušení, jaká nenávist se zvedá v Richardovi. Vytasil meč pravdy. Jeho kouzelná síla se neprobudila, ale Richard měl dost vlastní síly poháněné nenávistí. Poněkud zpomalil.

„Uhněte!" křičel Richard a řítil se do lidí.

Kyprá žena s rudou tváří na něj zahrozila tučnou pěstí a ječela: „Vrazi! Vrazi! Vrazi!"

Richard mocně švihl mečem a uťal jí hlavu i s napřaženou rukou. Krev vystříkla na tváře lidí okolo. Hlava a useklá ruka odlétly do davu. Jeden z mužů udělal chybu, že se pokusil po Richardově zbrani sáhnout a byl jí probodnut.

Muži za Richardem narazili na občany města se stejným odhodláním. Lidé, ozbrojení pouze svou zcestnou vírou, padali k zemi zkrvavení, těžce zranění nebo mrtví. Někteří se pokoušeli s Richardovými muži bojovat pěstmi. Ale narazili na smrtící ocel.

Když se Richardově armádě podařilo prorazit kruhem ochránců, nezastavila se, ale rychle pokračovala přes travnaté prostranství s jednotlivými stromy k budovám. Vojáci, kteří byli venku, si začínali uvědomovat, že tentokrát se budou muset ochránit sami, protože lidé z města už na to nestačí. Byli to muži zvyklí masakrovat bezbranné, povolné oběti. Skoro rok nebyli ve skutečném boji.

Richard k nim doběhl první a srážel jednoho za druhým, pronikaje přímo do jejich středu. Cara bojovala po jeho pravici a Tom po levici. Vojáci byli zvyklí bojovat s převahou, a ne proti stejně silnému soupeři.

Richard se mezi nimi pohyboval jako mezi sochami. Vojáci opožděně sekali čepelemi do míst, kde byl před chvilkou, zatímco on zasahoval místa, kam se právě hnuli, a zasahoval je s neomylnou přesností. Některým setnul hlavu dříve, než si uvědomili, že se chystá k ráně.

Neztrácel síly přehnanými pohyby a divokými, bezhlavými údery. Zasahoval se smrtící dokonalostí. Nesnažil se dokazovat, že je v boji lepší než soupeři, prostě je jen zabíjel.

Nepřátelé nebyli připraveni na tak nespoutanou nenávist.

Richard zahlédl muže, který vypadal jako důstojník, a tak k němu pronikl a přiložil mu čepel pod krk.

„Kde je Nicholas a matka zpovědnice?“

Muž odpověděl tím, že se Richarda pokusil chytit za ruku. Nebyl ani zdaleka dost rychlý. Richard mu přejel mečem po krku a téměř mu oddělil hlavu od těla. Pokračoval v pohybu do otočky a namířil čepel proti muži, který na něj útočil zezadu. Ten již přes veškeré úsilí nestačil uhnout nastavené oceli a nabodl se na ni svou hrudí.

Bitva zuřila dál. Stále další vojáci v plné zbroji vybíhali z kasáren a hnali se na Richardovy muže. V jejich výrazech viděl Richard touhu po vraždění větší než u kohokoliv předtím.

Hledal mezi vojáky důstojníky, ale žádný z těch, které našel, mu neprozradil, kde je Nicholas, nebo matka zpovědnice.

Richard bojoval nejen s nepřítelem, ale i s vlastními závratěmi. Když byl uprostřed boje a dělal pohyby, které měl naučené ze stovek bojů, jimiž prošel, dařilo se mu příznaky otravy překonávat. Věděl, že mu to nevydrží dlouho, ale zatím to šlo.

Příjemným překvapením pro něj bylo, jak dobře si vedou jeho muži. Pomáhali si navzájem a pronikali stále hlouběji do linií nepřítele. Touto spoluprací přežili často ve dvojici situace, v nichž by jednotlivec neměl šanci.

Někteří z jeho mužů přesto zemřeli - Richard viděl několik z nich ležet mrtvých na zemi. Daleko větší ztráty však měl překvapený nepřítel. Vojáci Císařského řádu totiž nebojovali s takovou rozhodností. Richardovi muži ano. Vojáci Řádu nebyli ničím jiným než bandou vyvrhelů, které bylo umožněno se volně pohybovat a projevovat. Teď narazili na muže, kteří jim chtěli spočítat všechno, co napáchali.

Richard zaslechl Caru, jak na něj volá z úzkého prostoru mezi dvěma budovami. Nejprve si pomyslel, že má Mord-Sitha potíže, ale když zahnul za roh, uviděl, že před ní na kolenou klečí nějaký muž. Cara ho jednou rukou držela za mastné černé vlasy a druhou mu tlačila na hrdlo Agiel. Muži tekla po bradě krev.

„Řekni mu to!" křikla na muže, když se objevil Richard.

„Nevím, kde jsou!"

Cara mu Agielem zasadila ránu do temena. Muž sebou trhl, roztřásly se mu ruce a pokusil se vykřiknout. Nedostávalo se mu však vzduchu, a tak místo toho jen zalapal po dechu a obrátil oči v sloup.

„Řekni mu to!" zavrčela Cara.

„Odešli," zamumlal. „Nicholas odešel minulou noc. Měli s sebou nějakou ženu, ale nevím, co byla zač."

Richard k němu poklekl na jedno koleno a vzal ho za košili:

„Jak vypadala?"

Muž byl stále otřesený. „Dlouhovlasá."

„Kam šli?"

„Nevím. Odešli. Spěchali."

„Co ti Nicholas řekl, než odešel?"

„Nicholas věděl, že se za úsvitu chystáte zaútočit. Řekl mi, kterou cestou přijdete do města."

Richard nemohl uvěřit tomu, co slyšel.

„Jak by to mohl vědět?"

Muž zaváhal. Ale pohled na Cařin Agiel mu rozvázal jazyk.

„Nevím. Než Nicholas odešel, řekl mi, kolik máte mužů, kdy zaútočíte a kudy přijdete. Shromáždili jsme proto uvědomělé občany města, aby vám v útoku zabránili. Řekli jsme jim, že přicházíte vraždit, a že chcete rozpoutat válku."

„Kdy Nicholas odešel? Kam odvedl tu ženu?'

Z mužovy brady kapala krev. „To nevím. Odešli ve spěchu minulou noc. To je všechno, co vím."

„Když jste věděli, že přicházíme, proč jste nepřipravili lepší obranu?"

„Ale my jsme se připravili. Nicholas mi řekl, abych se postaral o město. Ujistil jsem ho, že tak malá armáda jako vaše nás nemůže porazit."

Něco nesedělo. „Proč ne?"

Muž se poprvé během výslechu usmál. „Protože nevíte, kolik tu máme dohromady mužů. Když jsem se dozvěděl, že se nás chystáte napadnout, přivolal jsem si sem všechny své jednotky." Mužův úsměv se rozšířil. „Slyšíte ten roh v dálce? To jsou oni, už přicházejí." Muž se dokonce rozesmál. „Brzy zemřete."

Richard zatnul zuby.

„Ale ty zemřeš první."

S mohutným nápřahem vrazil meč do důstojníkova srdce. Mužovy oči se rozšířily překvapením. Richard otočil čepelí a vytáhl ji ven.

„Měli bychom naše muže dostat odsud," řekl, vzal Caru za ruku a táhl ji z prostoru mezi budovami.

„Zdá se, že je pozdě," řekl, když vyběhli zpoza rohu a uviděli nepřátelské legie, jak se na jejich muže valí ze všech stran.

Jak se mohl Nicholas dovědět, kdy a kudy povedou útok? Nikdo je nesledoval - žádní pernatci, nikdo. Ani myš se neobjevila, když spřádali své plány. Jak to mohl vědět?

„Dobří duchové," řekla Cara. „Netušila jsem, že mají v Bandakaru tolik mužů."

Řev nepřátelských vojáků byl ohlušující. Richard už se cítil velmi unavený. Každý nádech byl pro něj nepředstavitelně bolestivý. Věděl, že nemá jinou možnost.

Musí najít způsob, jak se dostat ke Kahlan. Musí vydržet alespoň tak dlouho.

Zapískal signál, aby shromáždil své muže. Přiběhl Anson a Owen, za nimi většina ostatních.

„Musíme se pokusit se odsud vysekat. Je jich příliš mnoho. Zůstaňte pohromadě. Musíme prorazit jejich linii. Když se nám to podaří, uprchneme zpátky do lesa."

S Carou a Tomem po boku se Richard vrhl v čele svých mužů k nepřátelské linii. Do města se zatím valily tisíce nepřátelských vojáků. Byl to hrůzu nahánějící výjev. Bylo jich tolik, až se zdálo, že se pod jejich nohama hýbe zem.

Ještě než Richard doběhl k vojákům, vzplálo náhle jitro oslepujícím výbuchem světla. Hromová exploze plamenů roztrhala nepřátelské linie a zabíjela muže po stovkách. Drny, stromy i muži létali vzduchem sem a tam. Muži, jejich šaty, vlasy i svalstvo, všechno hořelo.

Kdesi vzadu Richard zaslechl hukot. Zněl jaksi povědomě. Otočil se právě včas, aby uviděl valící se kouli z tekutého žlutého plamene, neustále se zvětšující.

Čarodějnický oheň.

Koule jim prohučela nad hlavami a padla přímo do středu nepřátelských jednotek. Čarodějnický oheň se přilepil na všechno, čeho se dotkl, a plál s neuvěřitelnou intenzitou. Jediná jeho kapka by spálila lidskou nohu na kost.

Otázka byla, kdo čarodějnický oheň poslal.

Na druhé straně to vypadalo, jako by muže Císařského řádu kosila neviditelná kosa po stovkách. Ale kdo to způsoboval?

Nebyl čas stát na místě a přemýšlet. Richard a jeho muži se museli otočit a bojovat s vojáky, kteří se k nim i přes tyto ničivé rány dostali. Ale řady Císařského řádu byly tak prořídlé, že nedokázaly vyvinout efektivní útok. Richardovi muži se bez problémů bránili.

Mezitím další ohnivé koule dostihly ty, kteří se pokoušeli uniknout. Mnoho vojáků padlo, bez přičinění Richardových mužů.

Zanedlouho se jitrem ozýval jen nářek raněných. Muži se shromáždili kolem Richarda. Nevěděli, co se stalo, a nebyli si jisti, zda se to nemůže obrátit také proti nim. Richard si uvědomil, že útok čarodějnického ohně neviděli, protože jsou neobdarovaní. Muselo jim to připadat jako opravdový zázrak.

U jedné budovy Richard zahlédl dvě postavy. Opřel se rukou o Tomovo rameno a vydal se jim v ústrety.

„Richarde, můj chlapče!" řekl Nathan, když k němu Richard došel. „Jsem tak rád, že jsme tě našli a že jsi v pořádku!"

Anna, podsaditá žena v prostém šedém oděvu, se radostně a spokojeně usmála.

„Pochybuji, že si dokážete představit, jak rád vidím já vás," řekl Richard a stále se snažil popadnout dech. „Ale co tady děláte? Jak jste mě vůbec našli?"

Nathan se k němu naklonil s prohnaným úsměvem. „Proroctví, můj chlapče, proroctví."

Nathan měl vysoké boty, bílou košili, vestu a elegantní zelený plášť připevněný k rameni.

Richard si všiml, že má u boku krásný meč v naleštěné pochvě. Zdálo se mu to podivné u čaroděje, který ovládá čarodějnický oheň. Ještě divnější bylo, když prorok meč prudce vytasil.

Anna náhle zalapala po dechu, když se kdosi vyloupl zpoza budovy a uchopil ji. Byla to jedna žena z města, která předtím chránila Císařský řád. Byla vysoká, měla ostře řezaný obličej, mračila se a v ruce třímala dlouhý nůž.

„Jste vrazi," ječela. „Všichni jste plní nenávisti!"

Země kolem Anny explodovala, do vzduchu vylétly drny a hlína. Anna se zjevně magickými prostředky snažila útočnice zbavit. Ale ženě se nic nestalo. Proti neobdarovaným lidem kouzla neúčinkovala.

Nathan k nim však přistoupil a bez váhání ženu proklál mečem. Žena zavrávorala a padla naznak. Nathan držel meč pevně v ruce, takže žena při pádu sklouzla z jeho zkrvavené čepele.

„Nathane," řekl Richard, ,,já tomu pořád nerozumím. .."

„Pojď ke mně, drahá," zavolal Nathan a zamával kamsi za sebe.

Zpoza budovy vyběhla Jennsen. Zamířila hned k Richardovi a objala ho.

„Jsem tak ráda, že jsi v pořádku," řekla. „Doufám, že se na mě nezlobíš. Nathan se objevil v lese krátce po tom, co jste odešli. Pamatovala jsem si na něj - kdysi jsem ho viděla v Paláci lidu ve D'Haře. Věděla jsem, že je Rahl, a tak jsem mu řekla o potížích, které máme. On a Anna vám chtěli pomoci. Přispěchali jsme tak rychle, jak to jen šlo."

Jennsen v očekávání vzhlížela k Richardovi. On na její obavy odpověděl objetím.

„Udělala jsi dobře," řekl jí. „Použila jsi vlastní hlavu v případě, kdy rozkazy nedokázaly předvídat situaci."

Teď, když bitva skončila, byly Richardovy závratě silnější než kdykoliv předtím. Musel se opřít o Toma.

Nathan podepřel Richarda z druhé strany. „Slyšel jsem, že máš potíže s darem. Možná že bych ti dokázal pomoci."

„Není čas. Nicholas Slide má Kahlan. Musím ji najít nebo..."

„Neblázni," řekl Nathan. „Zharmonizování tvého daru nebude trvat dlouho. Potřebuješ pomoc od jiného čaroděje, abys ho znovu dostal pod kontrolu - jako když jsem ti pomohl minule. Jinak nebudeš moci být prospěšný nikomu. Pojď se mnou do jednoho z těch domů, kde na to budeme mít klid. Postarám se o tebe."

Richard nechtěl nic víc než najít Kahlan, ale nevěděl, jak má začít. Cítil se, jako by padal do rukou toho muže, a tak se svěřil jeho zkušenostem a rozsáhlým vědomostem. Richard věděl, že Nathan má pravdu.

Pocítil obrovskou úlevu, že se mu konečně dostane pomoci. Kdo jiný by mu měl pomoci dostat dar znovu pod kontrolu než čaroděj?

„Udělej to prosím rychle," řekl Nathanovi.

Nathan se usmál. „Tak pojďme. Za chviličku bude tvůj dar v pořádku."

„Děkuji ti, Nathane," zamumlal Richard a nechal vysokého muže, aby mu pomohl projít dveřmi do jednoho z domů nedaleko.

Kapitola dvacátá osmá

Richard seděl se zkříženýma nohama na podlaze naproti Nathanovi. Ve ztemnělém pokoji nebyl žádný nábytek. Nathan řekl, že žádný není třeba, a že podlaha postačí. Nedaleko od nich seděla na podlaze také Anna. Richard se divil, že jí Nathan dovolí u toho být, ale nezmínil se o tom. Bylo možné, že bude během procedury potřebovat její pomoc.

Všichni ostatní zůstali venku. Cara nebyla ráda, že musí Richarda spustit z dohledu, ale Richard jí řekl, že se bude lépe moci soustředit a bude klidnější, když bude vědět, že Cara zatím dohlédne na všechno venku.

Dvě okna v místnosti byla zavřena na okenice, takže dovnitř pronikalo jen slabé světlo a téměř žádný hluk. Prorok si položil ruce na kolena, napřímil se a zhluboka se nadechl. Nathan byl první, kdo učil Richarda o jeho daru, a řekl mu, že váleční čarodějové, jako je právě Richard, se od běžných čarodějů liší.

Bylo těžké dar uchopit myslí. Nathan řekl Richardovi, že jeho síla funguje prostřednictvím jeho hněvu.

„Ztrať se v mých očích," řekl Nathan tichým hlasem.

Richard věděl, že se Nathan snaží, aby zapomněl na svůj strach o Kahlan. Pokoušel se dýchat klidně a pravidelně, aby se nerozkašlal, a díval se do Nathanových hlubokých, temně modrých očí. Nathanův pohled ho vtáhl. Richard se cítil, jako by padal do modrého nebe. Nathanova slova spíše cítil než slyšel.

„Probuď v sobě hněv, Richarde. Probuď vztek. Probuď nenávist."

Richardovi se točila hlava. Soustředil se, aby v sobě probudil hněv. Myslel na to, že Nicholas má Kahlan, a vzápětí ucítil vlnu vzteku.

Ucítil ještě další sílu kromě své vlastní, bylo to, jako by se topil a někdo mu držel hlavu nad vodou.

Osamoceně plul temným a tichým prostorem. Zdálo se, že čas neznamená nic.

Čas.

Musel dostat Kahlan včas. Byl její jedinou šancí.

Richard otevřel oči: „Nathane, je mi líto, ale..."

Nathan byl zmáčený potem. Anna seděla vedle něj a držela Richardovu levou ruku, Nathan držel pravou. Richard přemýšlel, co se stalo.

Podíval se jim do tváří. „Co se děje?"

Oba vypadali zasmušile. „Pokoušeli jsme se," řekl Nathan. „Je mi líto, ale pokoušeli jsme se."

Richard se zamračil. Vždyť teprve začali.

„Co tím myslíte? Proč se vzdáváte tak brzy?" Nathan se po straně podíval na Annu. „Vždyť už se o to snažíme dvě hodiny, Richarde."

„Dvě hodiny?"

„Obávám se, že nemohu nic udělat, chlapče." Richard si prohrábl vlasy. „O čem to mluvíš? Minule jsi mi říkal, když jsem měl podobný problém, že mi pomůže nějaký čaroděj. Říkal jsi, že pro čaroděje je jednoduché odstranit jakoukoliv disharmonii týkající se daru."

„Tak by to mělo být. Ale tvůj dar je jako zamotaný do škrtící smyčky."

„Ale ty jsi prorok, čaroděj. Anno, ty jsi čarodějka. Dohromady toho víte o kouzlech víc než kdokoliv jiný za posledních tisíc let."

„Richarde, nikdo se nenarodil s darem, jako máš ty, za posledních tři tisíce let. Nevíme mnoho o tom, jak konkrétně tvůj dar funguje," řekla Anna. „Snažili jsme se, Richarde. Přísahám, že jsme se oba snažili udělat všechno, co bylo možné. Tvůj dar je takový, že ti s ním Nathan nedokáže pomoci, dokonce ani když mu přitom pomáhám svou silou. Zkoušeli jsme všechno, co umíme, a navíc několik improvizací. Žádná z nich neměla efekt. Nemůžeme ti pomoci."

„Tak co musím udělat?"

Nathan odvrátil své temně azurové oči. „Tvůj dar tě zabíjí, Richarde. Neznám příčinu, ale obávám se, že se to vyvinulo do stadia, kdy se vymkl kontrole a stane se ti osudným."

Anně se vlily do očí slzy. „Richarde... je mi to hrozně líto."

„Myslím, že je to stejně jedno," řekl Richard.

Nathan se zamračil. „Co tím chceš říci, že je to jedno?"

Richard vstal a opřel se o zeď, aby neztratil rovnováhu. „Byl jsem otráven. Protijed je ztracený... Není žádný lék. Nezbývá mi mnoho času. Myslím, že na daru nezáleží, dříve mě zabije něco jiného."

Anna vstala a založila si ruce na prsou. „Richarde, nemůžeme ti pomoci přímo teď, ale zatím můžeš odpočívat, než zjistíme..."

„Ne," řekl Richard. „Nemohu ztratit ani trochu z toho mála času, co mi ještě zbývá. Musím zachránit Kahlan."

Anna zakašlala. „Richarde, čekali jsme s Nathanem v Paláci proroků velmi dlouho na to, až se narodíš. Snažili jsme se odstranit překážky, které ti podle proroctví stály v cestě. Proroctví tě určilo jako hlavní postavu, která ovlivní budoucnost světa. Vlastně říká, že jsi jediný, kdo má šanci. Potřebujeme tě, abys nás vedl do této bitvy.

Nevíme, co je s tvým darem, ale můžeme na tom ještě zapracovat. Musíš být tady, abychom mohli tvůj dar spravit, až najdeme řešení."

„Nemusím se vůbec dožít toho, až přijdete na to, jak mě vyléčit. Copak to nechápete? Zabíjí mě jed. Má tři stadia. Já už vstupuji do třetího, kterým je slepota. Zemřu. Čas, který mi zbývá, musím využít k tomu, abych pomohl Kahlan. Nepovedu vás, ale můžu ji dostat ze spárů Nicholase, a pak vás může vést ona místo mě."

„Ty víš, kde je?" zeptal se Nathan.

Richard si uvědomil, že během jeho soustředění, když se mu Nathan pokoušel pomoci, mu došlo, kam se Nicholas zřejmě chystá Kahlan odvést. Musí se tam dostat, dokud tam s ní Nicholas ještě bude.

„Ano, myslím že ano."

Richard otevřel dveře. Cara, která seděla hned vedle nich, vyskočila na nohy. Její výraz napjatého očekávání pohasl, když zavrtěl hlavou.

„Musíme vyrazit. Hned. Myslím, že vím, kam Nicholas odvlekl Kahlan. Musíme si pospíšit."

„Ty to víš?" zeptala se Jennsen, držící Betty na provaze po svém boku.

„Ano. Musíme okamžitě vyrazit."

„Kde tedy je?" zeptala se Jennsen.

Richard zamával. „Owene, pamatuješ, jak jsi mi říkal o opevněném táboře, který si Císařský řád vybudoval, když poprvé přišel do Bandakaru a bál se o svou bezpečnost?"

„Ano, tábor leží poblíž mého města," řekl Owen.

Richard přikývl. „Ano, správně. Myslím, že Nicholas směřuje s Kahlan právě tam. Je to bezpečné místo, kde mohou držet zajatce. Je tam mnoho vojáků, kteří ho ochrání, a je to místo, které vybudovali speciálně proto, aby se dalo dobře bránit."

„Jak tam tedy pronikneme?' zeptala se Jennsen.

„To zjistíme, až tam dorazíme."

Ve dveřích po Richardově boku se objevil Nathan. „Anna a já půjdeme s vámi. Možná že vám budeme nápomocni dostat Kahlan z moci Slidea. Cestou se můžeme s Annou pokusit přijít na to, jak vyřešit problém s tvým darem."

Richard stiskl Nathanovi rameno. „V této zemi nejsou žádní koně. Pokud vydržíte běžet s námi, jste vítáni, ale nemohu si dovolit, abyste nás zdržovali. Nemám mnoho času; Kahlan nemá mnoho času. Nicholas ji tam asi nebude držet dlouho. Zdrží se jen, aby si odpočinul a doplnil zásoby, a pak tuto zemi opustí. Pak už bude velmi těžké ho najít. Nesmíme ztrácet čas. Budeme cestovat tak rychle, jak to jen bude možné."

Nathan zklamaně sklopil oči.

Anna Richarda rychle objala. „Jsme příliš staří na to, abychom s vámi udrželi tempo. Až dostaneš Kahlan z potíží, vrať se sem a my se ti pokusíme pomoci s darem. Budeme se tím problémem zatím zabývat. Až se vrátíš, snad budeme mít řešení."

Richard věděl, že tak dlouho naživu nezůstane, ale nemělo cenu o tom mluvit. „Dobrá. Co mi můžete říci o Slideovi?"

Nathan si zamnul tvář. „Slideové jsou zloději duší. Není proti nim žádná obrana. Dokonce i já bych byl bezmocný a nemohl bych ho nijak zastavit."

Richard nepotřeboval žádné další vysvětlování. „Caro, Jennsen, Tome, můžete jít se mnou."

„A co my?" zeptal se Owen.

„Vaše pomoc bude vítána. Myslím, že většina mužů by měla zůstat tady s Nathanem a Annou. Je třeba, abyste vysvětlili místním lidem všechno, co by měli vědět."

Když Richard vykročil, Nathan ho chytil za rukáv. „Richarde, pokud vím, proti zloději duší neexistuje žádná ochrana, ale je tu jedna věc, kterou jsem vyčetl ve starých svazcích v Paláci proroků."

„Poslouchám."

„Dokážou svou duši nějak odpoutat od svého těla a prostřednictvím ní cestovat."

Richard si zamnul spánky a snažil se o Nathanových slovech přemýšlet. „Takhle mě tedy může sledovat. Mám za to, že mě sledoval očima velkých ptáků, kteří tu žijí - černozobých pernatců." Richard vzhlédl k Nathanovi. „Ale jak mi to pomůže?"

Nathan se k němu naklonil. „To je stav, kdy jsou zranitelní - když jsou mimo své tělo."

Richard povytáhl meč o několik palců ven z pochvy a ujistil se, že je čistý. „Máš nějaký nápad, jak ho chytit venku z těla?" Nechal meč vklouznout zpátky.

„Obávám se, že ne."

Richard přikývl na znamení díků a vykročil ze dveří. „Owene, jak daleko je ten opevněný tábor?"

„Blízko místa, kde se dalo projít hranicí."

Proto ho Richard ještě neviděl. Oni sem přišli starou cestou, kterou používal Kaja-Rang. Normálně by ta cesta trvala přes týden. Ale oni neměli tolik času.

„Musíme okamžitě vyrazit. Když půjdeme rychle a nebudeme dlouho odpočívat, máme šanci ho dohnat, ještě než dorazí k táboru."

„Čekáme jen na tebe, lorde Rahle," řekla Cara.

Stejně tak na něj čekala Kahlan.

Kapitola dvacátá devátá

Každý den náročné cesty se Richardův stav zhoršoval, ale strach o Kahlan ho hnal vytrvale vpřed. Hodinu za hodinou běželi ve slunci, ve tmě, v deštích. Richard si uřízl a používal hůl, aby lépe udržel rovnováhu. Když už mu připadalo, že nemůže běžet dál, schválně ještě zvýšil tempo, aby si připomněl, že se nesmí vzdát. Na noc se zastavovali jen na několik hodin spánku.

Muži měli potíže udržet s ním tempo. Cara a Jennsen ne - obě byly zvyklé na velkou námahu během obtížných cest. Všichni ale byli tak unavení, že téměř nemluvili.

Richard se snažil nemyslet na svůj nedobrý stav. Při každém kroku se však ptal sám sebe, jestli byl ten krok dost rychlý na to, aby dohonili Nicholase a zachránili Kahlan.

Ve chvílích zoufalství si Richard říkal, že Kahlan musí být naživu, že ji přece Nicholas mohl zabít už dávno, kdyby chtěl. Kdyby byla mrtvá, nemusel by Nicholas utíkat.

V jistém ohledu se mu ulevilo. Mohl se klidně vysilovat, jak chtěl, nemusel brát ohledy na svůj zdravotní stav. Stejně neexistoval protijed na jeho otravu. Časem ho jed zabije. Navíc neexistovalo řešení jeho problémů s darem - také jeho dar ho pomalu zabíjel. Richard s tím nemohl nic dělat. Umíral.

Zalesněnými kopci se cestovalo dobře. Byly řídké, s četnými zelenými loukami. Byla tu hojnost zvěře. Kdyby neumíral a nestrachoval se o Kahlan, Richard by si určitě užíval krásu okolní krajiny. Takhle pro něj však představovala pouze překážku v cestě.

Začalo se stmívat. Richard právě lukem a šípem ulovil srnu. Tom ji rychle vyvrhl a naporcoval. Všichni potřebovali jíst, aby udrže-

li tempo. Richard se rozhodl, že se na chvíli zastaví, aby mohli uvařit a trochu se vyspat.

Když procházeli loukou s vysokou travou vlnící se ve vánku, přidal se k Richardovi Owen. „Támhle, lorde Rahle. Ten potůček, který stéká dolů z kopce, teče kolem tábora Císařského řádu. Tábor je kousek dál, za linií kopců, blíže k horám." Pak ukázal doprava. „A nedaleko tímhle směrem je mé město, Witherton."

Richard zahnul trošku doleva a začal stoupat do mírného kopce. „Dobrá," řekl. „Utáboříme se tady. Tome, Jennsen, zůstaňte tady a uvařte. My s Owenem a Carou půjdeme na průzkum. Chci si prohlédnout opevnění tábora a zjistit, kudy bychom se mohli dostat dovnitř."

Když Richard vyrazil, užívaje hůl pro udržení rovnováhy, Betty vyrazila za ním. Jennsen popadla její provaz.

„Ne, ne, ty ne," řekla. „Ty zůstaneš tady. Richard nepotřebuje, aby ses motala kolem něj a upoutávala pozornost v nejhorší možnou chvíli."

„Co vám máme připravit k jídlu, lorde Rahle?" zeptal se Tom.

Richard nemohl ani pomyslet na to, že by měl jíst maso. Po všech těch krvavých bojích potřeboval udržet svůj dar v rovnováze. Dar ho zabíjel, ale kdyby ho neudržel v rovnováze, mohl se ten proces ještě urychlit a on by nemusel mít dost času, aby zachránil Kahlan.

„Cokoliv co máme, jen ne maso. Udělej třeba nějaké fazole nebo rýži."

Tom přikývl a Richard vykročil za Owenem. Cara vypadala nešťastně; takhle zasmušilou ji ještě nikdy neviděl. Teď mu položila ruku na rameno.

„Jak to jen můžeš vydržet, lorde Rahle?"

Netroufal si jí říci, jak velké bolesti mu působí dar, ani že začal opět kašlat krev.

„Jsem zatím v pořádku."

Když se o necelé dvě hodiny později vrátili do tábora, bylo už maso uvařené a někteří z mužů byli po jídle. Právě si rozbalovali deky, aby si mohli lehnout a spát.

Richard necítil únavu. Byl si jistý, že jsou blízko Kahlan. Když však uviděl Owena, jak shrbeně sedí u ohně a padá mu hlava, uvědo-

mil si, že on i Cara jsou vyčerpaní a hladoví. Cara přesto místo toho, aby si sedla, stála po Richardově boku. Nenechala by ho, aby se vzdálil z jejího dohledu. Ani by nikdy nemluvila o svých potřebách.

Nikdy by si nedokázal představit, že bude mít tak blízko k nějaké Mord-Sithe.

Jennsen vyskočila a spěchala k němu. „Richarde, pomůžu ti. Pojď, sedni si."

Richard si sedl do trávy u ohně. Betty přiskotačila a lehla si vedle něj.

„Takže?" zeptal se Tom. „Co si myslíte o tom místě?“

„Nevím. Má kvalitní stěny z klád a před nimi zákopy. Všude kolem jsou nástrahy. Je tam brána - skutečná brána." Richard vzdychl a promnul si oči. Začínal vidět rozmazaně. Činilo mu stále větší potíže rozeznávat věci. „Ještě jsem toho mnoho nezjistil."

Bylo těžké přemýšlet, když cítil vůni jídla. Bylo mu z ní špatně. Přesto si vzal misku rýže s fazolemi, kterou mu podala Jennsen.

Nedokázal jíst, když viděl ostatní, jak jedí maso, a když maso cítil.

Richard vstal. „Jdu se projít." Nechtěl, aby se cítili špatně, že před ním jedí maso. „Potřebuji být chvíli sám, abych mohl přemýšlet."

Naznačil gestem Caře, aby zůstala, kde je. „Najez se," řekl jí. „Potřebuji, abys měla sílu."

Richard kráčel mezi stromy a poslouchal cvrlikání hmyzu. Skrz koruny stromů se díval na hvězdy. Bylo pro něj úlevou být na chvíli sám, když se ho nikdo na nic neptal. Bylo unavující, že na něm vždycky lidé záviseli.

Richard našel tiché místo, kde byl padlý starý dub. Sedl si a opřel se zády o jeho kmen. Přál si, aby už nikdy nemusel vstát. Kdyby nemusel zachránit Kahlan, už by také nevstal.

Náhle se u něj objevila Betty. Stála před ním a dívala se na něj, jako by se ptala, co teď udělá. Když Richard nic neřekl, lehla si koza před něj na zem. Vypadalo to skoro, jako by ho Betty chtěla utěšit.

Richard ucítil, jak mu po tváři stéká slza. Všechno se mu rozpadalo na kusy. A on už ty kusy nedokázal udržet pohromadě. Skoro nemohl dýchat.

Lehl si a objal Betty.

„Kahlan, co se teď chystám udělat?" zašeptal nešťastně. „Tolik tě potřebuji. Co mám dělat?'

Byl u konce s nadějemi.

Když se nečekaně objevil Nathan, myslel si, že je pomoc na dosah. Ale záře této naděje brzy pohasla. Ani mocný čaroděj mu nedokázal pomoci.

Mocný čaroděj.

Kaja-Rang.

Richard ztuhl.

Slova, která mu Kaja-Rang poslal, slova, která byla vyryta do podstavce sochy nad horským průsmykem, mu zněla v mysli.

Ta slova byla určena pro Richarda.

Talga Vassternich.

Zasluž si vítězství.

„Dobří duchové..." zašeptal Richard.

Pochopil.

Kapitola třicátá

Nicholas se díval, jak se lord Rahl vrací do tábora mezi své muže poté, co zašeptal poslední modlitbu dobrým duchům. Jak smutné. Jak smutné, že ten muž umírá. Už brzy bude se svými dobrými duchy... v náruči Strážce podsvětí.

Nicholas se tou hrou bavil. Ubohý lord Rahl byl ztracený a zmatený. Nicholas si přál, aby hra mohla trvat ještě dlouho, ale lordu Rahlovi už zbývalo jen málo času. Jak smutné.

Ale možná že to bude daleko větší zábava, až lord Rahl zemře. Jagang si myslel, že ten ubohý muž je vynalézavý. *Nikdy ho nepodceňuj*, varoval ho Jagang. Možná že Jagang se s lordem Rahlem měřit nemohl, ale on, Nicholas Slide, ano.

Jeho duše se z očekávané smrti lorda Rahla třásla rozkoší. To bude něco, na co se rád podívá. Bude to velké finále hry života. Nicholas chtěl vidět vše, každý moment toho posledního aktu. Představoval si, že se přátelé lorda Rahla sejdou a budou plakat a naříkat, a bezmocně sledovat, jak lord Rahl vklouzává do náručí smrti.

Poslední opona se měla už za moment zatáhnout. Nicholas tolik miloval smutné konce! Byl tak netrpělivý, až to konečně uvidí!

Nenávidět život a žít pro nenávist.

Nicholase také zajímalo, jestli lorda Rahla dostane dříve jed nebo dar. Tato fascinující otázka nebude moci být zodpovězena až do samého konce. To napětí bylo nádherné.

Nicholas se díval, aby mu neunikl ani jediný delikátní detail. S duší Rahlovy milované choti vedle sebe se Nicholas cítil být skoro členem rodiny.

Nicholas cítil, že je fér, aby to matka zpovědnice mohla sledovat až do samého konce, aby viděla smutný konec svého milovaného muže. Když se Richard vracel zpět do tábora, trpěla Kahlan, která se dívala spolu s Nicholasem, jeho bolestí a utrpením.

Nicholas si její pocity vychutnával. Dosud ji ještě nijak nemučil. Ale už brzy bude mít spoustu času, aby vyzkoušel její schopnost trpět.

Lidé v lese kolem ohně zvědavě vzhlédli, když se jejich vůdce vrátil mezi ně.

„Přišel jsem na to," řekl jim lord Rahl, ,,jak zaútočit na opevnění."

Nicholase bodlo v uších. Co to?

„Jakmile se rozední, vnikneme dovnitř," řekl lord Rahl. „Jakmile slunce vystoupá nad hory. V tu chvíli vnikneme dovnitř přes zeď na východní straně. Stráže nás neuvidí, protože jim bude slunce svítit přímo do očí."

„To se mi líbí," řekl jeden z mužů.

„Takže se vplížíme dovnitř, místo toho, abychom útočili," řekl další muž.

„Ale ne, bude to útok," řekl lord Rahl. „Velký útok. Útok, ze kterého se jim zatočí hlava."

Cože? Co? Nicholas nastražil smysly. Tohle bylo zvláštní. Lord Rahl chce vniknout do tábora přes zeď a pak chce, aby jeho muži podnikli velký útok? Jak to chce provést? Nicholas byl fascinovaný.

Přistoupil ještě o kousek blíž, aby mu neuniklo jediné slovo.

„Do útoku budete zapojeni všichni," řekl lord Rahl. „Všichni za rozbřesku půjdete k bráně. Zatímco budete útočit na bránu a upoutávat jejich pozornost, já proklouznu přes zeď dovnitř. Vy pak sehrajete ještě jednu důležitou roh; uděláte něco, co nebudou očekávat."

Hra se už chystala. Nicholas byl jako u vytržení. Tolik se mu ta hra líbila - zvláště když znal všechna pravidla a mohl je přizpůsobovat svým přáním. Zdálo se, že zítřek bude krásný den.

„Ale lorde Rahle," řekl velký muž, Tom, ,,jak se nám může podařit projít branou, když je tak důkladná, jak jste říkal?"

To Nicholase nenapadlo. Jak zajímavé! Klíčová část plánu lorda Rahla se zdála být chybná.

„V tom je právě ten trik," řekl lord Rahl. „Už jsem to vymyslel a budete překvapení, až vám řeknu, jak to uděláme."

Už to vymyslel? Jak zajímavé! Nicholas chtěl slyšet, jaké jenom řešení mohl mít tento zdánlivý velký háček v plánu lorda Rahla.

Lord Rahl se protáhl a zívl. „Podívejte," řekl, Jsem unavený. Už nevydržím být vzhůru. Musím si trošku odpočinout, než vám všechno vysvětlím. Je to složité, takže vám to řeknu těsně předtím, než vyrazíme.

Vzbuďte mě dvě hodiny před svítáním, a já vám vše vysvětlím."

„Dvě hodiny před svítáním," přitakal Tom.

Nicholas byl vzteky bez sebe. Chtěl to slyšet hned. Chtěl znát ten nádherný, dokonalý a komplikovaný plán.

Lord Rahl zamával na svou sličnou společnici jménem Cara a na několik mladých mužů. „Pojďte také spát; ostatní se k vám přidají, až dojedí."

Když se všichni začali chystat na lože, lord Rahl se obrátil k sestře. „Jennsen, chtěl bych, abys pohlídala Betty, aby zůstala tady u tebe. Zařiď, ať zůstane tady. Potřebuji se trochu vyspat a nechci, aby mě probudila."

„A půjdu ráno s vámi, Richarde?" zeptala se Jennsen.

„Ano. Ty hraješ v celém plánu důležitou roli." Lord Rahl znovu zívl. „Vysvětlím ti všechno, až se vyspím. Nezapomeň, Tome, dvě hodiny před svítáním."

Tom lehce přikývl. „Vzbudím vás osobně, lorde Rahle."

Nicholas tam bude také, aby vyslechl finální část plánu lorda Rahla. Snad ani nevydrží čekat tak dlouho. Musí tu být brzo. Musí slyšet každé slovo.

A pak bude překvapivě připravený na lorda Rahla i jeho muže.

Možná že lorda Rahla nakonec nedostane ani jeho dar, ani jed.

Možná že to udělá Nicholas sám.

Její duše byla bezmocným zajatcem Slidea, a tak Kahlan nemohla dělat nic jiného než se dívat s ním. Nemohla odpovědět na Richardův nešťastný šepot, nemohla plakat, nemohla dělat nic.

Jeho konec se blížil. Věděla to.

Nevyslovitelně ji bolelo, když viděla, jak umírá.

Když viděla jeho slzy.

Když slyšela, jak toužebně šeptá její jméno.

Když slyšela, jak moc ji potřebuje.

Cítila se tak osamocená. Zoufale si přála být zpátky ve svém těle, které čekalo kdesi v temné místnosti v opevněném táboře. Nicholasovo tělo tam čekalo také. Kdyby se tam jen mohla dostat.

Ze všeho nejvíc si přála, aby existovala nějaká možnost, jak Richarda varovat, že Nicholas zná jeho plán.

Kapitola
třicátá první

Nicholas ležel v táboře a čekal. Poslouchal, díval se, nemohl se dočkat, až bude hra pokračovat. Přišel brzo, protože se bál, že něco zmešká. Byl si jist, že jsou dvě hodiny před svítáním, čas na poslední akt této hry. V tomto čase měl ten velký muž, Tom, vzbudit lorda Rahla. Už byl čas. Dívat se, dívat se, dívat se. Kde je? Někde, někde. Dívat se, dívat se, dívat se.

Několik mužů stálo mezi stromy a drželo hlídku. A támhle je Tom. Byl jedním z mužů, kteří byli vzhůru, zatímco většina spala. Asi nechtěl zaspat. Lord Rahl mu dal rozkaz. Nezaspal, byl vzhůru, takže by měl vědět, že už je čas.

Na co čeká? Jeho pán mu přece dal rozkaz. Proč nedělá to, co po něm bylo žádáno?Ta žena, Jennsen, se probudila a promnula si oči. Vzhlédla vzhůru ke hvězdám a měsíci. Už je čas - ona ví, že ano. Shodila ze sebe deku.

Nicholas šel za ní, když vyrazila mezi stromy, k tomu velkému muži, k Tomovi. „Tome, není už čas vzbudit Richarda?'

Někde vzadu, ve vzdálené místnosti v opevněném táboře, kde čekalo jeho tělo, uslyšel Nicholas neodbytný zvuk. Ale byl tak vtažen do hry, že se rozhodl ho ignorovat.

Možná že to byl Najari. Předtím byl celý žhavý, aby se mohl dostat k matce zpovědnici a užil si jejích ženských půvabů. Nicholas nechtěl, aby si Najari hrál s jejím tělem, zatímco jsou pryč. Najari někdy zapomínal, jakou má sílu. Matka zpovědnice byla cenným majetkem a Nicholas nechtěl, aby byl poškozen.

Najari se ukázal být velmi loajálním mužem a určitě si zaslouží malou odměnu. Ale až později. Neměl by porušovat Nicholasovy rozkazy. Mohl by toho litovat.

Možná že to bylo jenom...

Počkat, počkat. Co to bylo? Dívat se, dívat se, dívat se. Muž položil něžně ruku na rameno té mladé ženy. Jak dojemné!

„Ano, myslím, že už je čas. Pojďme vzbudit lorda Rahla."

Znovu se ozval ten zvuk. Ostrý, ale přesto tlumený a nejasný.

Podivné. Ale to bude muset počkat.

Mezi stromy. Rychle. Dívat se, dívat se, dívat se. Rychle. Nemohou se hýbat rychleji? Copak nechápou důležitost situace? Spěchat, spěchat, spěchat.

„Betty," řekla Jennsen. „Přestaň mi vrážet do nohou!"

Zase se kdesi vzadu, tam, kde zanechal své tělo, ozval onen zvláštní zvuk.

A pak další, daleko naléhavější.

Tentokrát rozechvěl Nicholasovu duši. Byl to ten nejvražednější zvuk, jaký kdy v životě slyšel.

Když meč pravdy opustil pochvu, ozvalo se spoře osvětlenou místností charakteristické zazvonění oceli.

Spolu s mečem se uvolnilo prastaré kouzlo, nespoutané, volné.

Síla meče náhle zaplavila Richarda neovladatelnou zběsilostí. Tato síla pronikla do každé buňky jeho bytosti. Bylo to už tak dlouho, co ji cítil naposledy, že se Richard na chvilku zarazil, jen aby vychutnal pocit, že vládne takovou zbraní.

Jeho spravedlivé rozhořčení už vzplálo naplno. Teď se k němu přidala čistá nenávist meče pravdy a obě tyto síly se v něm točily ve spirálách jako dvě tornáda.

Richard blahořečil dobrým duchům, že se tak stalo a že je neomezeným pánem obou sil.

Čepel jeho meče zasvištěla nočním vzduchem. Do svítání chyběly ještě dvě hodiny.

Váhavě a nejistě sledoval Nicholas, jak se ten muž, Tom, a žena Jennsen ubírají lesem, aby vzbudili lorda Rahla.

Kdesi vzadu, ve vzdálené místnosti v opevněném táboře, kde čekalo jeho tělo, uslyšel Nicholas výkřik.

Nebyl to výkřik ze strachu, ale divoké zuřivé zařvání. Nicholasova duše se při něm roztřásla.S náhlým zděšením si uvědomil, že už ten zvuk nemůže ignorovat. Prudce se vrátil zpátky do svého těla, které sedělo na podlaze a čekalo na něj.

Zamrkal a otevřel oči.

Před ním stál sám lord Rahl, s rozkročenýma nohama, v obou rukou svíral meč. Byl to výjev nesmírné síly, napřené k děsivému účelu.

Nicholasovi se rozšířily panenky, když spatřil lesklou čepel letící vzduchem.

Lord Rahl byl právě uprostřed výkřiku překvapivé síly a vzteku. Každičký střípek jeho bytosti byl soustředěn na švihnutí mečem.

Nicholas dospěl k náhlému a nečekanému uvědomění: nechce zemřít. Strašně moc chce žít. Stejně tak, jak nenáviděl život, na něm také lpěl.

Musel jednat.

Začal vyvolávat svou sílu, shromažďovat svou vůli.

Musel zastavit tu pomstychtivou duši před sebou.

Vyrazil se svou silou ven, aby zajal duši lorda Rahla.

Ucítil strašlivý šok, když mu ze strany do krku narazilo ostří meče.

Richard stále ještě křičel, když jeho meč se vší možnou rychlostí a silou rozsekl vršek Nicholasova levého ramene.

Richard viděl každý detail svého zásahu, viděl, jak čepel jeho meče trhá maso a kost, přeřezává svaly, šlachy, tepny a pokračuje krkem přes průdušnici, přesně tak, jak hledač zamýšlel.

Teď se Richard díval, jak jeho meč prořízl krk Nicholase Slidea, z jehož výrazu bylo patrné, že ještě zcela nepochopil, co se stalo.

Jakmile meč dokončil svou dráhu, Richardův výkřik umlkl.

Nicholasova hlava dopadla s tupým úderem na zem.

Skončilo to.

Richard si uvědomil svou zlost. Musel ji okamžitě dostat pod kontrolu. Musel ještě něco velmi důležitého vykonat.

Jedním plynulým pohybem zasunul ještě krvavou čepel do pochvy a otočil se k druhému tělu, které bylo opřeno o zeď po jeho pravici.

Ten pohled ho skoro přemohl. Když ji tu viděl, živou, dýchající, zřejmě nezraněnou, pocítil obrovskou vlnu radosti. Jeho nejhorší strach, strach, který si nikdy vědomě nepřipouštěl, náhle zcela zmizel.

Ale pak si uvědomil, že Kahlan není v pořádku. Přece by nemohla spát, zatímco se tu odehrálo něco takového.

Richard si klekl a vzal ji do náručí. Připadala mu tak lehká, tak bezvládná. Její tvář byla bledá a zbrocená potem. Víčka měla napůl zavřená, oči obrácené v sloup.

Richard s ní klesl na podlahu a začal sbírat síly, aby ji přivedl zpátky k životu. Otevřel jí svou duši. Všechno, co chtěl a potřeboval, bylo pro ni, aby žila a byla v pořádku.

Instinktivně, aniž by zcela rozuměl tomu, co dělá, nechal odkudsi z hlubin své mysli stoupat sílu. Přitiskl si Kahlan k hrudi a nechal tuto sílu proudit do ní.

„Pojď domů, Kahlan, pojď ke mně. Jsem u tebe," šeptal.

Kahlan zalapala po dechu. A pak znovu, jako by se topila a potřebovala vzduch.

Nakonec se v jeho náručí zavrtěla a zahýbala končetinami. Otevřela oči, zamrkala a vzhlédla. Užasle klesla zpátky do jeho náručí.

„Richarde... slyšela jsem tě. Byla jsem tak sama. Dobří duchové, byla jsem tak opuštěná! Nevěděla jsem, co mám dělat. Slyšela jsem, jak Nicholas křičí. Byla jsem ztracená a sama. Nevěděla jsem, jak se mám dostat zpátky. A pak jsem ucítila tvou přítomnost."

Pevně ho objala, jako by ho už nikdy nechtěla pustit.

„Provedl jsi mě temnotou."

Richard se na ni usmál. „Jsem přece průvodce, pamatuješ?"

„Jak jsi to dokázal?" Její krásné zelené oči se na něj zahleděly v očekávání. „Richarde... tvůj dar..."

„Přišel jsem na to, jaký problém mám s darem. Kaja-Rang mi poslal řešení. Už jsem to řešení znal dlouho předtím, jen jsem si to nikdy neuvědomil. Můj dar je teď v pořádku a meč pravdy zase funguje. Byl jsem tak slepý, že se ti stydím říci, jak to bylo."

Richard se rozkašlal, už nedokázal záchvat déle ovládnout. A nedokázal ovládnout ani bolestný výraz.

Kahlan ho chytila za ruce. „Protijed - co se stalo s protijedem? Poslala jsem ti ho po Owenovi. Copak ti ho nedal?"

Richard mávl rukou a znovu se rozkašlal. Měl pocit, že ho bolest zevnitř roztrhne. Nakonec znovu popadl dech.

„Dal, ale nebyl to protijed. Jenom voda s trochou skořice."

Kahlanina tvář zbledla. „Ale..." Podívala se na Nicholasovo tělo a jeho uťatou hlavu, která ležela na konci krvavé stopy na podlaze.

„Richarde, Nicholas je mrtvý. Jak teď získáme protijed?“

„Není žádný protijed. Nicholas chtěl, abych zemřel. Protijed asi zlikvidoval už dávno. Tobě nabídl jen falešný lék, aby tě dostal."

Její tvář obestřela hrůza.

„Ale bez protijedu..."

Kapitola třicátá druhá

„Teď není čas si dělat starosti s jedem," řekl Richard a pomohl jí na nohy.

Není čas? Viděla, jak klopýtá přes místnost. Musel se chytit okenního parapetu.

Malým okénkem vnější zdi opevnění zahvízdal na Caru signál.

„Použil jsem žebřík," řekl. „Cara už jde."

Kahlan se s ním snažila držet krok, ale její tělo jí připadalo jako cizí. Několikrát zakopla, nohy měla jako dřevěné. Měla nutkání klesnout na všechny čtyři a jít jako zvíře. Cítila se divně ve vlastní kůži. Bylo protivné muset dýchat vlastní silou, muset se dívat vlastníma očima a poslouchat vlastníma ušima.

Richard zdvihl ruku na znamení, aby se zastavila. Kahlan si pomyslela, že přes to, jak špatně udržuje rovnováhu, má možná větší stabilitu než Richard. „Budeme se muset probojovat ven," řekl. „Ale dostane se nám pomoci. Hned jak získám nějaký meč, dám ti ho."

Richard zapálil signální svíčku a postavil ji do okna.

„Richarde, ještě jsem si nezvykla na to, že jsem... zpátky uvnitř sebe. Nemyslím, že jsem schopna se odsud dostat. Stěží můžu chodit."

„Nemáme moc na výběr. Musíme pryč. Zkus jít. Pomůžu ti."

„Vždyť sám sotva chodíš."

Cara se objevila na vrcholu žebříku, naklonila se dopředu a soukala se malým oknem dovnitř.

V půli pohybu se zarazila. „Matko zpovědnice, lord Rahl to dokázal!"

„To je toho," řekl naoko skromně Richard a pomohl jí do místnosti. Cara jen krátce mrkla po mrtvém muži na podlaze a už mířila k matce zpovědnici. Ta ji objala kolem krku.

„Ani nevíš, jak jsem ráda, že tě vidím," řekla Cara.

„Ty si zase nedovedeš představit, jak jsem já ráda, že tě vidím svýma vlastníma očima."

„Kdyby jen ten obchod, který jsi udělala, k něčemu byl," dodala Cara šeptem.

„Najdeme jiný způsob," ujistila ji Kahlan.

Richard pomalu otevřel dveře na škvíru a opatrně vyhlédl ven. Pak dveře zavřel a otočil se.

„Vzduch je čistý. Dveře nalevo vedou do pokojů, kde jsou ženy. Schody vpravo jsou nejbližší, které vedou dolů. Některé z místností dole jsou pro důstojníky. Další slouží jako kasárna pro vojáky."

Cara přikývla. „Já jsem připravena."

Kahlan se podívala z jednoho na druhého.

„Připravena na co?"

Richard ji uchopil za loket. „Potřebuji, abys mi pomohla vidět."

„Pomohla ti vidět? To se to zhoršuje tak rychle?"

„Jen mě poslouchej. Půjdeme podél balkónu nalevo a otevřeme všechny dveře. Udělej všechno pro to, aby ty ženy byly zticha. Dostaneme je odsud."

Kahlan byla tím vším trochu zmatena - bylo to tak odlišné od plánů, které vyslechla spolu s Nicholasem. Asi bude muset prostě následovat Richarda a Caru.

Venku na prostém dřevěném balkóně nebyly žádné lampy ani pochodně. Měsíc se skrýval za temnou siluetou hor. Když Kahlan ovládal Nicholas, viděla jako přes matnou tabuli vlnícího se skla. Teď jí myriády hvězd nad hlavou připadaly jako nejkrásnější pohled jejího života. Ve svitu hvězd viděla Kahlan prosté budovy podél vnější stěny opevnění.

Richard a Cara postupovali po balkóně a otevírali dveře. Cara vždycky na chvíli vklouzla dovnitř. Některé z žen vycházely ven v nočních košilích, jiné Kahlan slyšela se rychle oblékat. V některých pokojích plakaly děti.

Když byla Cara v jedné z místností, Richard otevřel další dveře. „Běž dovnitř a řekni ženám, že jsme jim přišli pomoci s útěkem. Řekni, že si pro ně přišli jejich muži. Ale že musí být co nejvíce zticha, jinak že budeme chyceni."

Kahlan spěchala dovnitř tak rychle, jak to jen na vratkých nohou dokázala. Probudila mladou ženu na posteli po pravé straně. Žena se posadila, vyděšená, ale tichá. Kahlan se natáhla a zatřásla ženou na další posteli.

„Přišli jsme, abychom vám pomohli uprchnout. Nesmíte dělat žádný hluk. Přišli vám pomoci vaši muži. Máte šanci být svobodné."

„Svobodné?" zeptala se první žena.

„Ano. Je to na vás, ale velmi vám doporučuji využít této příležitosti a pospíšit si."

Ženy vyskočily z postelí a rychle začaly shánět své šaty.

Richard, Kahlan a Cara postupovali dál po balkóně a žádali ženy, které už byly připravené, aby pomohly vzbudit ostatní. V několika minutách se na balkóně shromáždila snad stovka žen. Nebyl problém udržet je zticha - moc dobře znaly následky toho, když dělaly potíže. Nechtěly udělat nic, co by mohlo způsobit, že by byly chyceny při útěku.

Mnoho žen mělo s sebou velmi malé děti - některé byly příliš malé na to, aby je mohly vzít s sebou. Některé spaly v náručí matek, ale jiné začínaly křičet.

Matky se zoufale snažily je ukolébat a uchlácholit, aby byly zticha.

„Počkejte tady," zašeptal Richard Kahlan. „Ať tady všichni zůstanou, dokud neotevřeme bránu."

Richard s Carou opatrně seběhli ze schodů a vyrazili přes otevřené prostranství. V tu chvíli se rozkřičelo jedno dítě a z blízkého domu vyšli vojáci, aby se podívali, co se děje. Uviděli Richarda a Kahlan. Okamžitě začali křičet na poplach.

Kahlan uslyšela charakteristické zazvonění oceli, když Richard vytáhl meč. Muži se řítili ze dveří domu přímo na něj a Caru. Vzhledem k tomu, jaké měli s místními lidmi zkušenosti, nebyli vojáci příliš přesvědčeni o tom, že mají očekávat násilí.

V tom se však spletli. Každý, kdo se ocitl v dosahu Richardova meče, padl vzápětí k zemi. Další masakrovala Cara.

Výkřiky vojáků však probudily celý tábor. Vojáci si za běhu oblékali košile a kalhoty a táhli za sebou opasky se zbraněmi. Ve slabém světle zahlédla Kahlan Richarda u padacího mostu, který ve vzpřímené poloze tvořil bránu. Richard mocně mávl mečem. Čepel přesekla jeden řetěz, který padací most držel. Richard běžel na druhou stranu brány, k druhému řetězu, ale tam narazil na dva vojáky. Oba je jediným seknutím srazil k zemi.

Cara se postarala o další dva, kteří se hnali k Richardovi, a tak Richard mohl v klidu přetnout druhý řetěz. Brána zavrzala a začala padat dolů. Richard se do ní opřel vší silou, aby její pád urychlil. Brána nakonec s ohlušující ranou dopadla a zvedla oblak prachu.

Ozval se strašlivý řev Richardových mužů, kteří se - vyzbrojeni meči, mačetami a válečnými sekerami - rozběhli přes padací most. Vojáci jim přiběhli v ústrety a brzy se obě skupiny srazily. Začala řež.

Kahlan si všimla, že jiní vojáci stoupají po schodišti na opačném konci balkónu.

„Pojďte!" zakřičela Kahlan na ženy. „Musíme okamžitě pryč!"

Chytila se kvůli lepší rovnováze zábradlí a vyrazila po druhých schodech dolů. Všechny ženy jí běžely v patách. Mnohé s sebou nesly děti. Richard už Kahlan dole běžel naproti a hodil jí krátký meč s držadlem omotaným pruhem kůže. Kahlan jej chytila právě včas, aby jím sekla vojáka, který se na ni vyřítil zpod balkónu.

Owen se probíjel bitevní vřavou k ženám. „Pojďte," křičel na ně. „Musíte k bráně. Utíkejte!"

Ženy ho poslechly a řítily se k padacímu mostu. Když míjeli bojující skupinu, některé z nich však místo útěku naskákaly na záda vojákům, bojujícím proti Owenovi a jeho mužům. Začaly vojáky kousat a škrábat je do očí. Vojáci se s nimi nijak nepárali a několik žen bylo zavražděno. To ale nezabránilo dalším, aby se připojily k boji.

Kdyby jen běžely k bráně a utekly! Ony se místo toho vrhly na vojáky holýma rukama. Byly těmito muži drženy v zajetí příliš dlouho. Kahlan si dovedla jen mlhavě představit, čím vším asi musely projít, ale přesto jim nemohla mít jejich počínání za zlé. Kdyby stále ještě

neměla problémy s pohybem a s ovládáním vlastního těla, okamžitě by se k nim přidala.

Za svými zády zaslechla jakýsi zvuk a otočila se právě včas, aby uviděla, že se na ni řítí nějaký muž. Poznala jeho placatý nos na stranu. Najari - Nicholasova pravá ruka. On byl jedním z mužů, kteří ji odvedli do opevněného tábora. Ošklivě se šklebil a sápal se na ni.

Mohla na něj použít svou sílu, ale nechtěla se na ni právě teď spoléhat. Místo toho rychlým pohybem vrazila Najarimu krátký meč do břicha. Muž se zastavil a vyvalil oči. Kahlan cítila jeho páchnoucí dech. Otočila rukojetí meče do strany. Najari zachroptěl a padl mrtev na zem.

Kahlan obrátila pozornost k místu, kde bojovala většina mužů. Richard měl plné ruce práce, když se snažil prosekat přesilou, která se ho pokoušela obklíčit. Ostatní se snažili mu pomoci, útočili na vojáky zezadu údery, které je Richard naučil.

Kahlan si všimla Owena na volném prostranství nedaleko. Owen se díval přes zuřící bojiště na muže, který právě vyběhl z jedněch dveří pod balkónem.

Muž měl hustý černý plnovous, oholenou hlavu a kroužek v uchu a v nose. Jeho paže byly silné jako větve stromů. Ramena měl dvakrát širší než Owen.

„Luchan," řekl si Owen pro sebe.

Vzápětí se rozběhl přes otevřené prostranství s očima upřenýma na muže, který sledoval, jak se k němu blíží.

V temném prostoru dveří za Luchanem se objevila tvář mladé ženy. Luchan se otočil a zavrčel, ať se vrátí dovnitř, že se o toho skrčka z její vesnice už postará.

Když se Luchan otočil zpátky, Owen stál přímo před ním.

Luchan se rozesmál a položil si ruce v bok. „Proč nezalezeš zpátky do díry?"

Owen nic neřekl, nedal ani varování, ani nevznesl žádný požadavek. Místo toho vrazil svůj nůž do Luchanovy rozložité hrudi, a pak ještě několikrát, než měl muž šanci zareagovat. Luchan Owena podcenil. Stálo ho to život.

Žena vyběhla z místnosti a zastavila se nad mrtvolou muže, který byl jejím pánem. Pak vzhlédla k Owenovi.

Kahlan si domyslela, že je to Marilee, a dostala strach, že Owena odsoudí za to, že ublížil druhému. Ona však místo toho k Owenovi přistoupila a objala ho oběma rukama kolem krku.

Pak si klekla vedle mrtvého těla a vzala z Owenovy ruky nůž. Otočila se k mrtvému Luchanovi a bodala do něj nožem s takovou silou, že se nůž vždycky zapíchl až po rukojeť. Když Kahlan sledovala její zášť, nepochybovala, jak s ní ten muž asi zacházel.

Když si vybila hněv, postavila se a v slzách znovu objala Owena.

Kahlan se potřebovala dostat k Richardovi. Ulevilo se jí, když zjistila, že se jí vrací jistota pohybů. Začala postupovat kolem zuřící bitvy, držela se blízko u zdí. Přesto si jí všimla skupinka vojáků, kteří ji začali okamžitě považovat za snadnou kořist. Vojáci netušili, že se Kahlan v dětství učila zacházet s mečem od svého otce, krále Wyborna, a že později její umění dovedl téměř k naprosté dokonalosti Richard. Naučil ji, jak využít toho, že je lehčí, k tomu, aby byla rychlejší. Omyl, jehož se vojáci dopustili, byl tím posledním v jejich životě.

Na volné prostranství se z kasáren vyřítil dav vojáků, kteří byli tentokrát už zcela probuzení a plně vyzbrojeni a připraveni k boji. Všichni zamířili k Richardovi. Kahlan okamžitě věděla, že tentokrát je jich příliš mnoho. Richardovi muži nedokáží zastavit takovouhle záplavu vojáků. Všichni se proto shromáždili okolo Richarda.

Vtom Kahlan uslyšela ohlušující ránu a opevnění tábora vzplanulo plamenem. Musela se odvrátit a zastínit si oči. Noc se obrátila v den a vzápětí nastala tma, daleko temnější než za nejtemnější noci.

Světlo bylo vyvoláno aditivním aspektem daru a tmu způsobil substraktivní aspekt. Vypadalo to, jako by na zem spadlo polední slunce a vzápětí zhaslo.

Hromová exploze zlikvidovala obrovskou přesilu Císařského řádu.

Noc potemněla a ztichla.

Muži i ženy stáli ochromení v moři krve a vnitřností, které tu zbylo z nepřátelských vojáků.

Bitva skončila. Lid Bandakaru se tohoto dne dočkal.

Ženy nakonec propukly v pláč, šťastné, že získaly svobodu. Znaly většinu mužů, kteří je přišli zachránit, a teď se na ně vrhly, vděčné a rozradostněné z toho, že jsou zase spolu.

Objímaly přátele, příbuzné, i muže, které zatím neznaly. Také muži plakali štěstím.

Kahlan spěchala na otevřené prostranství uvnitř opevněného tábora. Muži ji zdravili, nadšení z toho, že i ona byla osvobozena. Mnoho mužů s ní chtělo promluvit, ale ona se potřebovala rychle dostat k Richardovi.

Richard stál stranou a opíral se o zeď. Cara ho podpírala. Stále ještě svíral zkrvavený meč, špička čepele spočívala na zemi.

K Richardovi spěchal také Owen.

„Matko zpovědnice! Tolik se mi ulevilo a jsem tak rád, že jste zpátky!"

Podíval se na usmívajícího se Richarda. „Lorde Rahle, rád bych vám představil Marilee."

Richard se narovnal a usmál se úsměvem, jaký Kahlan na jeho tváři tak ráda viděla, úsměvem plným čisté radosti ze života. „Jsem velmi šťastný, že tě poznávám, Marilee. Owen nám o tobě hodně vyprávěl, i o tom, co pro něj znamenáš. Během všeho, co se událo, jsi byla v jeho mysli i srdci vždy na prvním místě. Jeho láska k tobě ho přiměla začít jednat a změnit celou jeho zem k lepšímu."

Zdálo, že na Marilee je toho moc.

„Lord Rahl k nám přišel a udělal něco ještě mnohem důležitějšího, než že nás všechny zachránil," řekl Owen Marilee. „Lord Rahl mi dodal odvahu, abych přišel a bojoval o tebe. Dodal nám všem odvahu, abychom bojovali za naše životy a za životy těch, které milujeme."

Marilee, radostně se usmívajíc, přistoupila k Richardovi a políbila ho na tvář. „Děkuji vám, lorde Rahle. Nikdy jsem netušila, že můj Owen dokáže takové věci."

„Věř mi," řekla Cara, „že my jsme o něm také pochybovali." Poplácala Owena po rameni. „Ale vedl si dobře."

„Já budu také teprve muset pochopit hodnotu toho, co udělal," řekla Marilee Richardovi. „Budu muset pochopit věci, které jste zřejmě naučil naše lidi."

Richard se na oba usmál, ale pak už nedokázal potlačovat kašel. Nálada se rázem změnila. Lidé se kolem něj seběhli, pomáhali ho podpírat. Kahlan si všimla, že po jeho bradě stéká krev.

„Richarde," vzlykla. „Ne..."

Pomohli mu lehnout si na zem. Richard chytil Kahlan za rukáv, chtěl ji mít u sebe. Kahlan si všimla, že Cara pláče.

Zdálo se, že Richard spotřeboval všechnu sílu, která mu zbyla.

„Owene," řekl, lapaje po dechu, ,,jak daleko je do tvého města?" Jeho hlas zněl ochraptěle.

„Není to daleko, několik hodin, když si pospíšíme."

„Ten muž, který připravil protijed... bydlel tam?"

„Ano. Jeho dům stále stojí."

„Vezmi mě tam."

Owen se tvářil rozpačitě, ale dychtivě přikývl.

„Samozřejmě."

„Rychle," řekl Richard a pokusil se vstát. Nepodařilo se mu to.

Z davu se vynořil Tom. A za ním Jennsen.

„Přineste tyče," přikázal Tom. „A plátno, nebo deky. Uděláme nosítka. Čtyři muži najednou lorda Rahla unesou. Poběžíme, abychom tam byli co nejdříve."

Muži se rozběhli do budov a hledali věci, z nichž by mohli vyrobit nosítka.

Kapitola třicátá třetí

Kahlan sundala z police lahvičku a vytáhla zátku. Lahvička obsahovala žlutý prášek. Správně. Sklonila se dolů a ukázala to Richardovi, ležícímu na nosítkách.

Richard si nabral špetku prášku. Přivoněl si. Pak si dal trošku na jazyk a přikývl.

„Jen trochu," zašeptal. Kahlan natáhla ruku a on jí nasypal trošku prášku na dlaň. Zbytek vysypal na podlahu - byl příliš slabý, aby se namáhal vracet prášek do lahvičky.

Kahlan přidala ten zbytek do jednoho z kotlíků s vroucí vodou.

Plátěné pytlíky s bylinami se vařily v dalších kotlících. Alkaloidy ze sušených hub se luhovaly v oleji. Richardovi přátelé strouhali kořínky dalších bylin.

„Lobella," řekl Richard se zavřenýma očima.

Owen se k němu naklonil. „Lobella?"

Richard přikývl. „Bude to nějaká sušená bylina."

Owen se otočil k regálům a začal hledat. V regálech byly stovky malých čtverhranných otvorů pro lahvičky. Nacházeli se v domě, kde pracovával muž, který připravil Richardův jed i protijed. Byl to malý dům o jedné špatně osvětlené místnosti. Nebyl tak dobře vybavený jako pracovny bylinkářů, které Kahlan vídala ve D'Haře, ale přesto tu byla rozsáhlá sbírka surovin. Protijed nejspíš vyrobil z toho, co tu bylo.

„Tady!" řekl Owen a ukázal Richardovi plátěný pytlík. „Na štítku je napsáno lobella."

„Rozemel kousek velký jako tvůj nehet, odstraň vlákna a pak přidej zbytek do kotlíku s tmavým olejem."

Richard znal byliny, ale neznal je tak dobře, aby dokázal namíchat protijed na svou otravu.

Zdálo se, že mu pomáhá dar.

Byl v jakémsi stavu polospánku nebo transu. Těžko se mu dýchalo. Kahlan nevěděla, jak by mu ještě mohla pomoci.

Do Withertonu se dostali rychle, ale Kahlan to připadalo jako věčnost.

„Jarník," řekl Richard.

Kahlan se k němu sklonila. „Jaký druh přípravy?"

„Olej," řekl Richard.

Kahlan pozorně hledala v regálech mezi malými lahvičkami. Našla jednu, na které bylo napsáno JARNÍKOVY OLEJ. Klekla si na zem a přidržela ji před Richardem.

„Kolik?"

Zvedla jednu jeho ruku a vložila do ní lahvičku, aby získal pojem o její velikosti. „Kolik?"

„Je plná?"

Kahlan rychle vytáhla dřevěnou zátku. „Ano."

„Polovinu," odvětil Richard. „Přidat do jakéhokoliv dalšího oleje."

„Našla jsem hořečník," řekla Jennsen a seskočila ze židle.

„Udělej tinkturu," řekl jí Richard.

Kahlan vrátila zátku do lahvičky a klekla si k Richardovi. „Co dál?"

„Udělej mulejnový odvar."

„Mulejn, mulejn," mumlala Kahlan a otočila se k regálům.

Zatímco Richard uděloval instrukce, půl tuctu lidí pracovalo na vaření, míchání, drcení, mletí, filtrování a přelévání. Některé ingredience již dávali dohromady a jiné naopak nechávali zatím stranou.

Richard gestem přivolal Owena. Owen si otřel ruce o kalhoty a sklonil se k němu.

„Chlad," zamumlal Richard a zavřel oči. „Potřebujeme něco studeného, abychom to mohli zchladit."

Owen chvíli přemýšlel. „Nedaleko je potok."

Richard ukázal na lidi pracující kolem. „Vylijte ty malé kotlíky a nasypte připravené prášky do vařící vody tady v tom velkém kotli.

Pak ho odneste k potoku. Ponořte kotel do vody, aby se obsah ochladil." Richard zdvihl varovně prst. „Neponořte kotel moc hluboko, aby přes okraj nenatekla dovnitř voda z potoka, jinak by se substance zničila."

Owen zavrtěl hlavou. „Nebojte se."

Kahlan přemístila všechny připravené ingredience do velkého kotle s vroucí vodou. Pak podala kotel Owenovi. Ten s ním rychle běžel k potoku, aby ho ochladil. Cara běžela za ním, aby se ujistila, že se substance, která měla zachránit Richardův život, nijak neznehodnotí.

Jennsen seděla na podlaze vedle Richarda a držela ho za ruku. Kahlan si odhodila vlasy z čela a sedla si z druhé strany. I ona uchopila Richardovu ruku a čekala, až se Owen a Cara vrátí.

Betty stála ve dveřích, uši natočené dopředu, a ocas se jí zavrtěl vždy, když se Jennsen nebo Kahlan podívaly jejím směrem.

Zdálo se, že uplynuly celé hodiny, než se Owen vrátil.

„Přefiltrujte to přes látku," řekl Richard. „Ale na konci látku nemačkejte, jen nechte tekutinu protéct, dokud nenaplníte polovinu poháru. Jakmile to budete mít, přidejte do tekutiny v poháru oleje."

Kahlan vše učinila podle jeho instrukcí.

„Zamíchejte to s kouskem skořicové kůry."

Owen vyskočil na židli. „Pamatuji se, že jsem tu někde skořici viděl."

Vzápětí podával Kahlan kus skořicové kůry. Ta zamíchala zlatavou tekutinu, ale něco bylo špatně.

„Olej a voda se nechtějí smíchat," řekla Richardovi.

„Pokračuj v míchání. Přijde chvíle, kdy se najednou smísí."

Kahlan nejistě pokračovala. Vůbec se nezdálo, že by se obě složky měly smísit. Obsah pohárku tuhl. Kahlan cítila, jak jí po tváři stéká slza zoufalství. Pokračovala však v míchání, nechtěla Richardovi říci, že to nefunguje.

Obsah poháru se náhle začal rozpouštět. Kahlan zalapala po dechu. Pak zamrkala. Všechno se náhle smíchalo a výsledkem byla čirá tekutina.

„Richarde!" Setřela si slzu z tváře. „Funguje to! Smíchalo se to. Co teď?"

Richard natáhl ruku. „Je to hotové. Podej mi to."

Jennsen a Cara mu pomohly se posadit. Kahlan držela vzácný pohár v obou rukou a opatrně mu ho podala ke rtům. Trochu ho naklonila, aby mohl pít.

Richard pití několikrát přerušil, aby se mohl nadechnout, nebo si odkašlat. Tekutiny bylo více než v hranatých lahvičkách, ale Kahlan si říkala, že Richard zřejmě potřebuje více, když protijed dostává tak pozdě.

Když Richard dopil, Kahlan se natáhla a postavila pohár na stůl. Slízla kapičku tekutiny, která jí ulpěla na prstě. Protijed trochu voněl po skořici a měl nasládlou a kořeněnou chuť. Doufala, že ho připravili správně.

Opatrně Richarda uložili na zem. Ruce se mu třásly. Vypadal mizerně.

„Nechte mě teď odpočívat," zamumlal.

Betty, stojící ve dveřích, zamečela, aby projevila přání vejít dovnitř.

„Bude v pořádku," řekla jí Jennsen. „Zůstaň pěkně venku a nech ho odpočívat."

Betty trochu ucouvla a pak si lehla na práh, aby spolu s ostatními čekala, až si Richard odpočine. Bude to dlouhá noc. Kahlan věděla, že neusne, dokud si nebude jistá, že je Richard v pořádku.

Zedd ukázal před sebe. „Támhle je ještě jeden," řekl Slídiči.

Velký muž přešel po hradbách a vytáhl z jedné mrtvoly nůž.

„To je on," zavrčel spokojeně. Držel nůž s rukojetí zakončenou ozdobou ve tvaru vlašského ořechu. „Už jsem se bál, že je ztracen."

Bez dívání zasunul nůž do prázdné pochvy. Pak popadl mrtvolu za opasek a shodil ji z hradeb dolů.

Zedd se podíval přes okraj hradby. Byla tam propast hluboká několik tisíc stop. Dole na jejím dně začínal les. Zlaté slunce zapadalo za vrcholky hor. Město dole v dálce vypadalo stejně krásné, jako vždycky bývalo, ale Zedd věděl, že je teď prázdné, bez lidí, kteří by mu vdechli život.

„Slídiči, Zedde," zavolala Ráchel ze dveří. „Guláš je hotový!"

Zedd rozhodil rukama. „Už bylo na čase! Jeden by umřel hlady, než se to uvaří."

Ráchel si opřela ruce o boky a naklonila hlavu na stranu. „Jestli budete ošklivý, tak večeři nedostanete."

Slídič si povzdychl a podíval se na Zedda. „A ty si myslíš, že máš problémy. Jeden by neřekl, že ta malá holka, která mi sahá sotva k opasku, může být takhle drzá."

Zedd následoval Slídiče do dveří v silné kamenné zdi. „Je vždycky taková?"

Slídič zatahal Ráchel za vlasy. „Vždycky."

„Je ten guláš dobrý?" zeptal se Zedd. „Stojí za to, abych otvíral pusu?"

„Naučila mě ho moje máma," řekla Ráchel nevinným hlasem. „Rikka už ho měla, než odešla, a říkala, že je výborný."

Zedd si bezděčně uhladil neposlušné bílé vlasy. „Emma uměla vařit nejlépe ze všech žen, které jsem poznal."

„Pak bude dobrý," řekla Ráchel. „A dám vám k němu suchary."

„Samozřejmě. Guláš se přece nemůže podávat bez sucharů." Zedd na dítě mrkl. „To říkám pořád."

„Raději se nejprve přesvědčím, jestli to uvařila dobře," řekl Slídič, když kráčeli chodbami Pevnosti. „Nesnáším, když se jídlo vychvaluje dříve, než se přesvědčíme, že je vůbec požívatelné."

„Friedrich mi pomohl," řekla Ráchel. „A prohlásil, že je to výborné."

„Uvidíme," řekl Slídič.

Ráchel se otočila a zahrozila na něj dřevěnou lžící.

„Měl by sis před jídlem umýt ruce. Viděla jsem, jak házíš tu mrtvolu z hradeb."

Slídič se na Zedda podíval pohledem plným potlačovaného hněvu. Zedd se usmál.

Za chvíli už seděli u stolu a Zedd si dopřával už třetí talíř guláše. Ani se nepamatoval, že je Pevnost tak nádherné místo. Asi to bylo tím, že tady je zase jednou dítě ve společnosti lidí, kteří je mají rádi.

Friedrich, muž, který přišel na Richardův rozkaz, aby Zedda varoval před hrozícím útokem na Pevnost, zjistil, že dorazil pozdě. Na-

padlo ho však, že vyhledá Slídiče, jejich starého přítele, o němž slyšel mluvit Richarda.

Když se Slídič vypravil zachránit Zedda a Adie, vrátil se Friedrich k Pevnosti a sledoval lidi, kteří ji obsadili. Díky tomu mohl poskytnout Zeddovi a Slídiči neocenitelné informace o tom, kolik je v Pevnosti lidí a jaký mají režim. To jim pomohlo získat Pevnost zpět.

Zedd měl toho muže rád. Nejen že uměl výborně zacházet s nožem, ale také se s ním příjemně povídalo. Vzhledem k tomu, že byl Friedrich dříve ženatý s čarodějkou, dokázal si se Zeddem povídat bez ostychu, který někteří lidé před čaroději měli.

Ráchel zvedla vyřezávanou figurku jestřába. „Podívej, co pro mě Friedrich vyrobil, Zedde. Není to ta nejkrásnější věc, jakou jsi kdy viděl?"

Zedd se usmál. „To rozhodně je."

„To nic není," zavrtěl hlavou Friedrich. „Kdybych měl trochu zlata, tak bych ti figurku pozlatil. Dříve jsem se tím živil." Mírně se zaklonil v židli a usmál se pro sebe. „Dokud mě lord Rahl neudělal strážcem hranice."

„Víte," řekl Zedd oběma mužům, „Pevnost je teď mnohem zranitelnější vůči těm, kteří nemají ani jiskřičku daru. Já ji dovedu docela dobře ochránit před lidmi s darem, ale před těmi druhými ne."

Slídič přikývl. „Ano, zdá se, že ano."

„Proto se vás chci zeptat," pokračoval Zedd, jestli byste si nechtěli vzít její ochranu na starost. Je to velmi důležité."

„Asi by to byla katastrofa," řekl Slídič po chvíli přemýšlení. „Kdyby Jagang použil ty neobdarované lidi k tomu, aby tohle místo zase získal." Chvíli přemýšlel. „Myslím, že to Emma pochopí."

Zedd pokrčil rameny. „Vezmi ji sem."

Slídič se zamračil. „Vzít ji sem?"

Zedd opsal rukou kruh. „V Pevnosti je určitě dost místa."

„Ale co uděláme s našimi dětmi?" Slídič se zaklonil. „Nechtěj, aby všechny moje děti byly tady, Zedde. Běhaly by tu nahoru a dolů a hrály by si ve všech místnostech. Zbláznil by ses z toho. A navíc," Slídič se podíval na Ráchel, Jedno je zlobivější než druhé."

Ráchel si dala dlaň na ústa, aby nebylo vidět, že se směje.

Zedd si pamatoval na dětský smích, znějící ozvěnou v halách a chodbách Pevnosti. Byly to zvuky radosti a lásky.

„Ano, bude to trošku obtíž," souhlasil. „Ale Pevnost musí být chráněna. A tomu se musí přinášet obětí."

Ráchel se obrátila k Zeddovi: „Moje sestřička Lee by sem přivedla kocoura, Zedde!"

„To je pravda!" zvolal Zedd a rozhodil rukama. „Už jsem ho neviděl celé roky! Zachází s ním Lee dobře?"

Ráchel přikývla. „Ano. Všichni se o něj dobře staráme."

„Co myslíš, Ráchel," zeptal se nakonec Slídič. „Chtěla bys žít tady v té zaprášené staré díře se Zeddem?"

Ráchel k němu radostně přiběhla a objala jeho nohu. „Ó ano, mohli bychom, prosím? Budu pořád strašně hodná!"

Slídič si vzdychl. „Pak jsme, myslím, dohodnutí. Ale budeš skutečně muset být hodná a nesmíš Zedda otravovat."

„Slibuji," řekla Ráchel. Pak se na Zedda zamračila. „Bude maminka muset přijít do Pevnosti také tím malým tunelem, kterým jsme přišli my?"

Zedd se zasmál. „Ne, ne. Bude moci přijít hlavním vstupem, jak se na dámu, jako je ona, sluší a patří." Pak se obrátil k Friedrichovi. „A co ty, hraničáři? Budeš ochoten i nadále plnit rozkaz lorda Rahla a pomůžeš nám chránit Pevnost?"

Friedrich pomalu otáčel v ruce vyřezaným jestřábem, drže ho za špičku křídla, a přemýšlel.

„Víš," dodal Zedd, „zatímco tady budeš čekat na útok, je tady v Pevnosti spousta pozlacených věcí, které zoufale potřebují zrestaurovat. Možná že bys mohl přijmout zaměstnání jako místní vrchní pozlacovač? Máme tu spoustu zlata. A až se vrátí lidé do Aydindrilu, měl bys mnoho nových zákazníků."

Friedrich se díval dolů, na stůl. „Já nevím. Tohle dobrodružství bylo sice zajímavé, ale od doby, kdy zemřela má žena, Althea, mě žádná další dobrodružství už moc nelákají."

Zedd přikývl. „Znám to. I já jsem míval ženu. Myslím, že by ti prospělo, kdybys dál dělal něco užitečného."

Friedrich se usmál. „Dobrá tedy. Přijímám tvou nabídku, čaroději."

„Dobře," řekl Slídič. „Alespoň mi někdo pomůže, až budu potřebovat zamknout zlobivé děti do vězení."

Ráchel se zachichotala.

Slídič si uhladil vlasy dozadu a vstal. „No, Friedrichu, když jsme teď strážci Pevnosti, myslím, že bychom si to tu měli celé párkrát obejít a udělat nějaká bezpečnostní opatření."

„Hlavně dejte pozor na ochranné štíty," připomněl jim Zedd, když vykročili ke dveřím.

Když odešli, podala Ráchel Zeddovi další suchar, aby mohl dojíst svůj guláš.

„Až se tu zabydlíme, budeme se snažit tě nerušit, Zedde."

„Víš, Ráchel, Pevnost je velká. Pochybuji, že mi bude vadit, když si tu budete trochu hrát."

„Opravdu?"

Zedd vytáhl z kapsy kožený míč se světle modrými a růžovými klikatými čarami a položil ho na stůl.

Rácheliny oči zasvítily nadšením.

„Našel jsem tenhle starý míč," řekl, mávaje sucharem. „A myslím si, že se míč má mnohem lépe, když si s ním někdo hraje. Myslíš, že by tebe a tvé sourozence bavilo si s ním hrát, až tady budete bydlet? Můžete si s ním házet na chodbách a odrážet ho o stěny..."

Ráchel otevřela pusu. „Opravdu, Zedde?"

Zedd se při pohledu na její tvář zašklebil. „Opravdu."

Ráchel se mu vyšplhala do klína a objala ho kolem krku.

„Je mnohem příjemnější tě objímat, teď, když jsi dostal z krku ten odporný obojek."

Zedd ji pohladil po zádech. „Ano, to je, maličká, to je. Míč je tvůj - hraj si s ním prostě jak chceš."

„Vážně?" stále nemohla uvěřit Ráchel.

„Samozřejmě. Pojď, zkusíme to spolu."

Zedd ji postavil na podlahu, zvedl se a pohladil ji po vlasech. Pak sebral míč ze stolu a vykročil ke dveřím. „Pojďme zjistit, jestli dokážeš, aby míči bylo dobře."

Kapitola třicátá čtvrtá

Richard se opřel zády o kámen ve stínu bílých dubů a zadíval se na řadu stříbrných javorů ohýbajících se ve větru. Po včerejším dešti voněl vzduch čistotou. Mraky odpluly z jasně modrého nebe.

Trvalo to tři dny, ale nakonec se z následků otravy zotavil. Jeho dar nakonec zachránil nejen Kahlan, ale i jeho samotného.

Lidé z Withertonu se právě pokoušeli začít nový život. Ztratili mnoho příbuzných a přátel, a nebylo to pro ně lehké. Ale byli teď svobodní a před nimi se otevírala světlá budoucnost.

Richard se díval do širokého údolí za městem. Lidé byli pryč z města, starali se o pole a o zvířata. Vrátili se ke své práci. Byl už netrpělivý, aby se i on mohl vrátit ke své práci a začít žít svůj vlastní život. Tohle místo ho zdrželo od důležitého úkolu, od lidí, kteří na něj čekali.

To, co se odehrálo tady, ale bylo také důležité. Nedalo se říci, co všechno tady vlastně začalo. Ale jedno bylo jisté. Po událostech v Bandakaru už svět nebude nikdy stejný jako dřív.

Richard uviděl Kahlan, jak s Carou po boku přichází branou. Betty poskakovala kolem nich, zvědavá, kam vlastně směřují.

„Tak co bude dělat?" zeptal se Richard, když přišly k němu a Kahlan si položila svůj vak vedle něj do trávy.

„Nevím." Kahlan si rukou zaclonila oči před sluncem. „Myslím, že to chce oznámit nejdřív tobě."

Cara si položila vak vedle Kahlanina. „Podle mě je rozpolcená a neví, co dělat."

„Jak se cítíš?" zeptala se Kahlan.

Richard se na ni usmál. „Vždyť ti říkám pořád, že jsem v pořádku."

Odříznul si kousek jeleního masa a žvýkal, zatímco pozoroval Jennsen, Toma, Marilee, Owena, Ansona a malou skupinku mužů, kteří se objevili v bráně a šli přes louku s vysokou zelenou travou k nim.

„Mám hlad," řekla Kahlan. „Můžu si také vzít?"

„Samozřejmě." Richard odkrojil další dva kusy masa, vstal a podal je Kahlan a Caře.

„Lorde Rahle," řekl Anson. „Chtěli jsme se s vámi rozloučit a možná vás vyprovodit. Mohli bychom jít s vámi k průsmyku?"

Richard polkl. „Ano, budeme rádi."

Owen se zamračil. „Lorde Rahle, jak to, že jíte maso? Vždyť jste teprve nedávno vyléčil svůj dar. Nepoškodí to jeho rovnováhu?"

Richard se usmál. „Ne. Ve skutečnosti problémy s darem způsobilo to, že jsem se pokoušel aplikovat chybnou představu o rovnováze."

Owen vypadal trochu zmateně. „Jak to myslíte? Říkal jste, že když někoho zabijete, nesmíte kvůli rovnováze jíst maso. Po bitvě v opevněném táboře byste měl vyrovnávat svůj dar ještě více, ne?"

Richard se zhluboka nadechl a zahleděl se k horám.

„Víš, věc se má tak," řekl, „že vám dlužím omluvu. Vy všichni jste mi naslouchali, ale já jsem nenaslouchal sám sobě.

Kaja-Rang se mi pokoušel pomoci slovy, která se objevila na soše, a jež jsem vám říkal - zaslužte si vítězství. Ta slova byla určena především mně."

„Tomu nerozumím," řekl Anson.

„Říkal jsem vám, že váš život patří jen vám a máte plné právo ho bránit.

A přesto jsem byl přesvědčen o tom, že musím dar vyrovnávat, když někoho zabiji, byť v sebeobraně. Jinými slovy jsem tím dokazoval, že zabíjení v sebeobraně považuji za nemorální."

„Ale vždyť nefungovalo ani kouzlo tvého meče," řekla Jennsen.

„Ne, nefungovalo. A právě proto jsem si měl uvědomit, kde je problém. Můj dar a kouzelná síla meče jsou dvě rozdílné entity a přesto na mé nesprávné jednání obě reagovaly stejně. Síla meče nefungo-

vala proto, že jsem nejedením masa dokazoval, že nejsem přesvědčen o oprávněnosti zabíjet původce násilí.

Kouzlo meče funguje prostřednictvím víry jeho držitele - funguje jen proti tomu, koho hledač považuje za nepřítele. Kouzlo meče nebude fungovat proti příteli. To je klíč, kterému jsem měl porozumět. Kvůli vnitřnímu rozporu se zabíjením jsem měl také bolesti hlavy."

Richard porušil první čarodějovo pravidlo tím, že uvěřil lži - vždycky je špatné zabíjet - protože se obával, že je to pravda. Porušil také druhé pravidlo, ale nejhůře se provinil proti pravidlu šestému. Tím, že ignoroval rozum a upřednostnil slepou víru.

Naštěstí díky osmému pravidlu přehodnotil své jednání a našel trhlinu ve svém myšlení. Teprve pak byl schopen napravit situaci.

Nakonec osmé pravidlo naplnil.

„Musel jsem pochopit, že mé jednání je morální a nepotřebuje proto uvádět do rovnováhy. Už v rovnováze je, protože zabití za určitých podmínek není jen ospravedlnitelné, ale dokonce správné a morální.

Musel jsem pochopit právě to, co jsem chtěl po vás všech. Musel jsem pochopit, že si vítězství musím zasloužit."

Owen se podrbal na hlavě. „Když uvážíme všechny okolnosti, myslím, že je pochopitelné, že jste udělal takovou chybu."

Jennsen si k Richardovi přisedla. „Jsem ráda, že jsem zcela bez daru. Zdá se, že být čarodějem je příšerně těžké."

Všichni muži přikyvovali na souhlas.

Richard se na Jennsen usmál. „Mnoho věcí v životě je těžkých. Například rozhodovat se tak jako ty. Jak ses nakonec rozhodla?"

Jennsen spojila ruce a podívala se na Owena, Ansona a ostatní lidi kolem.

„Tohle už není císařství vyhnanců. Už to není císařství, které je obnažené vůči vpádu tyranů. Je to součást D'Haranské říše a místní lidé chtějí to samé, co chceme my.

Myslím, že bych s nimi chtěla zůstat a pomoci jim stát se součástí okolního světa. Už jsem s tím vlastně začala a je to vzrušující. Ráda bych se zařídila dle tvého návrhu, Richarde, a pomohla jim s tím."

Richard se na svou sestru usmál a pohladil ji po rudých vlasech.

„Pod jednou podmínkou," dodala.

Richard stáhl ruku. „Podmínkou?"

„Jistě. Jsem Rahlová, takže... říkala jsem si, že bych měla mít odpovídající ochranu. Mohla bych se teď stát cílem pro nepřátele. Lidé by mě mohli chtít zabít. Jagangovi by se určitě líbilo, kdyby..."

Richard se rozesmál a přivinul si ji na hruď, aby ji umlčel.

„Tome, vzhledem k tomu, že jsi strážcem Domu Rahlů, přiděluji tě tímto jako osobního strážce své sestře, Jennsen Rahlové. Je to důležitá práce, které si budu velmi cenit."

Tom zdvihl obočí. „Jste si jistý, lorde Rahle?"

Jennsen ho lehce udeřila do zad. „Jistě, že si je jistý. Neříkal by to, kdyby si tím nebyl jistý."

„Slyšel jsi dámu," řekl Richard. „Jsem si jistý."

Velký blonďatý D'Haran se uličnicky usmál. „Dobrá. Přísahám, že ji budu chránit, lorde Rahle."

Richard se obrátil k Jennsen. „Nečekej příliš dlouho, než se vydáš do Hawtonu za Nathanem a Annou. Budou ti určitě velkou pomocí při přesvědčování zdejších lidí, že již nejsou v područí Císařského řádu."

„Ale nechtějí ti dva být s vámi?"

„Anna si myslí, že by měla řídit Richardův život," řekla Kahlan. „Ale některé z jejích zásahů nebyly právě nejšťastnější." Objala Richarda jednou rukou kolem krku. „On je teď lord Rahl. Potřebuje dělat věci po svém, ne po jejich."

Když si Richard hodil svůj vak na záda, Owen mu stiskl ruku. „Děkuji vám, lorde Rahle, že jste mi ukázal, že můj život stojí za to, aby byl prožit."

Marilee postoupila vpřed a objala ho. „Děkuji, že jste mu ukázal, že je mě hoden."

Richard se zasmál. Owen také. Cara poplácala Marilee po zádech. A pak se začali smát všichni.

Betty přispěchala, aby nezůstala stranou.

Richard si klekl a podrbal ji mezi ušima. „A ty, má přítelkyně, už nikdy nedovol žádnému Slideovi, aby tě využíval ke svému čmuchání."

Betty mu položila hlavu na prsa a zamečela, jako by chtěla říci, že je jí to líto.

Kapitola třicátá pátá

Richard měl dobrý pocit z toho, že jsou konečně na cestě. Jennsen mu bude scházet, ale je to jen na čas. Obohatí ji, když se postaví na vlastní nohy, navíc mezi lidmi, kteří si budují nový život. On sám by za nic nevyměnil zkušenosti, které získal od doby, kdy opustil Hartland. Když nic jiného, nikdy by nepotkal Kahlan.

Bylo příjemné jít a trošku si protáhnout nohy. Poté, co byl blízko smrti a skoro oslepl, se mu všechno zdálo jasnější. Mech vypadal svěžejší, listy zářivější a vysoké borovice majestátnější.

Kahlaniny oči byly ještě zelenější, její vlas měkčí a úsměv vřelejší. Tak jako kdysi nenáviděl fakt, že se narodil s darem, byl teď rád, že ho získal zpátky. Byl jeho součástí, součástí toho, kým byl.

Kahlan se ho jednou zeptala, jestli by si přál, aby se narodila bez své síly zpovědnice. Řekl jí, že by si to nepřál, protože ji miluje takovou, jaká je. Nebylo možné oddělovat jednotlivé části osobnosti. Tím by zanikla jejich individualita.

Své problémy s darem si způsobil sám. Síla meče mu pomohla, aby to poznal, tím, že přestala fungovat.

Ale mít ji teď zpátky a vědět, že je s ním v harmonii a zareaguje, když ji bude potřebovat, bylo uklidňující - ne proto, že by si přál bojovat, ale proto, že si přál žít.

Bylo teplo a oni stoupali kamenitou cestou k průsmyku. Když se dostali k rozevřenému místu nezměrných hor, trochu se ochladilo, ale nefoukal ostrý vítr, a tak to nebylo nepříjemné.

Na vrcholu průsmyku se zastavili a zadívali se na sochu Kaja-Ranga, která tu spočívala už po tisíce let, osamělá, dohlížející na císařství, kde kdysi nedokázali vidět zlo.

Svým způsobem to byl památník selhání. Tam, kde Kaja-Rang selhal, když chtěl místní lidi donutit vidět pravdu, Richard uspěl - ale nestalo by se tak bez Kaja-Rangovy pomoci.

Richard položil ruce na studenou žulu, na slova *Talga Vassternich*, která mu zachránila život.

„Děkuji," zašeptal a pohlédl do tváře muže upírajícího zrak k Pilířům světa, kde Richard objevil svou sestru.

Také Cara položila ruce na sochu a řekla: „Děkuji, že jsi pomohl zachránit lordu Rahlovi život."

Sestupovali dolů a Kahlan se ještě jednou ohlédla přes rameno.

„Podívejte," řekla a ukázala vzhůru.

Na jasně modrém nebi kroužil černozobý pernatec. Nesledoval je, prostě si hledal večeři.

„Co říká to staré pořekadlo?" zeptala se Cara. „Něco o tom, že když kolem vás na začátku cesty krouží dravec, tak je to zlé znamení?"

„Ano, přesně tak," řekl Richard. „Ale já se tím nenechám rozhodit a stejně ti dovolím, abys šla s námi."

Kahlan se rozesmála, ale dočkala se zamračeného pohledu. Přesto se smála dál, až se rozesmál i Richard. Cara se neudržela a když se obracela zpátky na cestu, Richard uviděl i v její tváři široký úsměv.